

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

roman

mary stewart

karanlık vadi

KARANLIK VADI

Mary Stewart

Bu eser 1973 yılında Erenler Matbaasında dizilmiş,
Haşmet Matbaasında basılmıştır.

Mary Stewart

KARANLIK VADI

Çeviren :
Füsun Erekmán

HABORA KİTABEVİ

Nuruosmaniye Cd. Atasaray 106

Cağaloğlu — İstanbul

akademik açılış

Gavarnie'deki Pimené oteli ismini gölgesine yaslandığı Pirene dağlarının en yüksek tepesinden almıştı. Ön bahçeyi gölgelendiren ağaçların arkasından Lourdes ana yolu; otelin üstüne inşa edildiği kayaların aşağısında ise Cirque'ın yükseltilerinden gelip alçak Pirenelere doğru inen Gave-de-Pau nehri gürüldüyerek akıyordu. Yemek salonunun pencereleri bu kayaya bakıyordu. Böylece, masada oturan bir kimse, Pimene tepesinin eteklerine giden köprüyü rahatça görebilirdi.

Sıcak bir yaz günü, temmuzun beşinde, yirmiiki yaşındaki Miss Jennifer Silver bu pencerelerden birinin önünde oturmuş nefis bir öğle yemeği yiyordu. Fransa'ya yaptığı ilk seyahat olmadığı için, tabiatın kendini sevenlere hissettirdiği yeniden kavuşma duygularının benliğinde kıpırdanmaya başladığını farketmişti. Gürültücü kalabalığı, nefis yemek-

leri ve şarapları, pencereden görülen şahane manzarası ile küçük yemek salonu, Jennifer'in ana vatanı olan Oxford'dan öylesine uzaktı ki... Fakat belki de çok uzak sayılmazdı; hemen yandaki masada oturan, tvid tayyorlu, orta yaşlı iki kadının konuşmaları yeni simya üzerinde dolaşıyordu.

«Sevgili, Miss Moon,» sözlerine kuvvet vermek için çatalın ucundaki bir lokma alabalık havada sallanıyordu - «bildiğiniz gibi, bu tip çizgilerin meydana gelişinde yer çekimi ile hafif ve ağır elemanların ayrılması rol oynamaktadır. Bahsi geçen kayalardaki çizgiler ritmik tiptir, küçük ölçü ritmik tipi.»

«Sizinle aşağı yukarı aynı fikirdeyim, Miss Shell-Pratt.» diyen Miss Moon bir buldozerin gücü ve güzellik anlayışı ile alabalığını doğramaya koyuldu. «Elbette, Steinbascher ile Blitzstein'in meşhur eserleri **Einführung in die Ursprünge der Magmatiten durch Differenziationen**'de belirttikleri gibi traktolitler...»

Fakat tam o anda tek kelime İngilizce bilmeyen Bordo'lu güzel garson kız, yemeğini masaya getirince, Jennifer gayet tabii enteresan konuşmanın devamını dinliyemedi. İyi yemek yemenin insanların en saf eğlencesi olduğunu keşfetmekle meşguldu. Yol boyunca yedikleri de gerçi nefisti ama, tatlı ekmekleri, topaz renkli şarapla yuvarlarken aldığı lezzeti, daha önce alamamıştı. Garip bir seyahat için çok iyi bir başlangıç olmuştu... Cebinde duran Gillian'ın mektubunu hatırlayınca, yüzü hafifçe bu-

ruştu. Acelesi yoktu: Üç günlük yol boyunca üzülmeye kati olarak karar vermişti, şimdi ise endişelenmesi yersizdi. Nasıl olsa biraz sonra Gillian'ı görecekti.

Fakat herşey bir tarafa, Chantilly şarabını yudumlayıp yan masadan gelen traktolitler konusundaki konuşmaya kulak verirken, bu sabah bu küçük Pirene oteline gelmesine sebebiyet vermiş olan olayları bir kere ğaha hatırlamaya başlamıştı bile.

Jennifer, Oxford'da Müzik Profesörü olan babası (Diabelli'nin bir Valsi üstünde Beethoven'in yaptığı ctüzüç variasyondan beşincisi üzerine, babasının yaptığı altmışsekiz varisyon 1954 Edinburgh Festivalinde, hatırlanacağı gibi günün olayı sayılmıştı), ile beraber hayatı boyunca Cherry Close'da yüksek duvarlı bahçesi St. Aldate kilisesine dayanan eski evde yaşamıştı. Yalnız büyüyen bir çocuktu, fakat yedi yaşına girdiği zaman, annesi ile babası ilk hava saldırısında ölen yarı Fransız kuzeni Gillian onlarla beraber yaşamaya gelmiş ve hissedeceği bütün yalnızlığın kaybolmasına yardım etmişti. Hemen hemen altı yıl Gillian onlarla kalmıştı ve Mrs. Silver'in kızı için «uygun bir arkadaş» bulma problemine çare olmuştu. Savaşın sonunda Gillian, Oxford yakınlarında Serbest Fransızların arasında oturan Jacques Lamartine ile evlenmişti. Ve bir süre sonra kocasının anavatanı olan Bordo'ya taşınmışlardı.

Böylece Jennifer onüç yaşında yine yalnız kalmıştı Cherry Close'da. Evlerinin yakınındaki olduk-

ça pahalı bir özel okula devam etmiş, sonra İsviçre'de biraz daha pahalı bir okuldan mezun olmuştu. Yaşını doldurmakta olan bir neslin standartlarına körükörüne bağlı kalan Mrs. Silver'in izin vereceği tek macera olabilirdi evden uzakta tahsil yapmak. Bir kız okulundan mezun olur evine döner, takdim edilir, uygun biriyle evlendirilir... Mrs. Silver'in dünyası bunlardan oluşmuştu, daha başkasını kabul edemiyordu. Eğer Jennifer'in geleceği hakkında bazı planlar varsa bile hiç bahsetmiyordu. Daima sessiz ve içine kapanık bir çocuk olmuştu. Ve içe kapanıklığını annesi utangaçlık olarak nitelendirmişti. Sakinliğini ve hayatı olduğu gibi neşeyle karşılayabilişini, Mrs. Silver (kendisi konuşkan ve çok sinirli olduğu için) çok yavan buluyordu. Anne kız, derin bir anlaşmamazlık üzerine kurulan büyük bir sevgi bağıyla geçinip gidiyorlardı.

Profesör Silver kızını daha tanıyor olmalıydı. En sonunda kendisi ısrar etmişti (bir Bartok nazarıyesinden kısa süre ayrılmaya razı olarak) Jennifer'in evine döndükten sonra tahsiiline devam etmesi için. Mrs. Silver şahane —ve imkânsız olduğunu kendi de bildiği— rüyalarından uzaklaşarak kabul etmeye zorlamıştı kendini. Jennifer'in okumak için daha az kadınsı olan fen bölümleri yerine güzel sanatları tercih etmesi de annesini biraz olsun teselli etmişti.

Böylece Jennifer güzel sanatlara devam etmek ve Cherry Close'da yaşamak için tekrar eve döndü. Yüksek duvarlara fırtınaların çarpmıyacağını dü-

günmek saçma olurdu, çünkü onsekiz yaşına basan Jennifer gittikçe güzelleşiyordu. Gösterişsiz bir çocuk olmuştu, fakat yüzünün narin kemikleri ve uçuk sarı saçlarının ipek yumuşaklığı ilerisi için büyük vaatler saklamıştı. Şimdi ise bu vaatler yerine geldiği için, Mrs. Silver, kocasının düşüncesizlikle eve soktuğu öğrenci ordularına karşı savaşılmaya endişeyle hazırlanıyordu. Fakat bu korkuları çok yersizdi. Jennifer genç öğrencilerin hayranlıklarına karşı oldukça ilgisiz kalıyordu... tıpkı annesinin istediği gibi.

Daha doğrusu Stephen Masefield ile tanışınca ya kadar.

Askerlik görevini yapmış olduğu için biraz geç gelmişti Stephen Masefield. Üstelik askerliğinin bir kısmını Kore'de geçirmiş ve yaralanmıştı. Bir İngiliz hastahanesine yattıktan sonra tam bir yıl geçmişti aradan, haşın bir şekilde ikiye bölünen hayatına devam etmesine izin vermeleri için. Yirmibir yaşında, kaybettiği zamana üzülen, ve sakatlanan vücudundan güç bulan bir gençti. Müziğe, çok sevdiği bir düşmanmış gibi sarılmıştı. Zaman zaman ortaya çıkan vahşi zekasına Profesör Silver bazen gülüyordu, bazen de küfrediyordu.

Stephen ilk günden itibaren Jennifer'i tekeline aldı. Mrs. Silver'in endişeli gözlerle izlediği ilişkide aşka benzer hiç bir taraf yoktu; Stephen'in sevişmek için ne vakti, ne de enerjisi var gibi görünüyordu, ve bu da Jennifer'in hiç aklına gelmemiş gibiydi. Hiç kimsenin farkına varmadığı tek nokta.

ise Cherry Close'un sükûnetinin ve Jennifer'in çocuksu tatlılığının Stephen'a kuvvetli müsekkimler gibi tesir etmiş olmasıydı. Kendisi bile herşeyi bir tarafa bırakıp öylesine dalmıştı ki müziğe, genç kıza karşı uyanan arzularını farketmiyordu. Genç adamın meşguliyeti ve kızının sessizliği ile korkularını yitiren Mrs. Silver, endişelenmekten vazgeçip daha parlak bir geleceğin hayallerini kurmaya başlamıştı bile.

Fakat Mezuniyet balosunun verildiği gece, taksi sesini duyup aceleyle merdivenlerden aşağıya inen Mrs. Silver —asla Jennifer'e bir anahtar vermek aklına gelmezdi— kapıyı açınca, kalbini kürkle süslenmiş terliklerine kadar düşüren bir manzara ile karşılaştı.

Gümüş-beyaz elbisesi ile güzel bir hayalete benzeyen Jennifer ayağını merdivene atmış, elini koluna yaslıyarak onu yolundan alakoyan Stephen'e dönmüş bakıyordu. Mrs. Silver kızının yüzünü göremiyordu, fakat Stephen'in yüzünde okudukları, derhal kapıyı ardına kadar açıp büyük bir seremoni ile kızını aydınlık hole çekip emniyet altına almasına yetmişti. Stephen, içeri girip kahve içmesi için yapılan teklifi reddederek arkasını dönmüş ve karanlık sokakta kaybolmuştu.

Ertesi gün gitmişti - cebinde parlak bir birincilikle Viyana'da iki yıl daha okumak için gitmişti. Mrs. Silver uyuyan prensesin etrafına manevi surlar örmeye o gece başlamıştı. Ve Stephen'in rahatsız edici varlığından kurtulan Cherry Close, yavaş

yavaş eski sükûnetine kavuşmuştu. İki yıl önce...

Jennifer, önündeki tabağı almaya gelen garson kızın varlığı ile birdenbire kendine geldi. Yan masadaki konuşmanın başka konulara atlamış olduğunu farkettil. Kendi masasındaki **Chantilly** ise üzümler, şeftaliler ve beş çeşit peynir ile değiştirilmişti. Jennifer içini çekti ve başını sallıyarak bir bardak kahve istedi.

«Beraber içelim,» diye teklifte bulundu bir ses.

Genç kız şaşkınlıkla başını kaldırdı. Ötede bir masada oturan genç bir erkek bütün yemek boyunca Jennifer'i izlemişti. Şimdi ise yerinden kalkmış yanına yaklaşıyordu.

Hemen hemen yirmialtı yaşlarında, uzun boylu, kahverengi saçlı, ince yüzlü bir erkekti masasına yaklaşan. Uzun kirpiklerin gölgelendirdiği, canlı, açık kahverengi gözleri vardı. Hareketlerindeki belirsiz keskinlik, benliğindeki sinir gerginliğini ortaya koyuyordu. Fakat yürüyüşü çok düzgündü ve bir ayağının aksaması pek göze batmıyordu. Tam anlamıyla yakışıklı bir adamdı; daha doğrusu ileride bir gün, önemli bir isim olacak birine benziyordu. Yüzünde şöhret peşinde koşanların insafsızlığı yoktu; fakat dudaklarının yumuşaklığını yalanlıyan kahverengi gözlerindeki bir ifade bu etkiyi bırakıyordu karşısındakilerde.

Jennifer'in gözleri büyüdü. Yanakları önce kızardı ve bir an sonra solarak mermer solgunluğuna döndü.

«Stephen!» dedi gözlerine inanamıyormuş gibi.

Genç adam gülümsiyerek eğildi ve iskemleyi çekti. «Jenny... oturabilir miyim?» Sigara paketini uzattı ve eğer elleri biraz titriyorsa bile genç kız bunu farkedecek halde değildi.

«Fakat - **Stephen!** Allah rızası için ne arıyorsun burada?»

«Tatil yapıyorum. Birkaç gündür buradayım.»

«Fakat - **burada mı?**»

İstiyerek genç kızın sözlerini yanlış anladı :

«Oh, hayır bu otelde değil. Gavarnie'de. Epée de Roland'da kalıyorum, fakat arasıra yemeklerimi burada yiyorum.»

Jennifer dalgınlıkla bir sigara aldı. «Stephen, ne kadar garip bir tesadüf!»

«Değil mi?» Fakat sesi çok fazla düzgündü ve yüzüne bakan Jennifer, adamın gözlerinin neşeyle güldüğünü farkettil. Başka bir ifade daha vardı açık kahverengi gözlerde.

«Evet, değil mi?» dedi Jennifer tereddüt ederek.

«Tabii ki değil. Seni tekrar görmemin zamanı geldiğini düşündüm sadece. Oxford'dan doğruca buraya geldim.»

«Annem - biliyor muydu buraya geleceğini?»

Dudaklarında bir gülümseme dolaştı: «Açıkça anlattığımı sanıyorum.»

«Çok değişmişsin,» dedi genç kız saygısızca.

Gülümseme derinleştirdi: «Yani eskisi kadar çabuk korkup kaçmadığımı mı ima etmek istiyorsun?»

Yanakları tekrar kızardı: «Hayır, tabii ki hayır!»

..Ne kadar saçma! Fakat -»'

Nazikçe konuşmaya teşvik etti! «Fakat?»

«O zaman gelip, allahaısmarladık diyeceğini düşünmüştüm,» dedi Jennifer karşısındakine bakmadan.

«Geldim.»

Gözlerini açtı hayretle ve sordu: «Geldin mi? Ne zaman?»

«Balonun ertesi günü, sabah oldukça erken geldim. Annen senin hâlâ uyuduğunu ve seni görmeden gitmem gerektiğini söyledi. Sana selâm söyledim. Bildirmediler mi?»

Jennifer cevap vermeden başını salladı. Ve Stephen, iki yıl önce anı bir kararla Cherry Close'a gittiği sabah kapıldığı öfke duygusunun tekrar benliğini sardığını hissetti. Ne istediğini kendi de bilmiyerek, bazı şeyler ümit ederek gitmişti. Belki de treni kalkmadan önce Jennifer ile yarım saat yalnız başına konuşmak...

Fakat Stephen'i o sabah büyük müzik salonunda karşılayan Mrs. Silver olmuştu. Ve kendisine Jennifer'i ne o gün, ne de bir daha, asla görmemesi gerektiğinin sebeplerini anlatmıştı. İtiraz kabul etmez bir sesle, haşince, cazibeyle yapmıştı görevini Mrs. Silver... en nazik şekilde genç adamın, parasızlığından, belli olmıyan geleceğinden ve sanatkârların düzensiz ruhsal durumlarından bahsetmişti... Stephen, kadının son sözleri söylerken, bir eliyle kocasının kuyruklu Steinway piyanosuna dayandığını ve gözlerini çalışma odasına diktiğini farked-

miyecek kadar öfkeli ve mutsuzdu.

Karşı koymak lüzumsuzdu. Profesörün karısının sözleri gerçektir ve Stephen, ne istediğini tam olarak bilmiyor sayılırdı. Yalnızca bir gece önce, Jennifer'i iki uzun yıl boyunca göremiyeceğini anlıyarak, umutsuzluğunu kapıldığını biliyordu. O ana kadar altın bir rüya olan Viyana yılları, evinden uzak kalan bir insanın düşeceği dalgalı denize benzeyen bir sürgün haline gelmişti. Jennifer... Fakat eğer kendi hislerini tahlil edebiliyorsa bile Jennifer'in ne hissettiğini katıyetle bilmiyordu. Bir gece önceki itirazlar çok daha önce yapılmışdı; artık çok geç kalınmıştı. Böylece mecbur olduğu —ve trene yetişmesi gerektiği— için Stephen, söylenenlere boyun eğerek Viyana gitti ve Jennifer'e haftada bir mektup yazdı. Daha çok çalışmalarından bahseden, bir ağabeyin kızkardeşine yazabileceği - Mrs. Silver'in muhakkak okuyacağı mektuplar...

İki yıllık sürgünün sonunda, artık Stephen iç huzuruna tekrar kavuşmak için ne yapması gerektiğini anlamıştı. Jennifer'i bir kez daha görüp iki yıl önce ona yasaklanan başlangıcı yapmaktan alıkonulmak için Mrs. Silver'dan daha iyi silahlanmış bir düzine ana-ejderha gerekliydi. Fakat Mrs. Silver tarafından kazanılmış olan bu savaşı yapmasına lüzum kalmamıştı. Genç adamın Viyana'dan dönüşü karısını ne kadar endişelendirmişse, Profesörü de o kadar sevindirmişti. Bir kez daha Stephen kendini büyük müzik salonunda ebeveynlerden biriyle konuşurken buldu ve Profesör Silver'in geleceği

hakkında yaptığı planları rüyadaymış gibi dinledi... Yakında boşalacak olan bir mevkiî Stephen rahatça doldurabilirdi; daha doğrusu doldurması için Profesör elinden geleni yapacaktı...

Stephen birdenbire kendine geldi ve sordu : «Burada mı, efendim?»

«Hiç şüphesiz,» derken profesör gözleri gülüyordu. «Öteki yerlerde yaşamaya pek alışmadı Jennifer.»

Ve en sonunda Stephen, cebinde Gavarnie adresi, kulaklarında Profesörün son sözleri ile kendini sokakta buldu: «Bir tatile ihtiyacın var, değil mi? Oraya gitmenin ne mahzuru var? Yeteri kadar paran var mı? İyi; pekalâ, iyi şanslar. Jennifer şimdi Londra'da teyzesinin yanında, ama ben senin yerinde olsam doğruca Gavarnie'ye gider, onu karşılardım. Ev havasından uzakta olmak ikiniz için de iyi olur. Fakat - dikkatli ol oğlum. Kızımın, annesinin sandığı kadar zayıf bir tomurcuk olmadığını biliyorum, ama yine de acele etme.»

Böylece, Stephen masada oturmuş, genç kızın profilini seyrediyor ve aradan geçen iki yılın bıraktığı boşluğu nasıl kapatacağını düşünüyordu. Söylenmesi ve henüz söylenmemesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Ve sigarasının ucunu inceleyen Jennifer de aralarındaki sessizliğin, eski günlerdeki gibi anlayış dolu arkadaşça bir sessizlik olmadığını farkediyordu. Ne olmuştu? Niçin öfkeli görünüyordu Stephen? Ve - niçin gelmişti? Kalbi daha hızlı atmaya başladı, fakat yüzünden düşünce-

leri bir türlü okunmuyordu. Stephen niyetini açıkca anlatıncaya kadar düşünce ve hislerini nasıl belirtebilirdi zaten? Ve genç kızı seyreden Stephen, tereddüt ettiğini anlayınca, kendi arzularına ve ümitlerine gem vurmaya karar verdi.

İçinden çıkılmıyacak bir durum...

Ve sessizliğin içinde, masalarından kalkıp yüksek sesle konuşmaya devam ederek salona doğru ilerliyen Miss Moon ile Miss Shell-Pratt'ın sesleri duyuldu.

«Nasıl yatmışlardı?» Miss Moon'un meraklı sorusu, iskemlesinin yanından geçerken, Stephen'in başının üstünde soruldu:

«Yatay olarak mı, dikey olarak mı?»

Miss Shell-Pratt ters bir cevap verdi: «Dikey olarak, Moon, dikey. Ve üstelik yatakları çok bozulmuş...»

Yemek salonunun kapısı arkalarından gürültüyle kapandı. Stephen arkasını dönmüş, yüzünde, Jennifer'i güldüren bir ifade ile arkalarından bakıyordu.

«Neden bahsediyorlardı, allahaşkına?»

«Jeoloji, Stephen, yalnızca jeoloji! Bütün yemek boyunca onları dinledim. Jeolojinin verdiği heyecanı tahmin edemezsin!»

«Öyle görünüyor,» dedi ve ayağa kalktı. «Çok değişik bir bilim herhalde. Sanırım, Cambridge'de öğretiyorlar. Haydi Jenny, çıkalım buradan. Sana bir içki ikram etmek isterim.»

II

başlangıç

Salon kalabalıktı, fakat serin bir köşede iki iskemle buldular ve Stephen içkileri ısımladı. Etraflarında çeşitli lisan ve aksanlarda konuşmalar yüksek sesle sürdürülüyordu. Yan masada oturan üç Fransız, Bordo'daki on banka hırsızlığını tartışıyor; sabahleyin Cirque'e çıkmış olan bir grup, öğleden sonra çıkacak olan gruba gösteriş yapıyor, iki İsviçre'li, dağcı bir Fransız çocukla denemelerini tartışıyorlar; Jennifer'in hemen yanında ise traktolitler konusu bütün hızıyla devam ediyordu.

«... daha çıkmadınız mı Cirque'e? Öyleyse sakın o adamdan katır kiralamayın...»

«... renksiz bir, iki yaşayışlı hayvan...»

«— banka memurunu kim mi öldürdü? Elbette Dupré çetesi. Polis Marcel Dupré'yi yakaladı, fakat o kadın — kızkardeşiydi, değil mi? — kaçmayı başardı...»

«Söylüyorum size, o adı katır tırıs gitmeye kal-
kıştı...»

«— dağın bin metrelik yüzeyinde...»

«— kırmızı benekli bir traktolit...»

«— fakat yakalıyacıklar o kadını, siz beni din-
leyin... tabii şimdiden sınırı geçmemişse...»

«Allaha şükür,» dedi Stephen. «İçkilerimiz ge-
liyor.»

Garson, elindeki dolu tepşiyle, alışkın bir şe-
kilde, masaların arasında geçip hiç vakit kaybetme-
den, fakat müşterilerin sohbetlerini can kulağıyla
dinleyip cevaplandırarak geliyordu. Tecrübeli hare-
ketlerle içkileri masaya bırakıyordu bu arada...
Pernod mu istemiştiniz, baylar? Evet, bu hırsızlık
çok utanç verici. Gazeteye bakılırsa, suçlulardan bi-
ri hücrelerinde kendini asarak intihar etmiş... Siz ba-
yan? Cinzano muydu? Elbette, tabii, Paul Lescaut,
katırını daha iyi kontrol etmeli. Şeytanın büyük
annesi zaten o katır... Baylar? Dubonnet'niz... reh-
ber mi? En iyisi bence Pierre Bussac, ama pek ka-
saşada bulunmuyor artık; daha doğrusu üç hafta
önceki fırtınadan beri inmedi aşağıya. Ama siz bir
rehber arıyorsanız, Robert Vrillac var... Bayanlar?
Maden suyu mu?... ah, evet, bir zamanlar kayalar
vardı burada; hiç şüphesiz; bana öyle söylemişler-
di...

Derin bir nefes alarak Stephen'in masasına yak-
laştı garson, iyi haberler getiriyormuş gibi bir ta-
vırla bıraktı likörleri. Likörünüz, bayım... **merci,**
monsieur... resim çalışmaları nasıl gidiyordu aca-

ba? Zafer kazanmış bir havayla uzaklaştı garson.
«Bunu nereden biliyor?» diye sordu Stephen.
«Neden bahsediyordu?»

«Vakit geçirmek için yaptığım suluboya resimlerden. Dinlenmek ve kendimi oyalamak tek çare bunu buldum. Herhalde alay edersin.»

«Asla alay etmem! Belki de hayran olurum. Söylenecek en doğru sözleri bilebilirim belki. Senin resim yaptığını hiç bilmiyordum, Stephen.»

«Sana söylemeye cesaret edemedim, sevgilim. Senin tenkidlerini bekliyorum... Ve bu arada anladığıma göre sen kuzenini görmeye geldin?»

Jennifer başını salladı, fakat yüzünden bir gölgenin dolaştığını gören Stephen ısrarla sordu :
«Ne var, Jenny? Kötü bir şey mi oldu?»

«H-hayır. Yani, evet Stephen. Onun hakkında endişeleniyorum.»

«Bana anlatmak ister misin?»

«Evet. Sen Gillian'ı hiç tanımadın, değil mi? Savaşın bittiği yıl Jacques ile evlendi. Kocasını şarap ticareti ile uğraşıyordu, Bordo yakınlarında güzel bir evleri vardı, ben de bir süre kaldım yanlarında. Oldukça mutluydular. Sonra, Jacques öldü ve çocukları olmadığı için, Gillian tek başına kaldı Bordo'da. Tekrar İngiltere'ye döneceğini ümit ettik. Zaten kocasından da fazla birşey kalmamıştı ona. Fakat gelmedi. Bize yük olmak gibi saçma fikirleri vardı. Daha sonra ufak bir manastırda İngilizce öğretmeni olarak iş bulduğunu öğrendik. Ve geçen ilkbahar hastalandı —ciddi değil; sanırım, bir nevi

soğuk algınlığı geçirdi. Tehlikeli değildi, ama onu zayıflattı ve moralman çökertti. Ne olduysa oldu ama, çok uzun sürede iyileşti. Tekrar mektup yazdık ve İngiltere'ye dönmesi için ikna etmeye uğraştık — bu arada görevinden de ayrılmıştı — fakat buraya, Pirene'lere gelip iyileşmeye çalışacağını bildirdi.»

«Burada mı? Gavarnie'de mi?»

«Tam değil. Öteki vadideki manastırda kalacaktı. Notre-Damedes-Orages manastırı deniyor oraya. Ayrıca bir de yetimhanesi varmış.»

«Gördüm orasını. Buradan birkaç kilometre uzaktaki güzel vadide kurulmuş.»

«İşte, orada kalıyor. Geçen ay bana mektup yazıp anlattı bütün bunları ve tatil için buraya gelmemi öğütledi... Geleceğimi bilirdim ve ondan bir mektup daha aldım.»

Stephen merakla genç kızı inceliyordu. «Ve bu mektupta kötü bir haber mi vardı?»

Jennifer ağır ağır cevap verdi: «Benim gelişime çok memnun olduğumu, bazı konuları benim'e tartışmak istediğini söylüyordu...»

Sesi hafifledi. Stephen'in yüzüne bakan gözleri bulutlanmıştı.

«Gillian rahibe olmaya karar verdiğinden bahsediyordu, Stephen.»

Kızın korku içinde baktığını gören Stephen gülmekten alakoyamadı kendini. Yirmiiki yaşındaki Jennifer için bir manastır Dalay Lama'nın evi gibi görünüyordu anlaşılan.

«Ne kadar eski kafalı bir protestansın!» dedi Stephen. «Niçin rahibe olmasın?»

Jennifer de gülümsedi. «Biliyorum. Saçmala-dım. Fakat Stephen, beni düşündüren yalnızca bu değil. Tekrar, manastırda hastalanmış olmasından korkuyorum. Bana bir mektup daha yazmış olduğunu söyledim sana. Gavarnie'ye doğru yola çıkma-dan bir gece önce yazılmış. Bak, işte burada...»

Çantasını karıştırıp, mektubu uzattı...

12 Haziran tarihini taşıyordu... «Geleceğine çok memnun oldum. Seni görmeyi ve bu konuda ko-nuşmayı çok istiyorum. Bu mektup senin eline geç-tiği zaman ben herhalde Notre-Dame-des-Orages'da olacağım. Ümit ederimki orada aradığım cevapları bulacağım... ne demek istediğimi anlıyorsundur. Şimdi daha fazla vaktim yok, ve ayrıca ve soğuk-kanlılıkla düşünemiyorum. Fakat manastıra gider gitmez sana tekrar yazacağım. Yolculuğu dört göz-le bekliyorum. Eski araba hâlâ çalışıyor ve sabah erken yola çıkmaya karar verdik... Buraya gelince Pimené oteline git; hem rahat edersin, hem de fi-atları uygundur. Fakat manastırda kalma imkânı olup olmadığını ben araştıracağım - bazen dışardan misafir kabul ediyorlar. Daha eğlenceli ve ucuz olacağını tahmin ediyorum. Mektup yazıp sana bil-diririm...»

Stephen başını kaldırınca Jennifer'in korku do-lu gözlerle ona baktığını gördü.

«Fakat bana tekrar yazmadı,» dedi Jennifer. «Bu mektup üç hafta önce gelmişti ve bir haber da-

ha çıkmadı. Cevap yazmadım, çünkü her postadan bir mektup çıkacağını ümit ediyordum. Manastıra gelip gelmediğini bile bilmiyorum.»

«Öyleyse,» dedi Stephen, «artık üzülmemelisin. Şimdi burada olduğuna göre, bunu öğrenmek çok kolaylaştı.»

Jennifer içkisini bitirip ayağa kalktı. «Biliyorum. Hemen şimdi gidiyorum Gillian'ı görmeye.»

Sesinde öylesine kararlı bir ifade vardı ki, Stephen merakla yüzüne baktı. «Oradan kaçırmak için mi?»

«Tabii, eğer başarabilirsem.» Bakışları karşılaştınca gülerek devam etti: «Niçin olmasın?»

«Sen, Kutsal Roman Katolik Kilisesine karşı mı çıkacaksın? Tabii, niçin olmasın? Kardinallerin ne diyeceklerini sanıyorsun?»

«Ne isterlerse, söylesinler,» dedi Jennifer, çantasını alıp kapıya doğru ilerlerken, «Ben Gillian'ı düşünüyorum.»

Bir an Mrs. Silver'i hatırlıyan Stephen sırtarak genç kızı takip etti.

Küçük kasabayı geçip Gave d'Ossaue vadisinden dağlara doğru yükselen dar patikayı tırmanmaya başladılar. Arkalarında evler ufalıp güneşli vadiye karışmaya başladı. Bir süre sonra renkli damlar, kilisenin kulesi ve eğik köprü, beyaz kurdele gibi bir yolun sonundaki parlak renkli oyun-

caklar haline aldı.

Sapsarı bir öğleden sonraydı. Yürüdükleri yol yükseldikçe her virajda, vadi biraz daha kendini gösteriyordu. Daracık patikanın sağ tarafında keskin bir yar halinde derenin yatağına doğru inip karşı kıyısında tekrar yükselmeye başlayan yeşil tarlalar ve otlaklar vardı. Ağır ağır çalan kilise çanlarının sesleri arasında sürüler otliyordu her tarafta. Vadi güneye doğu dönünce, daha önce onu sınırlandıran koyu yeşil doruklar bir anda ikiye ayrıldı ve hem vadi, hem de patika, sıcak bir güneşin altında çok uzaklardaki, göğe doğru uzanan mavi tepelere kadar çam ormanları ile kaplı sırtlar arasında kaldı. Ve çok uzaklardaki bu tepeler bulutlar, gölgeler ve karla kaplıydı.

Fırtınalar vadisine fazla bir mesafe kalmamıştı. İspanya tarafından gelen bu yeşil vadi ve ortasından akıp buz gibi sularına Gavarnie'den üç kilometre sonra Gave d'Ossaue'ye boşaltan Petit Gave nehrine verilmişti bu isim.

«İşte, geldik. Burası Vallée des Orages.» dedi Stephen. «Bu uçurumu geçince, manastırı göreceksin,» diyerek kızın yüzüne baktı. «Yalnız başına gitmeyi tercih eder misin?»

«Evet, lütfen. Ve çok teşekkür ederim, Stephen.»

«Bu zevk bana ait,» dedi gayet resmi bir tavırla ve gülümsedi. «Bu gece görüşürüz.»

Ufak tepeyi tırmanan patikaya doğru ilerledi. Jennifer. Bir süre hızlı yürüdükten sonra, sol taraf-

ta dağlara yaslanan manastırın yüksek, beyaz duvarlarını gördü. Ufak dörtköşe bir kule güneşe doğru yükseliyordu. Çamların koyuluğu üstünde canlı bir beyazlığı vardı ve Jennifer, kekik kokulu rüzgârın, kilise çanının gümüş sesini taşıdığını duydu.

Başını eğip sesleri dinlerken, benliğini yepyeni bir duygunun kapladığını hissediyordu. Fakat güzellikler karşısında aldığı zevkin yanısıra korkunun içini ürpettiğini farkettiler çok geçmeden. Her şey bir rüyada imiş gibi geliyordu. Çam ormanlarına yaslanan, beyaz duvarlı manastırla Gillian'ın bir ilişkisi olamazdı. Onun, Bordo'da Fransızlar arasında yaşadığını düşünmek bile hayal gibiydi ama-zayıf, sarışın, gri gözlü Gillian'ı manastırda rahibeler arasında kabul etmek imkansızdı. Gillian bu yalnızlık dolu vadide belki de ömrünün sonuna kadar kapalı kalacaktı...

Jennifer sendeledi ve durdu. Bir an uzaklardaki manastır duvarlarına bir hapishaneye bakıyormuş gibi baktı - hücum edilecek sihirli bir kale, dağların, meraklı gözleri arasında yükselen Kara Kulenin ta kendisi ...Ve Jennifer tek başına gelmiş bir yabancı, istenmiyen bir misafirdi... yalnız başına gelmiş. Yalnız. Bu kelime bile, uçsuz bucaksız vadi-de, olduğundan, daha soğuk, daha zayıf, daha zavalı bir anlam kazanıyordu.

Bir titreme vücudunu yokladı ve uçan bir kuşun kanadının gölgesi gibi çabucak yokoldu. Etrafına bakındığını farkederek kendi kendine öfkelen-di. Dağlar bekliyordu. Güneş boş vadiyi ısıtıyordu.

Beyaz köpüklü sulardan başka bir hareket; uzaklarda çalan çan ve kendi kalbinin atışından başka bir ses yoktu...

Suyun gürültüsü arasında kulağına çarpan ses, kalbinin atışları olmamalıydı. Vadiden gelen ve gittikçe yaklaşan bir sestti. Ani nal seslerinin tehlike işareti olduğunu kabul eden atalarımızdan miras kalan heyecan, Jennifer'in tüylerini diken diken yaptı.

Sesler yaklaştı ve virajın ardından, boyunlarını uzatmış, yeleleri havalanmış, dört nala kestane renkli üç at görüldü.

Jennifer hemen patikadan uzaklaştı, fakat lüzumsuzdu bu telâş, çünkü daha atlar onun bulunduğ yere yaklaşmadan binici, hayvanın başını çevirmiş ve patikadan ayrılıp, dik yamaçtan, aşağıdaki dereye doğru inmeye başlamıştı bile. Diğer iki at da onu takip etti. Bir an için yüzünü gördüğü genç binicinin onsekiz yaşlarında, ince yapılı, esmer, İspanyol tipli biri olduğunu anladı Jennifer. Eyerde çok rahat oturuyordu. Yardan aşağıya inen atın hareketlerine ince vücudu kolayca karşılık veriyordu. Nehrin kıyısına yaklaşınca, atın başını tuttuğunu ve süratini azalttığını, buna karşılık da iri atın bir adımda kendini toplayıp geniş nehrin üstünden uçarak geçtiğini hayranlıkla seyretti. Boştaki atlar — dizginleri boyunlarının üstünde düğümlenmiş — onun arkasından atladı ve güneş ışığı parlak vücutlarında yansıdı.

Oğlan ve atlar — öylesine güzel bir görüntü idi

ki, seyredenin gözlerinin batmasına, boğazının ağrmasına sebep oluyordu. Altın külçelerine saplanan parlak okların kusursuz uçuşuydu sanki...

Sonra, nal seleri, ve yuvarlanan taşlarla beraber çıplak dağın ardında kayboldular.

Çan sesleri kesilmişti. Yerden havalanan tozlar yerleşmeye başlamıştı.

Bir köylü çocuğu kasabadan evine götürüyordu atlarını; hepsi buydu.

Jennifer dağların sihrini omuzlarından silkeledi ve vadiye doğru adımlarını hızlandırdı.

III

soru ve cevap

Yüksek, beyaz duvardaki, üstten kemerli, demir menteşeli, manastır binasının kapısı koyu renk tahtadan yapılmıştı. Jennifer eski tip zili çaldıktan sonra sıcak sessizlikte beklemeye başladı. Gölgele-
rin arasından sıçrayan açık mavi kanatlı bir çekir-
ge ile kızgın taşların üstünde gezinen minik bir ker-
tenkele genç kızı saran sihirli havanın birer parça-
sıydılar sanki. Binanın arkasından gelen keskin
çam kokusu, berrak göğe hatırlarda iz bırakacak bir
şekilde yayılıyordu.

Fakat en sonunda kapıyı açan pembe yanaklı
kız, havanın sihirini dağıtmaya yetti. Herhalde
yetimhanede kalan çocuklardan biriydi; ondört ya-
şından fazla göstermiyordu ve güçlü vücudu mavi
bir pamuklu elbisenin içinde gizlenmişti. Yuvarlak
yüzü dalındaki bir elma kadar tazeydi ve çıplak ba-
cakları fındık gibi kararmıştı. Mavi gözlerinde me-

rak dolu bakışlarla Jennifer'e utanarak gülümsedi. Jennifer Fransızca konuşmaya başladı.

«Benim ismim Silver'dir. Jennifer Silver. Beklendiğini sanıyorum; burada kalan kuzenimi görmeye geldim - Mademe Lamartine.»

Bu basit cümlelerin etkisi beklenmezdi. Elma yanaklı kızın yüzündeki gülümseme bir anda silindi. Küçük kız cevap vermedi, fakat derhal kapıyı kapatmak istiyormuş gibi kenarına büzüldü.

«Ümit ederim,» dedi Jennifer terbiyeli bir sesle, «uygunsuz bir zamanda gelmedim? İçeri girebilir miyim?»

Hâlâ yüzüne dikkatle bakmakta olan kız, konuşmak ister gibi açtı ağzını ve tekrar kapadı.

Şaşırان Jennifer, bir kez daha sordu: «Eğer mümkünse...»

Sonra aklına gelen bir fikirle durakladı: «Fransızsın değil mi? Yoksa İspanyol musun?»

Küçük kız cevap vermeden başını salladı. Asabi bir şekilde gülmeye başlayacağı belliydi.

«Öyleyse bir iyilik yap,» dedi Jennifer, nıçın sesi çıkmayan kıza kapıcılık görevinin verildiğini merak ederek. «Ve beni görevli birine götür. Mesele Baş Rahibeye.»

Küçük kız bunu duyunca, geriye çekilip kapıyı ardına kadar açtı. Fakat büyülenmiş gibi bakan gözlerdeki ifadeyi Jennifer bir türlü anlıyamamış ve beğenmemişti. Çocuksu açık mavi gözlerin tüm berraklığı ardında üzüntü — ve, evet biraz da korku vardı. Sadece utangaçlık ve yabancılardan çe

kinme değil de, Jennifer'e bilinçaltı tesir edip ürpermeye başlatan bir ifade. Yalnızca okunan binlerce romantik romandan ilham alınarak manastır duvarlarını korku gizleyen yerler olarak görmeye başlayan hafızamın bir oyunu dedi Jennifer kendi kendine. Küçük yetimin ardından avluya giderken, burası Radcliffe romanlarındaki manastır hücreleri ve geceyarısı dehşetlerinin birbirini takip ettiği veya gece karanlığının ölü saatindeki bir Transilvanya geçiti değil diye ekledi. Belki de ortaçağ adetlerince yönetilen ufak ve sakin bir manastırdı.

Küçük kızın ardında yürümekte olduğu avluda ne kamçılar, ne de canlı olarak gömülen rahibelerin bir izi vardı. Işık ve ısı yerden ve beyaz duvarlardan olanca hızlarıyla yansıyorlardı. İnanılmaz derecede sıcak olan hava elle tutulacak gibiydi. Ve avlunun ortasında, sararmış otların arasında sembolik bir kuyu bulunuyordu. Tabii ipten sarkan kova da kupkuruydu.

Manastır binalarının iki bölümü avlunun doğu ve güney duvarlarını meydana getiriyorlar ve birleştikleri köşede de kulesi damların üstünden görünen ufak kilise bulunuyordu. Küçük kız önden ilerliyerek Jennifer'i bu köşeye doğru getirdi. Kemerli bir kapının ardındaki taş geçitten doğruca binanın sağ kanadına giriliyordu.

Taş tünelin içi loş ve serindi. Taşın serinliği soğuk bir meltem gibi yüzüne çarpınca Jennifer bir an durakladı. Sol taraftaki alçak merdivenler tabanını yassı taşlarla kaplı bir hole çıkıyordu; tünelin

biraz ilerisinde yanında bir çan ipi bulunan ağır kapı herhalde kiliseye açılıyordu. Bu kapının karşısındaki ise Jennifer'in daha sonra öğrendiği gibi mutfağa, yemekhaneye ve yetimlerin odalarına gidiyordu.

Genç rehber çabucak merdivenleri tırmanıp binanın merkezi olan hole çıktı. Burada tekrar güneş ışığı ile karşılaştılar fakat sarı, yeşil ve eflatun renkleri taşlara akseden renkli camlar biraz olsun ışığı kesmişti. Holün sonunda bir merdiven daha göze çarpıyordu.

«Sanırım,» diye söze başladı Jennifer, küçük kız aceleyle merdivenlere atılınca. «Sanırım— »

Fakat küçük kız, arkasını dönüp yüzüne yan gözle baktıktan sonra hızla ilerledi; çıplak bacakları, renkli ışıkların altında parlıyordu: Kırmızı, kehribar, zümrüt yeşildi... Dur, Dikkat, Geç diye düşündü Jennifer, bir kez daha aklını çelen Mrs. Radcliffe'yi uzaklaştırmaya çalıştı. Rengarenk ışık elbisesinde yansırken, rehberinin ardından ilerledi Jennifer. Merdivenin gölgeler içinde kalan duvar tarafından kahverengi cilalı, ufak ve hiç şüphesiz vasat tablolardan azizler onu seyrediyordu. St. Sebastian, tabii vücudu oklarla delik deşik olmuş; bir bulutun üstünde St. Theresa; üçüncü ve oldukça karanlık bir tablo da kazlar, kargalar, leylekler ve şakrak kuşları ile çevrelenmiş bir aziz... St. Francis ve arkadaşları ile Jennifer uzun koridora ayağını attığı anda aşağıda kaldılar. Burada ise sıcak güneş beyaz camlardan içeri dolup beyaz duvarlı ve

açık renk tahtadan yapılmış bir sürü kapılı koridoru alabildiğine aydınlatıyordu. Ve yine azizler — bu sefer koyu renk tablolarıdan sıyrılıp renklenmiş heykeller olarak — pencerelerin aralarını dolduruyorlardı. Kırmızı, mavi ve yıldızla süslü küçük heykellerin ayakları cins cins çiçeklerle kaplıydı.

Bol ışığın karşısında yenilgeye uğrayan Mrs. Radcliffe, solup gitti. Ve Jennifer sorusuyla, hızla ilerleyen küçük yetimi yolun yarısında durdurdu.

«Lütfen, söyleyin bana — » Kız dönüp ona baktı. «Bugün kuzenimi görebilecek miyim?»

Fakat küçük kız cevap yerine Jennifer'i çok şaşırtan bir hareketle, eliyle açık ağzını kapattı. Ama sinirli bir gülüşün dudaklarından fırlamasına engel olamadı. Elinin üstünden mavi gözleri, korku dolu ifadeyle bakmaya devam etti. Yutkundu, fakat birşey söylemedi.

«Bak şimdi,» diye başladı Jennifer. Kızın davranışlarının nedenini bilinç altında çözmeye çalışarak, korkudan keskinleşen bir sesle devam etti: «Bir şey mi var? Kuzenim hasta mı? Madame Lamartine burada, değil mi?»

Fakat küçük yine cevap vermedi. Yutkunurken iri gözlerinden yaşların aktığını gören Jennifer çok şaşırdı. Kıza doğru ilerlediği anda, küçük yetim bütün gücüyle arkasını döndü ve merdivenlerden aşağıya doğru kaçtı. Ayak sesleri kısa bir süre sonra duyulmaz oldu.

Boş koridorda yalnız kalan Jennifer'in gözleri bir süre hayretle kızın kaçtığı merdivene takıldı.

Sonra omuzları silkerek etrafına bakındı.

Koridorun sağ tarafındaki kapıların hepsi kapalıydı. Sol duvardaki azizler ise sessiz duruyorlardı. Jennifer aydınlık holün sonunda dantel gibi işlenmiş demirleriyle odanın önemini belirten bir kapı daha gördü. Burası herhalde, küçük yetimden kendisini götürmesini istediği Baş Rahibenin odasıydı. Etrafın sessizliği ile etkilenen Jennifer bir an hareketsiz kaldı. Koridoru geçip cesaretle kapıya vurmak imkânsız gibi geliyordu. Manastırın başka bir dünyaya benzer hali genç kızı neredeyse boğacaktı ve birdenbire bütün yol boyunca yetim kızın bir tek kelime söylememiş olduğunu hatırladı. Koridorun ortasında durup hiç kimsenin konuşmadığı bir manastıra mı geldiğini sordu kendi kendine. Yoksa bu dinin adamları hep erkekler mi olurdu? Ve acaba birine öğretmek— ?

Ve tam o anda, tüylerini ürperten bir hisle seyredildiğini zannetti. Arkadan biri bakıyor olmalıydı.

Yavaşça başını omuzunun üstünden arkaya döndürünce, etrafa gülümsiyerek bakan St. Anthony'nın gözleri ile karşılaştı... Alçı tebessümde tüyleri diken diken edecek bir anlam yoktu. Başını biraz daha çevirince, açık bir kapının önünde, hareketsiz duran siyah giyimli bir başka heykelin bakışlarıyla karşılaştı. Fakat bir saniye önce önünden geçerken kapı kapalıydı... Ve bu heykelin gözleri canlıydı.

Manastırın acayıplığı ve sessizlik öylesine et-

kilemişti ki Jennifer'i, bir an basit bir gerçeği anlayamadı: En sonunda soruları cevaplandırarak bir kimse karşısına çıkmıştı. Fakat tam aksine, birdenbire siyah elbiseli rahibeyi görünce bir şok geçirmişti. Mide kasları gerilmiş, kalbindeki bütün kan birden boşalmış ve düşünme yeteneği geçici olarak ortadan kaybolmuştu. Tabii, manastırın bu güneşli koridorunda siyah elbiseli bir rahibeye rastlamak normal değil miydi? Fakat yüksek vadilerin esrarı, sessizliğin garipliği ve kapıyı açan kızın davranışları, Jennifer'i, karşısında gördüğü kişiyi, engisiz-yon devrinden kalma insanüstü bir görüntü olarak kabul etmeye itmişti.

Senra rahibe kapının yanından ayrılarak konuşmaya başladı.

Böylece hayaletliğinden sıyrılıp, uzun boylu, otoriter sesli bir kadın oldu.

«**Buenos días, senorita.** Muhterem Rahibe şu anda biraz meşgul. İstediklerinizi bana soramaz mısınız? İçeri gelir misiniz lütfen?»

Jennifer'in rahibeyi takip ederek girdiği oda, manastırın diğer bölümleri gibi fakirliğin en belirli delillerini taşıyordu. Ufak, kare odada alçak bir yatak, tek bir iskemle, çekmeceli bir dolap ve dua yerinden başka bir eşya yoktu. Beyaz boyalı yer tah-taları cilasızdı ve dua yeri de, önünde diz çökenlerin bakışlarını, güneşle parlıyan dağlar ve meralar-

dan uzak tutmak için bilhassa pencerenin karşısına yapılmıştı. Küçük, güneşsiz odaya girerken, buradaki kutsallık kokusunun çuval bezi kokusu olduğunu düşündü. Eğer sefil bir yaşantı bu manastırın önemli kurallarından biriye, burada Gillian'ın yaşaması imkânsızdı.

Odanın sahibi yavaşça kapıyı kapatıp arkasını döndü.

Ufak pencereden gölgelenmeden gelen ışıktaki ilk sözlerinin belirttiği gibi İspanyol olduğu görünüyordu. Jennifer bu ince kemikli mağrur yüzleri, tuvaletler ve mücevherler arasında tepeden bakarken bir çok tabloda görmüştü. Uzunca bir burun, iri burun delikleri, belirli çene ve elmacık kemikleri, bir zamanlar ihtiras dolu olan incecik dudaklar — ağıltan, uysallığı kabul etmiş eski İspanya gururu. Yalnızca iri ve kara gözler, hâlâ geçmiş günlerin ateşini hatırlatıyordu. Solgun gelincik yaprakları gibi buruşmuş kapakların altında atmaca gibi etrafı süzüyordu kara gözler. Eski günlerin derin parlaklığı donuklaştığından İspanyol rahibenin ifadesi anlaşılmas gözleri, bir sfenksin mermer bakışlarını andırıyordu.

Ellerini kavuşturup elbisesinin geniş kollarına gizleyen İspanyol rahibe kapının yanında ayakta duruyordu. Hem elbise, hem de başlık siyahtı. Yüzünü çevreleyip rengi yumuşatmak için beyaz bir dantel veya atkı kullanmamıştı. Yere kadar inen ağır siyah eteğin üstüne kalçalarına değen bir tunik giyip beline düğümlü bir kordon takmıştı. Orta-

çağ kıyafetlerini andıran bu giyinsinin (Jennifer onyedinci yüzyıl İspanya tablolarını hatırlamıştı) başı örtüp saçları saklıyan ve çenenin altında bağlanan bir başlığı vardı. Bunun üzerinde de omuzlara kadar inen siyah bir tül görülüyordu. Önce siyahın arasında tek renk, göğsündeki ufak haç ve belinden sarkan tesbih idi.

Rahibe başını hafifçe oynatarak odadaki tek iskemleyi oturması için Jennifer'e işaret etti ve kendisi olduğu yerde ayakta durmaya devam etti.

Jennifer oturdu. Hâlâ benliğini saran mantık dışı rahatsızlık hissinden kurtulamamıştı. Karşısında, beyaz duvarın önünde, geleneksel siyah giysiler içinde duran rahibe bu manastırın bir parçasıydı ve onu rahatlatması gerekirdi. Öyleyse niçin bu kadını gördükçe birkaç dakika önceki korkuları tekrar beynine üşüşüyordu?

Sonra İspanya'nın eli hareket etti ve göğsündeki haça dokundu. Jennifer şaşırmıştı. Uzun, beyaz parmakların birinde iri bir ametist taşlı yüzük vardı. Siyah tüniğin üstünde kadınca parlıyordu. Jennifer'in gözleri yüzüğü takip ederken elbisenin ve tüniğin de ağır bir ipekli kumaştan yapılmış olduğunu hayretler içinde farkettil. Tül de hiç şüphesiz ipekti yeni kesilmiş bir çim saha kadar ince ve parlak.

...Şimdi uzun parmaklar haçla oynuyordu. Orada da bir mücevherin pırlıtsı Jennifer'in gözünü aldı; iri bir rubinin erkekçe pırlıtsı yumuşak ametiste cevap veriyordu... Korkunç bir zenginlikti

bu ve — basit beyaz duvarın önünde — ürkütücü bir manzara gibi duruyordu.

«Size nasıl yardım edebilirim?» diye sordu soğuk ses.

Jennifer silkinerek düşüncelerini uzaklaştırdıktan sonra, kimliğini belirtip isteklerini anlattı.

«İsmim Silver'dir ve anladığım kadarıyla sizin yanınızda kalmakta olan Madame Lamartine'in kuzeniyim...»

Sebebini bilmeden durdu. Jennifer'i seyreden siyah gözlerin anlamı değişmedi, fakat kadının göğsündeki rubi bir an parlayıp matlaştı. Rahibe konuşmadı.

Jennifer aceleyle devam etti:

«Kuzenim bana mektup yazıp gelip kendisini görmemi istemişti. Ve ben de bir gece Gavarnie'de bir oda tuttum. Buraya bu sabah geldim ve onu görmek ümidiyle hemen manastıra doğru yola çıktım. Acaba kuzenimi görebilecek miyim, yoksa görüşmemin imkânsız olduğu bir saatte mi geldim?»

Bir cevap bekliyerek sustu. Bir süre sessiz kalan rahibe ağır ağır Jennifer'in sözlerini tekrarladı:

«Siz Madame Lamartine'in kuzeni misiniz?»

«Evet.»

«Size buraya gelip onu görmenizi mi bildiriyor?»

«Evet,» derken sesindeki sabırsızlığı gizlemeye çalışıyordu Jennifer.

«Fakat siz İngilizsiniz.»

«Kuzenim de İngilizdir. Annesi Fransızdı; bir

Fransızla evlendi, fakat o da İngilizdir.»

«Fakat— » Kadın kanuşmaya başladı ve birden durdu. Kırışık göz kapakları kapandı, fakat Jennifer gözlerinde şaşkınlık ifadesi görmüştü. Sessizdi.

«Mühim mi?» diye sordu Jennifer. «Herhalde benim geleceğimi size söylemiştir? Tabii ben, gelmemeye izin verileceğini, yoksa onun bana tekrar yazıp ziyaretimi erteliyeceğini düşündüm.»

Rahibe gözlerini açmadı. Ağır ağır, dalgınca cevap verdi:

«Hayır, hayır, bundan bahsetmedi. Onun... akrabaları olduğunu hiç bilmiyorduk.»

Son cümlelerin tonu öylesine garipti ki, Jennifer yeniden korkuya kapıldığını hissetti. Sesini endişelerinden uzak tutmaya çalışarak sordu: «Anlıyorum. Habersiz geldiğim için özür dilerim. Fakat artık buradayım ve onu görmek istiyorum. Beni yanına götürebilir misiniz?»

Fakat siyah elbiseli kadın cevap vermedi ve Jennifer'in sabırsızlığı ile daha önce hissettiği korkuları bir anda dehşet verici bir anlam kazandı. Birdenbire Gillian'ı vakit geçirmeden görmesi gerektiğini anladı: Kuzenini görmesini bu denli zorlaştırmaları saçmaydı; bir manastır, hapisane sayılmazdı ve ne olursa olsun, Gillian daha henüz yemin etmemişti ve manastır kuralları onu etkiliyemezdi. Öyleyse niçin her dönülen köşede önüne yıkılmaz engeller çıkıyordu? Kapıyı açan küçük kızın sessizliği ile başlamıştı şüphelenmeye ve bu kadının da cevap vermekten kaçınması şüphelerini

kuvvetlendirmişti. Kendisini, esrarengiz bir şekilde Gillian'dan uzak tutmaya çalışıyorlardı.

Sakin bir sesle konuştu: «Kuzenimin hasta olduğunu biliyorum, mektubunda yazmıştı bunu. Eğer şu anda hastaysa, bu konudaki gerçeği açıklamamızı tercih ederim. İster sıhhatli olsun, ister hasta, onu görmek istiyorum. Derha!.

En sonunda bu sözleri bir karşılık gördü. Kıvrık göz kapakları açıldı ve ifadesiz gözler Jennifer'e baktı.

«Korkarım, bu isteğiniz imkânsızdır.»

«Yani onu göremiyecek miyim?» diye sordu Jennifer sert bir sesle. «Niçin? Şimdi burada, değil mi?»

Siyah İspanyol gözlerinin derinliklerinde bir kıvılcım parladı. Jennifer bir kez daha, benliğini saran soğuk korku dalgalarını hissetti.

«Burada değil mi?»

«Oh, evet,» dedi soğuk ses. «Burada. Kendisi iki hafta önce öldü. *senorita*, ve kilisemizin bahçesine gömüldü. Şimdi sizi oraya götürüyüm mi?»

IV

cennet bahçesine doğru yürüyüş

Jennifer hissizleşmiş bir halde yeni rehberini takip ederek biraz önce geldiği yoldan geri döndü. Koridor boyunca kapalı kapılar, parlak pencereler, gölgelerin arasında bekleyen azizler... **Kayıb olmuş olanı ben buldum...** St. Anthony'nın değişmeyen tebessümü Jennifer'in dalgın bakışları üstünde dolaştı; geniş basamaklardan aşağıya inerken de bekleyen diğer azizlere başını kaldırıp bakmadı... St. Sebastian, St. Teresa, St. Francis... karanlık tablolar da yatan bütün rahatlatıcı duygular yararsız oldu; onlara dönüp bakmadı bile. Mavi, kırmızı, sarı ışıkların içinde yüzen geniş hol, serin tünel, kilisenin ağır kapısı... daha önünden geçerken unutulmuş bir rüyanın parçasıydılar sanki.

Ve binadan dışarı çıktıkları zaman sıcak bahçenin canlılığı karşıladı onları.

Eğer fakirlik manastır binalarının en belirli

özelliği ise bahçe de zenginliğin sembolü idi. Burada bile dini bir hava vardı, çiçeklerin hiçbirisi sadece güzellikleri için büyütülmemişlerdi. Şeftali ağaçlarının altındaki tarhlar, lavanta, kekik ve mor biberiye ile doldurulmuştu. Bahçe duvarlarını gümüş bir bulut gibi saran adaçayının önünde ise elma ve armut ağaçları vardı. Bir sıra kayısı ağacı düzgün bir şekilde yetiştirilmiş asmalara destek oluyor, bunların altında ise kıpkırmızı domateslerin aşağıya çektiği fidanlar görülüyordu. Tarhlarla çevrelenmiş dar bir yolun sonunda, parlak yeşil yemişleri ile peri masallarındaki veya ortaçağ tablolarındaki bir bahçeye giden yolu bekleyen iki tane portakal ağacı bile vardı... fesleğen, hodan, mine; safran, zafra otu, ardıc; menekşe mavi adaçayı ve ufak limon kekigi... Sıcak toprak ve baharat kokusunun üstünde ise yakın tepelerden gelen keskin çam kokusu ile lavanta kokusu karışıyordu. Bir tek kuş ötüşü duyulmuyordu, fakat etraf arı vızıltısı ile doluydu.

Jennifer bunların hiçbirinin farkına varmamıştı ve rehberi de bilinmiyen sebeplerden dolayı başını önüne eğmiş, etrafına bakmadan hızlı adımlarla portakal ağaçlarının altından geçip pelesenk ve gelinciklerin arasındaki dar patikadan bahçenin doğu duvarındaki demir kapıya doğru ilerliyordu. Fakat kapıya yaklaşmadan ya yanağına çok yakın geçen bir arının vızıltısı, ya patikadan karşıya fırlıyan bir kertenkele veya da otların arasına düşen olgun bir kayısının sesi Jennifer'i kendine getirdi.

Duraklayıp rahibeye seslendi: «Bir dakika lütfen.»

Kadın arkasını döndü. Beyaz elleri yine saklanmıştı, fakat göğsündeki rubi güneşte parlıyordu. Siyah elbisesinin üstünde desenler çizen bir kayısı ağacının gölgesi yüzünün üst kısmına tül gibi bir gölge indirmişti.

«Lütfen» dedi Jennifer bir el hareketiyle kadını durdurarak.. «Yalnızca bir dakika. Lütfen bana — herşeyi anlatın. Görüyorsunuz, bir şok geçirdim. Eğer bana anlatırsanız çok memnun olurum. Nasıl olduğunu...»

«Neyi öğrenmek istiyorsunuz?

Bu şartlar altında soru, zaten çok şaşırtıcı idi ve bir de kadının soğuk sesi eklenince, karşısındakini öfkeliendirmeye yetiyordu. Jennifer üzüntüden gelen hissizliği arasında öfkenin bıçak gibi saplandığını hissetti.

Genç kız kızgın bir sesle cevap verdi: «Gayet tabii olarak olay hakkında herşeyi bilmek istiyorum! Buraya kuzenimi görmek için geldim. Üç hafta önce gelmemi söyleyen mektubundan başka bir haber alamadım ondan. Onun hakkında herhangi birşey öğrenmek için çok zorluk çektim ve siz de onun öldüğünü söylüyor ve bu cevabın yeterli olacağını ima ediyorsunuz. Kuzenimin ne sebeple öldüğünü ve niçin akrabalarının haberdar edilmediğini öğrenmeye hakkım olmadığını mı düşünüyorsunuz?»

Bütün konuşma boyunca rahibe başını eğip

kımıdamadan durdu. Fakat bu mütavazi duruş ka-
tiyetle alçak gönüllülük ifade etmiyordu. Jannifer,
İspanyol kadının kendince bazı hesaplar yaptığı ka-
nısına vardı. Fakat ne olursa olsun, konuşması bi-
tince, ötekinin davranışlarında bir değişiklik olmuş
ve soruları cevaplandırmaya karar vermişti. Olan-
ları bütün detayları ile anlatıp başka bir soru so-
rulmasına lüzum kalmamasına çalışıyordu.

«Haziranın onüçünde, Bordo'dan buraya gelir-
ken geçirdiği trafik kazasından sonra yakalandığı
zatürrieden öldü. Korkunç bir yağmurdan sonra
yalnız başına arabayla yola çıkmıştı. Hava karar-
mıştı ve fırtına devam ediyordu; Gavarnie'nin bi-
raz aşağısında Luz vadisinde kaza yaptı. Anlaşıldı-
ğına göre dağın üstündeki kayalar yağmurla veya
başka bir sebeple yerlerinden oynamış bir çığ gibi
inip arabayı dar boğazdan aşağıya itmiş. Kuzeni-
niz...»

«Bir dakika,» diye kadının sözünü kesti Jen-
nifer. «'Anlaşıldığına göre' ve 'başka bir sebeple'
derken neyi kastediyorsunuz? Kazanın nasıl oldu-
ğunu bilmiyor musunuz? Eğer Gil — eğer Madame
Lamartine kazadan sonra yakalandığı zatürrieden
öldüyse, herhalde nasıl olduğunu size anlatmıştır.»

«Fakat hayır.» Cevap çok kesindi. «Hiçbir şey
anlatmadı. Fırtınalı bir gece olduğunu söylemişim.
Araba yuvarlanınca, Madame çok sarsılmış ve ya-
ralanmış fakat daha kötü bir akibetten kurtulmuş.
Boğaz fazla derin değildir. Kazayı hiç kimse görme-
miş. Yardım almadan tek başına buraya kadar gel-

meyi başarmış. Fakat oldukça uzun bir yol geçmiş ve o korkunç fırtınada—» Siyah elbisenin içinde gizlenen eller ufak bir hareket yaptı. «Kapımıza geldiği zaman bitkindi. İçeri alıp yatağa yatırdık fakat geçirdiği şok onu hastalandırmıştı. Ertesi gün sayıklamaya başladı. Fazla uzun sürmedi zaten. Sekiz gün sonra, sabı günü öldü. Elimizden gelen her şeyi yaptık.»

«Fakat anıyamıyorum — kazanın nerede olduğunu söylemişsiniz?»

«Aşağı yukarı Gavarnie'den altı kilometre önce.»

«Öyleyse niçin,» diye sordu Jennifer. «Yardım istemek için Gavarni'ye gitmedi? Niçin buraya kadar tırmanmaya uğraştı? Kasabadan geçmemiş mi? Ve hiç kimse onu görmemiş mi?»

Endişe ve şok, Jennifer'in sesini keskinleştirmişti. Sorular sanki bir suçlama gibi sorulmuştu, fakat öteki kadın, sesin tonunu beğenmediyse bile bunu belli etmedi ve gözlerini yerden kaldırmadı.

«Size cevap veremeyeceğim, **senorita**. Niçin böyle davrandığımı bilemiyorum. Fakata gerçek olan birşey varsa, o da yardım için kasabaya gitmeyip buraya geldiğidir. Belki de kaza hafızasına tesir etmişti ve yalnızca nereye gitmek için yola çıktığını hatırlıyordu. Kapımıza geldiği zaman durumunun çok kötü olduğu meydandaydı. Sırılsıklam olmuştu ve baygınlık geçiriyordu. Ölümüne sebep olan hastalığa yakalanmıştı.»

«Anlıyorum. Tabii kasabadaki doktoru çağırdı-

nız?»

«Elbette.» Siyah gözler en sonunda yukarı kalkıp, Jennifer'e baktı. Gözlerdeki ifade hiç şüphesiz öfkeydi, fakat kadının sesi sükunetini kaybetmedi. «Elimizden gelen her şeyi yaptığımıza emin olun, senorita. Bu konularda tecrübemiz vardır. Doktor bey kuzeninizin hiçbir yerde bundan daha fazla itina göremiyeceğini söyledi.»

Durakladı ve devam etti: «Peder Anselm son ana kadar yanındaydı. Sükun içinde öldüğünü söyleyecektir size.»

Sessiz bahçede, ruhu tedavi eden binlerce yaprak ve çiçeğin kokusu yükseliyordu. Öfkesi azalmakta olan Jennifer, utandığını hissetti. «Özür dilerim, kuzenime bakmadığınızı ima etmek istemişim. Eminim ki yapılması gereken herşeyi yapmışsınızdır. Beni affetmelisiniz— bir şok geçirdim. Hâlâ da tam olarak anlıyamıyorum. Öylesine imkânsız görünüyor ki Gillian'ın...» Ve Jennifer sustu.

İncecik dudukların köşelerine bir gülümseme dokundu ve kayboldu. Cevap verdiği zaman sesi soğukluğundan uzaklaşmış, yumuşamıştı. «Anlıyorum, **senortia**, inanın bana anlıyorum. Sizin için kolay olmadı bu. Belki de herşeyi çok ani bildirdim ben. Fakat burada bir ölümü kabul etmesini ve bir trajedi gibi görmemeyi öğreniyoruz. Sizler için ölümün yalnızca üzüntü dolu olduğunu hatırlamak biraz güç.»

Haklısınız,» dedi Jennifer, «Eğer haber bu

denli ani gelmeseydi belki daha kolay anlıyabilirdim. Fakat görüyorsunuz ki, uzun bir yoldan geldim. Kuzenimi görmek umudiyle yola çıkmıştım. yıllardır ayrı yaşıyoruz ve — konuşacak o kadar çok şeyimiz vardıki. Belki de bundan dolayı çok sarsıldım. Eğer ölüm haberi bize daha önce bildirilseydi...»

«Fakat imkânsızdı bu. Kuzenizin hasta olduğunu, sayıkladığını söyledim size. Ne kendi, ne de akrabaları hakkında birşey söylemedi bize. Eğer akrabaları olduğunu bilseydik, tabii hemen haber verirdik, fakat hiç kimseden bahsetmedi.»

«Evet, tabii,. Söylemiştiniz bunu. Yalnızca,» diyerek sözünü kesti Jennifer, «bazı kağıtlar olacağını düşünmüştüm. Belki de benim yazdığım mektup yanındaydı. Veya...»

«Hiçbir şey yoktu.»

İspanyolun sesi düzgündü ve yüzünün ifadesi değişmişti fakat küçük cümlede Jennifer'in yüzüne tokat gibi inen bir anlam vardı. «Hiçbir şey.» diye tekrarladı gereğinden fazla üstünde durarak. İkaz ediyor gibi diye düşündü Jennifer. **Yaklaşma; uzakdur.** Ve bir kez daha gölgeli gözlere düşünceli bir ifade geldi Altıncı hissi doğru söylüyordu, yanlış değilse bile, tam olarak izah edilmemiş bir nokta vardı. Jennifer hiçbir şey söylemeden aralarında geçen konuşmanın yarattığı endişeleri silecek bir izahatın verilmesini bekledi. Fakat İspanyol rahibe izahat vermeye yanaşmadı. Tekrar gülümsedi ve Jennifer, ince dudakları büken hareketi sıcak bir

tebessüm olarak kabul ettiğini hayretle düşündü.

Kararı bir tavırla, duvardaki, yüksek, ağır demir kapıya doğru döndü. «Ve artık kuzeninizin mezarını görmek isterseniz...»

Cevap vermeden takip etti Jennifer.

cenaze marşı

Ufak mezarlığın üç tarafı yüksek duvarlarla, dördüncü tarafı ise çift kanatlı kapısı çim bahçeye açılan kilise ile çevrelenmişti. Kilisenin tam karşısındaki duvarda bulunan kapı herhalde dağlara açılıyordu, fakat sımsıkı kapalıydı ve sarmaşık gülleri ile yarı yarıya gizlenmişti. Bu yeşil bahçe oldukça güzeldi: Dini hava buradan uzak tutulmuştu. Çimler biçilmiş, mezarlar düzgün olarak yapılmıştı, fakat rüzgârın dağlardan getirdiği kırı çiçeği tohumlarının düştükleri yerlerde büyümelerine izin verilmişti, çiğdemler, yıldızlı taşkıranlar, ve yer meşelerinin beyaz, sarı ve mavi çan çiçekleri.

İspanyol kadın, ipekli elbisesini otların üstünde hışırdatarak yürüyüp Jennifer'i bahçenin uzak bir köşesindeki yeni kazılmış bir mezara doğru götürdü. Taze toprakla kaplı tepeciğin yanında siyah

bir şekil diz çökmüştü: Elinde bahçe küreği ile bir rahibe. Jennifer bir an rahibenin taze mezara kürekle delikler açtığı sandı; aklı öylesine karışmıştı ki, böyle bir görüntüyü bile yadırgamadı. Fakat rahibenin tecrübeli parmaklarla açtığı küçük deliklere çiçekler diktiğini görünce, ferahladı. Yaklaşan ayak seslerini duyan rahibe gülümsüyerek başını kaldırdı. Kırmızı yanaklı, gözlerinin etrafı kahkaha çizgileri ile kırışmış, sempatik yüzü görmek Jennifer'in kendisine gelmesine yardımcı oldu.

İspanyol aksanlı Fransızcası ile tanıttı rehber, yaşlı rahibeyi.

«Bu, Rahibe Maria Louisa'dır. Bizim bahçe ile uğraşır.»

Bahçıvan topuklarının üzerine oturup siyah elbisesinin uzun kollarını yukarı doğru sıvadı ve elinin tersiyle alnındaki terleri sildi. İspanyolun yanında şişmanca bir çiftçi kadına benziyordu ve sesi, hareketleri gibi aralarındaki farkı ortaya çıkarıyordu. İspanyola doğru başını salladı — saygısız bir tavırla — Jennifer'e gülümsedi ve Güney aksasını ile konuştu: «Allaha emanet ol, yavrum.» Bütün söyledikleri bu kadardı, fakat Jennifer başka anlamlar çıkarmaya uğraştı bu cümleden.

«Rahibe Maria Louisa,» diye devam etti İspanyol — artık sesindeki küçümseme apaçıktı — «dün ya nimetleri ile uğraşır.»

Bu sözlerde bir iğneleme varsa bile Maria Louisa anlamamazlıktan geldi. Neşeyle kıkırdadı ve söylenenleri doğrulamak istercesine, güçlü, nasırlı

ellerini Jennifer'e doğru uzattı.

«Evet, ben bahçıvanım. Aç karınlarını doyuran benim.» Jennifer'e göz kırparak devam etti: «Tok olanlar, dine bağlı olurlar, boş midelerde, şeytanın dolaşması için fazla yer vardır. Ben de Tanrı'nın bahçesine bakıyorum, yaşıyan ruhlar kadar ölüleri de memnun ediyorum...» Eliyle çimenli tümseği okşadı.

İspanyol'un soğuk sesi oldukça ifadesizdi: «Mademoiselle Jennifer, Madame Lamartine'in kuzenidir. Mezarını görmeye geldi.»

Yaşlı rahibe, gözlerini güneşe karşı kısarak başını kaldırıp baktı Jennifer'in yüzünü ilk kez fark ediyordu. Dudaklarındaki gülümseme kayboldu ve toprak lekeli elini uzatıp genç kızın bileğini tuttu.

«Zavallı çocuğum.» Sesindeki merhamet ifadesini duyan Jennifer'in gözleri doldu ve mezarlığın mavi, yeşil ve altın sarısı renkleri, bakışları önünde bulanıklaşırken kımıldamadan durdu. Gözyaşları arasından İspanyol rahibenin ağır ağır, sessizce küçük kiliseye doğru uzaklaştığını gördü. Kadının uzun siyah silueti kilisenin kapısında kaybolunca Jennifer duyduğu ferahlamaya şaşırdı.

Hâlâ yerde oturmakta olan rahibe Louisa tekrar elini uzattı:

«Gel, yanıma otur, çocuğum,» dedi müşfik bir sesle. Jennifer cevap vermeden itaat etti ve bir süre yaşlı rahibe çiçekleri dikmeye devam etti sessizlikte.

«Şimdiye kadar duymamış mıydın ölümünü?»

diye sordu en sonunda.

Jennifer başını salladı.

«Duymamış olacağını tahmin etmeliydim. Hiç birimiz akrabaları olduğunu bilmiyorduk; hiç bahsetmezdi bize. Bilmiyorum ama niçin düşünmedik akrabaları olabileceğini.» Kısa, kuvvetli parmaklar çimleri okşadı yine: «Bu, onun mezarı biliyorsun.»

Jennifer tekrar başını salladı, hiç konuşmadan. Üstünde oturduğu taze toprak ve çimler onu biraz olsun rahatlatmıştı. Önündeki küçük çiçekler ıstetleşmeye başlamıştı. Elinin tersiyle gözyaşlarını kuruladı.

«Eğer istiyorsan, ağla» dedi rahibe Louisa. «Ben oldukça yaşlı ve biraz da aptalım. Majestelerinin «dünya nimetleri» diye adlandırdıklarının dışındaki konuları düşününce, ben bile şaşırıyorum. Fakat böyle zamanlarda insanın ne ile teselli olacağını gayet iyi bilirim. Şimdi sana kuzeninin gittiği yerden memnun kaldığını söylemem gereksiz olur. Çünkü bunu düşünecek halde değilsin.» Kararlı bir hareketle, küçük bir çiçeği toprağa yerleştirdi: «Haydi, ağla. Kendine üzölmekten vazgeçtiğin zaman kuzeninin ne kadar şanslı olduğunu düşünecek hale gelirsın ancak.»

«Şanslı mı?»

Yaşlı rahibe bir an kaldırdı gözlerini: «Evet,» dedi. Başka bir çiçeği eline aldı ve sevgi dolu hareketlerle köklerini düzelitti.

«Nasıl olduğunu anlattılar mı sana?» diyerek başıyla sessiz binaları işaret etti.

«Evet,» diyen Jennifer sesinin düzgün oluşuna hayret etti. «O beni buraya getiren rahibe - o anlatı bana.»

Rahibe Louisa topuklarının üstüne oturdu: «O mu anlattı? Sen geldiğin zaman Baş Rahibe neredeydi?»

«Mesgul olduğunu söyledi. Bu rahibe ile konuştum.»

«Rahibe mi?» dedi Louisa, alaycı bir sesle. «O bizim manastıra dahil değildir. Baş rahibe burada söz söylediği sürece katiyen bizlere katılmıyacak.»

Jennifer'in şaşkın bakışlarını görünce gülmeye başladı: «Ben belki de dünya nimetlerine fazla önem veriyorum. Belki de bunun için cezalandırılacağım ama ben de bir insanım. Lady hazretleri ise sabrımı taşıyor. 'Rahibe Maria Louisa'» (Güney aksanı ile yapılan taklid Jennifer'i güldürmeye yetti.) 'Dünya nimetleri ile uğraşır!...' Aman Tanrım, ipek elbiseler, ve parmağındaki yüzüklerle o, ne ile uğraşıyor acaba?» diyerek bir çiçeği daha dikti yerine. «Seninle konuşup böylesine üzmeye hakkı yoktu. İnsanlara kötü haber vermenin değişik yolları vardır ve anlıyorum ki o, bunların hiç birine yanaşmamış. Manastırı iyi idare ettiğini inkâr etmem ama baş rahibenin işlerine burnunu sokmasına lüzum yok. Daha önce de söylemiştim bunu, şimdi de söylüyorum!» Mavi gözünün ucuyla Jennifer'e baktı: «Seni güldürebildim, yavrum. Birçok günahımı affettirir bu.»

İspanyol kadının zengin siyah giysisi, yalnızca aksesuarları, haç ve tesbih ile dini havaya bürünmüştü. Rahibe Louisa'nın basit siyah pamuklu elbisesine, yüzünü çevreleyen beyaz dantele ve keten tüle bakan Jennifer, ötekinin giysilerinde bir tuhaflık olduğunu niçin düşündüğünü anlıyordu. Yaşlı rahibenin göğsünde gümüş bir haç, parmağında ruhi evliliğini belirten altın alyans vardı. Eğildiği zaman uzun eteğinin altından kalın siyah çorapları, ve eski ayakkabıları görünüyordu.

Maria Louisa neşeyle konuşmaya devam ediyordu: «Evet, Dena Francisca, bizim muhasebecimizdir. Üstelik oldukça iyi bir muhasebecidir ama burnunu başkalarının işlerine sokmasa daha iyi olacak. Ve ayrıca» derken kendini topladı rahibe Louisa, sonra neşeli bir tonda devam etti: «Yıllarca önce, İspanya'da karışıklık çıkınca buraya geldi. Ailesi çok büyük ve çok eskiydi, neredeyse kraliyet ailesi ile akrabalığı var diyebilirim... Upuzun bir ismi var ayrıca, de bilmem ne, el bilmem ne, y bilmem ne — anladın değil mi? Neyse, başlarını derde sokmuş ve bütün servetlerini kaybetmişler... Tam olarak gerçekleri bilmiyorum, çünkü konuşmasını sevmeyen bir insandır o. Herneyse, karanlık bir şekilde İspanya'dan ayrılp buraya gelmiş. Baş rahibe ailesini çok eskiden tanıyormuş. Bir zamanlar bizim manastıra büyük bağışta bulunmuşlar. Belki de bu sebepten burada kalmasına izin verdiler. Fakat geldiği ilk günden beri istediği halde yeminlerini söyleyip bizlere katılmasına izin verdi baş rahi-

be.

Jennifer elinde olmadan sözünü kesti: «Yani bunca zaman — nasıl derler — yeminlerini söylemedi mi?».

«Hayır. Oldukça garip bir durum ve işin aslını bilmiyorum. Fakat herkes diyor ki... diyerek yine gözünü kırptı ve Jennifer'e baktı. «Herkes diyor ki, baş rahibe katiyen istemiyormuş yemin etmesini. Bütçeyi idare etmesine izin veriyor yalnızca. Dini bir bağı yok. Tabii duyduklarım yalnızca bunlar benim,» diye ekledi rahibe Louisa başka bir çiçeği yerleştirirken.

Jennifer yarı kapalı gözlerdeki ateşli bakışları hatırlıyarak baş rahibenin görevlerine el koymasının gayet tabii olacağını düşündü. İspanyol kadının kıyafeti de değişikti — kasten mi böyle giyiniyordu acaba? Böyle bir kadın bu manastır gibi küçük bir yere nasıl dayanıyordu? Belki de aile bağları idi buna sebep... Jennifer birkaç kez Dona Francisca'ya «Rahibe» diye hitap etmiş olduğunu fakat onun da bunu düzeltmediğini hatırladı.

Rahibe Louisa keskin mavi gözleriyle onu seyreliyordu.

«Belki de benim yaşlı bir dedikoducu kadın olduğumu düşünüyorsun. Belki cidden öyleyim. Fakat eğer saçmalıklarım senin üzüntünü dağıtıyorsa, kötülükten çok iyilik yapmış sayılırım. Kendini nasıl hissediyorsun, yavrum?»

«Evet, teşekkür ederim. Ben — ben sanmıyorum ki herşeyi anlıyabildim. Bir türlü inanmıyo-

rum Gillian'ın...» diye geveledi Jennifer. «Görme-
yince herşey bambaşka oluyor, değil mi?»

«Anlıyorum. Fakat Dona Francisca sana anlat-
tı değil mi?»

«Doğrusunu isterseniz, çok az şey söyledi. Ve-
ya ben söylediklerini anlıyacak halde değildim. Ku-
zenimin bir kaza geçirip, fırtınalı bir havada bu-
raya geldiğini ve hastalıktan kurtulamıyarak öldü-
ğünü biliyorum yalnızca.»

«Eh, evet,» diyerek boynundaki hacı elledi. «O
pazartesi gecesi çok kötü bir fırtına vardı. Bura-
ya Fırtınalar Vadisi denmesinin bir sebebi var el-
bet.» Meraklı bakışlarla Jennifer'i süzdü. «Sen İn-
gilizsin, değil mi?»

«Evet.»

«Kuzenin Fransız.»

«O da İngilizdi.»

Rahibe şaşkın bir tavırla yüzüne baktı. «İngi-
liz mi? Fakat fransızca konuşuyordu.»

«Ah, evet,» dedi Jennifer bir kez daha ayrı
izahatı verirken. «Fransızca'yı bir Fransız gibi ko-
nuşurdu. Annesi Fransızdı ve bir yine bir Fransız-
la evlendi. Fakat babası İngilizdi ve İngiltere'nin
kuzeyinde yaşıyorlardı.»

«Anlıyorum» dedi yaşlı rahibe. «Fakat hiç
bunlardan bahsetmemesi çok garip. Hele kocasın-
dan.»

«Bir süre önce ölmüştü o.»

«Ha, anladım. Fakat sen — senin buraya ge-
leceğini biliyor muydu?»

«Elbette. Gelmemi kendisi istedi. Gavarnie'de bir otel tavsiye etti, fakat manastırda kalmanın imkanı olup olmayacağını araştıracağını da söyledi.»

«Öyleyse,» dedi rahibe Louisa, «senden hiç bahsetmemesi daha fazla garip geldi bana.»

«İlk önce ben de böyle düşündüm,» dedi Jennifer, «fakat eğer yüksek ateşten dolayı sayıkladıysa, tabii bizleri hatırlıyamazdı...»

«Evet, tabii. Fakat çoğu zaman kendindeydi. Bundan dolayı çok garip geldi bana.»

«Yani — hep, sayıklamadığını mı söylüyorsunuz?»

«Elbette. Nasıl olduğunu bilirsiniz; bir ara hasta baygın düşer, sayıklamaya başlar ve hemen arkasından kendine gelir. Hafızası berraklaşır. Öğrendiğime göre çoğu zaman kendindeymiş.»

«Fakat,» dedi Jennifer, «Dona Francisca, bana Gillian'ın — kuzenimin — ölünceye kadar kendine gelemediğini ve hiçbir şey hatırlamadığını söyledi.»

Rahibe Louisa şiddetle omuzlarını silktili: «Bu konuda sana fazla bir şey söyleyemeyeceğim, yavrum. Kuzenini ben görmedim, ama Celeste'nin anlattıklarına göre.»

«Celeste kim?»

«Yetimlerden biri — en büyükleri. Çok tatlı bir kızdır. Dona Francisca ile ikisi baktılar kuzenimize.»

«Dona Francisca mı baktı?»

«Tabii. Çok tecrübelidir. Onu içeriye kendi al-

dı ve başında beklemekte ısrar etti, tabii Celeste'in yardımıyla. Burada kendi aramızda yaşıyan küçük bir grubuz, biliyorsunuz, ve gerçi Dona Francisca'nın çabuk parlıyan bir İspanyol karakteri vardır,» diyerek gülümsedi, «ama oldukça iyi bir doktordur. Kendimden biliyorum: Her kış romatizmalarım ağrır ve beni çok iyi tedavi eder.»

«Ve size kuzenimin, kendine geldiği zamanlar olduğunu Celeste mi syledi?»

«Kesin olarak söylediğini hatırlamıyorum, ama öyle anladım. Daha doğrusu niçin bu çiçekleri ektiğimi biliyor musun? Nedir bu çiçekler tanıdın mı?»

«Hayır, nedir?»

«Gentiana. İlkbaharda mezarın üstü masmavi olacak. Hatta sabah sefalarından daha mavi olur bunlar.»

Jennifer ısrarla yüzüne baktı. «Fakat -»

«Oh, evet, dağlarda şimdi bile açtı bunlar. Bak burada, tasın içinde bile var. Fakat benim diktiklerim ilkbaharda açar. Kuzenin çok severmiş mavi rengi. Celeste söyledi bana. Bundan sonra anladım onun arasına kendine gelip konuştuğunu. Sayıklıyan bir insan en sevdiği çiçekten bahsetmez, değil mi?»

«Hayır. Fakat -»

«Celeste bunları onun için toplardı. Ölünce de mezarına dikiyorum. Önemsiz bir hediye ama ölüleri sevindirmeyi severim...» Yakındaki, çiçek kaplı iki mezarı eliyle işaret etti: «Rahibe Thérèse hercai menekşeleri çok severdi; yaşlı rahibe Mari-

anne ise dağlardaki en güzel çiçeğin papatya olduğunu söylerdi. Senin kuzenin için ise Gentiana ->

«An- anlıyorum. Çok nazıksınız.» Fakat sesindeki titreklik ve nefesi kesilmiş hal rahibenin dikkatini çekti. Yan gözle Jennifer'e baktı.

«Ne oldu yavrum?»

Bir süre cevap vermedi Jennifer. Gözleri, kucağında kavuşturduğu ellerine dikilmiş, darmadağın olan beyni yepyeni fikirleri sıraya sokmaya çalışırken sessizce oturdu.

Rahibe Louisa küçük küreğini yere bıraktı.

«Bir garipliğin var. Ne oldu?»

Jennifer başını kaldırıp alnındaki saçları, aklındaki karmakarışık düşünceleri uzaklaştırmak istiyormuşcasına, eliyle arkaya itti. Endişeyle bakan yaşlı kadının gözlerinin içine dik dik baktı.

«Rahibe Louisa benim kuzenim renk körüydü.»

Yaşlı kadın, şaşkınca baktı ve eli otomatik olarak yerdeki küreğe gitti. Bir çiçeği daha yerine dikmeye başladı. «Öyleyse?»

«Ne olduğunu biliyorsunuz değil mi?»

«Evet, tabii. Ben küçükken, ağabeysi renk körü olan bir arkadaşım vardı. Hiç kimsenin haberi yoktu ve eğer demiryollarında iş bulmasaydı, kimse bilmiyecekti. Ama şefleri bunu an'layınca derhal işten çıkardılar. Sinyalleri ayırtedemiyordu — kırmızı ve yeşil renkleri yani.» Çiçeğin köklerini iyice toprağa gömdü. «Şanssızlık ama her şanssızlık gibi Allahın bir emri. Bir garson olarak çalışmaya baş-

ladı, şimdi de Menton'da kendi lokantası var. Altı çocuğu oldu ve karısı öldü. Eğer,» diye devam etti, toprağı eliyle düzeltirken, «karısını tanısaydın, çok şanslı olduğunu düşünürdün öldükten sonra. Toprağı bol olsun.»

«Evet,» dedi Jennifer, sözü nereye bağliayacağını düşünerek.

«Fakat, senin kuzenin? Ben hep erkeklerin renk körü olduğunu duyardım. Kadınlarda da olduğunu bilmiyordum. Doktor söylemişti, hatırlıyorum.»

«Evet,» dedi Jennifer. «Çoğunlukla erkeklerin renk körü olduğu doğrudur. Fakat sizin arkadaşınızın ağabeyisinin hastalığı en çok görülen tipidir. Kırmızı ve yeşil renkleri ayırdedememek. Fakat Gillian — kuzenim — yalnızca renk körü değildi, aynı zamanda bu hastalığın çok seyrek görülen bir türünden muzdaripti - **tritanopia**.»

Rahibe Louisa küreğini yere bırakıp gittikçe artan bir hayretle genç kıza bakıyordu.

«Ne?»

Jennifer bu kelimenin fransızcası olduğuna inandığı bir kelime arandı — **la trianopie**. Heyecanla devam etti. «Tritanopia. Mavi ve sarı körlüğü.»

Rahibenin gözleri, yeşil çimenlerin üstünde masmavi parlıyan gentianaların durduğu kovaya takıldı. Sonra Jennifer'e döndü. «Yani kuzeninin, Madame Lamartine'in -»

Jennifer başını salladı. «Sarı ile maviyi ayırdedemezdi. Bildiğim kadarıyla her iki rengi de gri-

nin çeşitli tonları olarak görürdü. Daha doğrusu, bir Gentianayı görse tanıyamazdı,» diye bitirdi sözlerini.

Yaşlı rahibe, tümseğin kenarına dikmiş olduğu çiçeğe baktı. «Yanıldım herhalde,» dedi özür dileyen bir sesle. «Fakat bunları topladığım zaman öylesine emindim ki -»

Jennifer öne doğru eğilip rahibenin eline dokundu. «Hayır. Bu kadar basit bir konuda nasıl yanılabilirdiniz? Üstelik hem siz, hem de Celeste? Daima Celeste'in bunları topladığını söylememiş miydiniz?»

«Evet, ama -»

«Kim topadı bunları?» diyerek kovanın içindeki çiçekleri işaret etti Jennifer.

«Celeste.»

«Ve Celeste, size Madame Lamartine'in bu çiçekleri çok sevdiğini söylediğini tekrarlamadı mı?»

«Evet, söyledi bunu. Fakat sevgili çocuğum -» yaşlı kadının gözleri hâlâ şaşkındı. «Anlamıyorum. Kuzeniniz niçin sevdiğini söylesin?» Susup omuzlarını silkti. «Fakat her neyse, mühim değil. Diktiğim bu çiçekler yalnızca canlılar için bir semboldür. Papatya, menekşe veya Gentiana... Ölümler için hepsi birdir.» Küreğini alıp bir kez daha işe koyuldu. Bir ara başını kaldırıp Jennifer'in ısırdırıp içindeki yüzüne baktı. «Neyin var, yavrum? Mühim değil. Basit bir hata. Ayrıca bir hata -»

«Hayır, hata olamaz!» diye bağırды Jennifer. «Bunun saçmalığı beni endişelendiriyor. Dediğiniz

gibi göremediği bir şeyi sevdiğini niçin söylesin? Bu kadar basit bir mesele için niçin yalan söylesin?» Dudaklarını ısırarak sustu. Parmakları sinirle kısa çimleri yoluyordu. «Ne olursa olsun — çok garip,» diye bitirdi sözlerini. Birdenbire, sebebini bilmeden, Dona Francisca'nın yarı kapalı gözlerini, sfenkse benziyen bakışlarını hatırladı. Ufak bir ürperti vücudunu dolaştı. «Garip,» dedi kendi kendine, «garip olan bir şey daha var...»

Rahibe Louisa kalın, becerikli parmaklarıyla, bir çiçeğin kökünü daha toprağa dikti ve ellerini otlara silerek temizledi. İnandırıcı bir sesle konuştu bir kez daha. «Bence, aslı aştarı olmıyan esrarengiz düşüncelere saplanıyoruz. Hiç yoktan bir mesele çıkarıyoruz. Eğer kuzeninizin yalnızca terbiye icabı konuştuğunu kabul edersek, sözleri hiç de «garip» sayılmaz. Eğer Celeste çiçek toplayıp götürdüyse, tabii o da sevdiğini söyleyecekti ve hatıta çocuğu memnun etmek için en sevdiği çiçek olduğunu da ekliyecekti. Sözlerime kulak ver, bütün mesele bundan ibaret.»

«Oh, evet,» dedi Jennifer. «Evet, yalnız -»
«Yalnız?»

«Eğer bunları düşünecek kadar kendine gelseydi, bana da bir mesaj yolluyabilirdi elbet,» dedi Jennifer ifadesiz bir sesle. «Ayrıca haber yollaması onun için de herhalde daha önemli idi.»

«Evet, evet, tabii. Haklısın. Bunu yapmaması gerçekten acı.»

«Eğer yapmadıysa, tabii,» dedi Jennifer.

Sessizliğin içinde, rahibenin iyiden iyiye şaşır-
dığını gördü genç kız. Sözlerini tartarak konuşma-
ya devam etti. «Dona Francisca'nın söylediklerin-
den anladığım kadarıyla, kuzenim ne benden bah-
setmiş, ne de bir haber yollamış. Fakat Dona Fran-
cisca aynı zamanda kuzenimin hiç kendine geleme-
diğini söylemişti. Siz bunun doğru olmadığını söy-
lüycrsunuz. Belki ilk sözleri de doğru değildir.»

«Ben — yavrum —» yaşlı rahibe kekeledi ve
sustu. Kalın parmaklı elleri titremeye başlamıştı.
Dedikodu yapmanın verdiği zevkin, doğrudan doğ-
ruya suçlama yapmak ile bir ilgisi olmadığını an-
ladığı apaçıktı. Şaşkınlık ve üzüntü yaşlı kadının
gözlerini gölgelendirmişti. «Bütün bu sözler — an-
lamıyorum.»

«Ben de anlamıyorum,» derken, sesinin katılı-
ğına kendi de şaşmıştı. «Bu kız, Celeste,» diye sor-
du Jennifer, «Yalan söylüyor olabilir mi?»

Cümlelerin bütün yükü zamjre yüklenmişti.
Jennifer «bu» derken İspanyol kadını kastediyordu.
Sanki kadının gölgesi çimlerin üstüne tam ortaları-
na vurmuştu.

Yaşlı rahibenin elleri gibi dudakları da titriyor-
du artık. «Celeste mi? Oh, evet; oh evet. Çok sevim-
li, çok bir kız. O yalan söylemez...» Yine aynı yük
zamidde toplandı. Aralarındaki gölge kıpırdadı. «Ve
niçin söylesin? Madame Lamartine'in bu çiçekleri
sevdiğini söylemek — öylesine basit, öylesine
önemsiz...»

«Doğru.» Jennifer gözlerini yaşlı kadının üz-

gün yüzünden kaçırdı. Gözlerini, yeşil ve altın sarısı kayısı ağaçlarının çevrelediği demir kapının oymalarına dikerek topuklarının üstüne oturdu. Konuşurken sesi yumuşamıştı: «Basit olan konularda insan yalan söylemez.»

Yaşlı rahibe cevap vermedi.

«İyice bakın,» dedi Jennifer. «Her iki açıdan da bakın. Eğer o, çiçeklerden terbiye icabı bahsedecek kadar kendine geldiyse, niçin bana bir haber yollamadı? Fakat eğer çiçekleri ciddiye seviyorsa...»

Rahibe Louisa bir süre konuşmadı. «Öyleyse, yavrum?»

«O zaman bana gönderecek bir haberi yoktu,» dedi Jennifer. «Çünkü beni hiç tanımıyordu. İngilizce konuşmuyordu, çünkü hiç bilmiyordu. Anlıyor musunuz?»

Şimdi dimdik diz çökmüş, yaşlı rahibenin gözlerinin içine bakıyordu. Elleri bembeyazdı.

«Ne demek istediğimi anlıyamadınız mı?» diye tekrarladı fısıldarcasına. «Bu demektir ki, ölen kadın kuzenim Gillian değildir.»

Çiçeklerin mavi denizi önünde iki kadın birbirini sessizce süzdüler.

«Her iki şekilde de?» dedi Jennifer. «Ölen kadının Gillian olabileceğine inanmıyorum!»

Derinlerden, manastır binalarında çalan bir çanın sesi geldi.

VI

ilk düşünceler

Kiliseden yükselen çan sesi ikisini de şüphenin karanlıklarından uzaklaştırıp güneşli öğleden sonranın gerçeklerine yeniden getirmiş gibiydi. Rabi-be Louisa şaşkın bir şekilde aletlerini toplamaya başladı. Elleri hâlâ titriyordu ve hareketleri karmakarışık, fakat hiç olmazsa sesini düzeltecek kadar kendini toplamayı başarmıştı.

Sakin görünmeye çalışarak konuşmaya başladı. «Çok üzgünsün, yavrum, Ne söylediğini bilmiyorsun. Böyle bir hatanın yapılması imkânsız -» Yutkunarak devam etti. «Fakat — niçin Dona — niçin her hangi biri sana yalan söylesin?»

Jennifer cevap vermedi. Dona Francisca'nın — derecesi ne olursa olsun — bağlı bulunduğu bir grubun üyesine böyle konuşmakla yaptığı hatayı anlıyordu. Ve üstelik rahibe Louisa'nın son cümlesinin anlam gücü inkar edilemezdi.

«Ayrıca,» dedi rahibe Louisa aksi bir sesle, «yanında bazı kağıtlar vardı.»

Jennifer başını kaldırdı. «Yanında kağıt var mıydı?»

«Evet. Onları görmelisin. Sana göstereceklerdir - fakat artık bundan bahsetmiyelim,» dedi yaşlı rahibe kesin bir sesle ve otların arasında eliyle bir şeyler aramaya başladı. «Acaba küçük çatalımı nereye koydum?»

«İşte burada, güllerin altında.»

«Teşekkür ederim, çocuğum. Hepsi tamam galiba. Şimdi ben gitmeliyim. Çocukların ayini için zil çaldı.» Ayağa kalkmaya davrandı. Jennifer derhal yerinden fırlayıp yardım etti. «Teşekkür ederim, çocuğum,» dedi rahibe Louisa bir kez daha, ve yan gözle genç kıza bakarak titrek bir sesle ekledi: «Ve şimdiye kadar konuştuklarımızı — düşünme artık. Benim dinlemem çok yanlıştı — inan bana — fakat öylesine üzgün görünüyordun ki. Nasıl bir **şok** geçirdiğini tahmin ettim. Birdenbire öğrendin her şeyi» durakladı, «ve sana gerektiği gibi anlatılmamıştı olanlar. Biraz uyuduktan sonra, yarın, daha iyi hissedeceksin kendini. Bütün bu — fikirler... yarın düzene girer ve bir kısmını da unutursun.»

«Evet.»

Kendine güveni arttığı belli olan rahibe Louisa genç kızın kolunu okşadı. «Çok üzgünsün,» dedi, «ve kuzeninin ölmüş olduğunu kabul edemiyorsun. Fakat yarın — cidden daha iyi hissedeceksin kendini.»

«Neşe,» dedi Jennifer ağlamaklı bir sesle, «sabahleyin gelir.»

Yaşlı rahibe gözlerini kırptırdı. Sonra Jennifer eliyle yaşlı kadının elini okşadı. «Özür dilerim,» dedi gülümsemeye gayret ederek. «Çok haklısınız. Altüst olmuştum. Saçmaladığımı anlıyorum. Tabii bütün olanlar izah edilebilir. Yarın, belki -»

Rahibe Louisa, sihirli bir formülmüş gibi kelimeyi tekrarladı: «Yarın. Evet, yarın. Şimdi oteline dön ve iyi bir yemek ye, yavrum — uyku vermesi için de şarap içmeyi ihmal etme. Yarın sabah endişelerin devam ederse, yine bizi görmeye gel. Saklıyacak hiçbir şeyimiz yok!» Bu fikrin saçmalığını kelli etmek için gülümsemeyi başardı. «Bu saçmalıkları izah etmek oldukça basit,» dedi yaşlı rahibe. «Dona Francisca ve Celeste sana ellerinden geldiğince yardımcı olacaklardır.»

Jennifer'in dudaklarındaki gülümseme silindi. «Onlara benim söylediklerimi tekrarlamıyacaksınız, değil mi? Ben — ben kendimde değildim. Çok aptalca şeyler söyledim: Lütfen unutun onları ve kimseye anlatmayın.»

«Hepsini unuttum,» dedi rahibe Louisa. «Merak etme, yavrum, kimseye anlatmam.» Jennifer'i keskin bir bakışla süzerek devam etti: «Eğer başka endişelerin varsa, baş rahibe ile konuşman doğru olur. Onu görmek senin iyiliğine.»

«Tabii,» dedi Jennifer. «Tabii, bunu yapmalıyım. Elbette gidip onunla konuşacağım.»

«Git. Kısa zamanda herşeyi öğrenirsin. Ve şim-

di ben acele etmeliyim, yoksa ayine geç kalacağım.» Eski neşesine bürünerek Jennifer'e göz kırptı. «Bu kadar çok diz çöktüğümü görünce, uğraşmaması gereken elmalar ve güllerle gerektiğinden çok ilgilenen bir günahkâr yerine, çok dindar biri olmam gerektiğini düşünüyorsun, değil mi? Fakat sen de benim söylediklerimi unutacaksın, değil mi?»

Jennifer gülümsedi: «Hepsini unuttum.»

«Allah yardımcın olsun, yavrum. Yolunu bulabilecek misin?»

«Zannederim, teşekkür ederim.»

«Öyleyse ben gidiyorum. **Au revoir, mon enfant.**»

«**Au revoir, ma soeur.**»

Yaşlı rahibe oymalı demir kapıdan geçip kaybolunca, Jennifer mezarlıkta yalnız başına kaldı.

Fakat sadece bir dakika için. Mavi çiçeklerle kapalı mezarın başında durup ne yapması gerektiğini düşünürken, dış duvardaki kapı sessizce açıldı ve genç bir kız içeri girdi. Kapıyı kapatıp arkasını dönünce, Jennifer'i gördü ve olduğu yerde kalakaldı. Nefes nefese kalmış gibi dudakları aralanmış, göğsü hızla inip kalkıyordu. Oldukça genç, esmer, çok güzel bir kızdı. Yetimlerin üniforması olan rengi soluk mavi pamuklu elbise vücudunun güzelliğini gizliyemiyordu. Saçları, rüzgarda dağılmış ve karışmış gibi omuzlarına serbestce dökülmüştü. Yanakları kızarmıştı. Kucağı çiçeklerle doluydu.

Jennifer'e bakarak bir süre tereddüt etti, sonra ilerleyip yeni mezarın yanına diz çöktü. Tasın

içindeki solgun gentianaları çıkarıp tazelerini yerleştirmeye başladı.

«Sen, Celeste misin?»

Genç kız başını salladı. Jennifer devam etti: «Ben Madame Lamartine'in kuzeniyim. Bugün onu görmek için gelmişim ve öldüğünü öğrendim. Rahibe Louisa, senin ona baktığını söyledi bana. Sana çok teşekkür ederim.»

Celeste topuklarının üstüne oturmuş iri gözlerle Jennifer'i seyrediyordu. «Kuzeni mi?». Bakışları hem üzgün, hem de şaşkıncı. «Çok — çok üzgünüm madam. Büyük bir şok olmalı onu böyle bulmak — şey duymak — çok üzgünüm...»

«Evet,» dedi Jennifer. «Büyük bir şoktu.» Kız seyrediyordu, fakat güzel gözlerinde merhamet ve gittikçe artan bir meraktan başka bir şey okuyamadı. «Bir kuzeni olduğunu bilmiyordum,» dedi Celeste. «Eğer akrabaları olduğunu bilseydik -»

«Fakat, elbette,» dedi Celeste. Ani bir hareketle saçlarını eliyle arkaya atıp, Jennifer'e baktı. «Hiç akrabalarından bahsetmemesi çok garip değil mi madame?»

Jennifer kıza baktı. «Evet. Çok garip. Tabii eğer konuşamıyacak kadar hasta değilse.»

Kız başını salladı. «Çoğu zaman kendindeydi, bizimle konuştu. Haber vermemizi söyleyebilirdi. Üstelik biz ona, haber vermemizi istediği kimseler olup olmadığını da sorduk.»

«Sordunuz mu?» dedi Jennifer alçak sesle.

«Daima sorarız,» dedi Celeste ve tekrar çiçek-

lere döndü. «Ve şimdi madam, ben gitmeliyim. Zaten biraz geç kaldım.» Son kalan çiçekleri de yerleştirdik sonra ayağa kalktı, fakat Jennifer eliyle onu durdurdu. «Bir şey daha var... Sana teşekkür etmeliyim bu çiçekleri kuzenim için topladığın...»

«Bir şey değil ki.»

«Onu tedavi etmen benim için çok mühim,» diyerek tereddüt etti Jennifer, nasıl devam edeceğini bilemeden.

Kız kızarak yere baktı. «Bir şey değil ki,» diye tekrarladı. «Ben — ben sevmiştim onu.» Jennifer'e baktığı zaman güzel gözleri yaşla dolmuştu. «Çok üzgünüm, madam, cidden çok üzgünüm. Ve sizin herşeyi bu şekilde öğrenmeniz -» diyerek dudaklarını ısırıldı.

Kızın duyduğu gerçek hüznün karşısında Jennifer bir kez daha tereddüt etti. Ve o anda arkasından gelen bir ses duydu.

«Celeste!»

Dona Francisca'nın sesini duyan kız arkasını dönerken yanaklarının kırmızılığı bir anda soldu. Otların üstünde yaklaşan kadının uzun siyah görüntüsüne bakan Jennifer, kendi nefesinde de bir sıkışma olduğunu hissetti. Kendi kendine kızdı ve rahatsızlığını uzaklaştırmaya çalıştı, sakın bir sesle kadına hitap ederken: «Ümit ederim, Celeste'i ayın için geç bırakmadım, Dona Francisca. Rahibe Louisa, kuzenimi tedavi ederken onun da size yardımcı olduğunu söylemişti. Kendisine teşekkür etmek istedim.»

Yarı kapalı gözlerle Jennifer'e baktı İspanyol. Başını eğdi ve bakışlarını kıza doğru çevirdi. «Yarım saat önce odanda olmalıydın, Celeste. Nereye gitmiştin?»

Yetim kızın sesi kısıktı: «Madame Lamartine'in mezarı için çiçek topluyordum.» Dona Francisca'ya bakamıyordu. Parmakları sinirli bir şekilde elbisesi ile oynuyordu.

Kadının gözlerinde öfke diye adlandırılacak bir şimşek çaktı, fakat konuşmaya başladığı zaman sesi sakindi: «Nazik bir düşünce Celeste, fakat buna rağmen geç kalmamalıydın. Hayırlı olduğuna inandığın bir hareketin bile seni görevlerinden alıkoymasına izin vermemelisin.»

«Hayır, **senora.**» Celeste'in yüzü şimdi bembeyazdı ve gözlerini yerden kaldıramıyordu.

«Derhal git ve ayın için hazırlan.» Dona Francisca kızın eğik başı üstünden Jennifer'e bakıyordu. «Ve yemekten sonra beni görmeye gel.»

«Evet, **senora.**»

«Bir şey daha var -» diye başladı Jennifer. Sesi gerektiğinden sert ve yüksek çıkmıştı, fakat Dona Francisca'nın kısa emri sözlerini kesti.

«Derhal, Celeste!»

Jennifer'in yanakları kıpkırmızı olmuştu, fakat bir kez daha konuşmaya başladığı zaman öfkesi sesinden belli olmuyordu. «İzin verirseniz, **senora...** bekle Celeste!» Muhasebeci bir an şaşırdı ve genç kız da tereddüt etti. Dona Francisca verdiği emirlere karşı gelinmesine alışkın değil her-

halde diye düşündü Jennifer. Aceleyle sözüne devam etti: «Eğer izin verirseniz, yarın tekrar gelip kuzenimin mezarını ziyaret etmek isterim. Çiçek getirmeyi de düşünüyorum.»

Gözlerini ayırmadan onu seyrediyordu Dona Francisca. «Elbette. Bugün geçirdiğiniz şoku atlattınca belki bizden öğrenmek istediğiniz başka konular da aklınıza gelebilir. Geldiğiniz zaman beni sorun.»

Majestelerinin izni ve majestelerinin emri... evet, pek meraklıydım zaten diye düşündü Jennifer. Yüksek sesle cevap verdi: «Teşekkür ederim, **senora.**» dedi ve aceleyle Celeste'e döndü: «Niçin gentianaları toplamak için dışarı çıkmıştınız. Ben çardak güllerinin de yeterli olacağını -»

Fakat yetim kız geriye doğru ani bir adım attı. Solgun yüzü ifadesizleşti ve güzel gözlerinde korkunun gölgeleri dolaşmaya başladı. «Ben — benim dışarı çıkmaya iznim var. Dona Francisca biliyor. Gidebileceğimi söyledi.»

Muhasebeci kıza bakmıyordu. Siyah gözlerinde anlaşılmaz bir ifade ile Jennifer'i süzüyordu.

Zor duyulan bir sesle konuştu: «Git, Celeste.»

Yetim kız arkasını dönüp kilisenin kapısına doğru koşarken kuledeki çan ayın için çalmaya başlamıştı. Jennifer dönüp Dona Francisca'nın koyu renk gözlerinin içine baktı.

«Ben de gideyim artık,» dedi «**Au revoir, senora.**»

«**Au revoir, mademoiselle.** Yarın tekrar gele-

cek misiniz?»

«Ah, evet,» dedi Jennifer. «Geleceğim.»

«C'est bien,» dedi Dona Francisca kuru bir sesle, yetim kızın arkasından otları hışırdatarak kiliseye doğru yürümeye başlarken. Kilise kapısının gölgeleri arasında kayboldu.

Jennifer, demir oymalı kapıdan geçip kokulu bahçeye girdi. Kapı gürültüyle arkasından kapandı. Kapının üstündeki dar kemerin altı öğle sıcağına rağmen serindi ve Jennifer demir kapıya yaslanarak bir süre durakladı. Heyecan, öfke ve korku dalgalarının, şokun verdiği hissizlik geçtikten sonra sırayla benliğini sardıklarını ve bütün vücudunun titrediğini farkettiler. Korkunç bir darbe yemişti ve o garip ümide karşı duyduğu his ise daha beterdiler. Bütün vücudu kontrol edilmez bir şekilde titriyordu; elleri ile arkasındaki demir kapıyı kavradı ve soğuk demirler vücuduna gömülünceye kadar kendini geriye çekti; hızla çarpan kalbi vücudunda dolaşılıyor gibiydi, bir an boğazını sıkıyor, sonra kaburgalarına vuruyor, daha sonra midesine sancılar veriyordu. Ve o, elleri soğuk demirleri kavramış hareketsiz duruyordu. Dizleri gevşemişti. Dudaklarının titrememesi için onları ısıyor ve yumduğu gözlerini açamıyordu bir türlü.

Bir süre sonra vücudunu ve beynini saran titreyişler azaldı. Kokulu havanın verdiği rahatlıkla kaslarını birer birer gevşetmeye başladı. Gözlerini açtığı anda, benliğini tedavi eden bir sıcaklık, renk ve koku dalgası Jennifer'i sardı. Parlak yapraklar

arasına gömülmüş kayısıların keskin ve tatlı kokusu; lavanta ve adaçayının tanıdık kokuları; kırmızı çiçekleri ve gümüş yaprakları yere eğilmiş gelincikler... Kayısı ağacına saklanmış olan bir ağustos böceği alçak sesle ötmeye başladı. Jennifer, ellerini demir kapıdan uzaklaştırıp birbirine sürterek mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştı.

Ve ilk aklına gelen fikir bütün düşüncelerinde haklı olduğu idi. Bir ikaz olarak başlayıp rahatsızlık ve şüpheyne dönüşen hisleri artık gerçek gibi geliyordu. Bu işte bir hata vardı. Ya onun çılgın fikirleri doğruydu, ya da gentianalar konusu izah edilebilirdi, fakat Dona Francisca'nın ikinci karşılaşmadaki davranışları ve Celeste'in açıkça belli olan korkusu, bu işte bir hata olduğunu meydana çıkarıyordu. Ve bu hatanın ne olduğunu Jennifer anlamalıydı. Muhasebecinin, onun Celeste'i yalnız başına görmesine izin vermiyeceği apaçıktı. Jennifer ise kızı yalnız görmek için kesin kararını vermişti.

Kilisenin çanı susmuştu. Jennifer, avluya giden tünele açılan kemere baktı. Çanın ipi hâlâ hafif hafif sallanıyordu ve tünel bomboştu. Herkes kili sedeydi anlaşılan ve ayinden sonra Dona Francisca genç kızla konuşacak ve soruları cevaplandırmamasını tembih edecekti. Belki İspanyol, Jennifer'in yarın baş rahibeyi de görmesine engel olmaya kalkıştırdı.

Jennifer, bu kez düşüncelere dalarak dudaklarını ısırıldı. Ve kararını verdi. Yapabildiği bütün so-

ruşturmaları bugün yapması kendi iyiliği içindi. Ayin bitinceye kadar, burada, bahçede gizlenecek, sonra derhal baş rahibeyi arıyacak ve bütün sorularını ona soracaktı. Dürüstçe konuşması gerekirdi — çünkü bütün manastırın bu yalanlara dahil olduğuna inanmıyordu. Rahibe Louisa bir papatya kadar saf ve temiz; Celeste ise mavi çiçekler konusundaki sorularla karşılaşınca kadar gerçeklerden uzaklaşmadı. Hayır, baş rahibe planlara katılmış olamaz — bu tam bir Mrs. Radcliffe romanı olur... Ayinden sonra onu ararım ve anlatacaklarını dinlerim diye karar verdi Jennifer. Hiç olmazsa Gillian'ın yanındaki eşyaları ve 'kağıtları' görmeme izin verir...

Kiliseden gelen ilahi sesleri kesilmişti ve yalnızca orgun ağır ve masif sesi titreyişler halinde kokulu bahçeye yayılıyordu. Kiliseden çıkanların ayak seslerini duyunca Jennifer bir kez daha demir kapıya yaslanarak kendini gizledi. Herhalde yemeğe gidiyorlardı. Başını eğerek vücudunu gizleyen asmaların arasında bir delik buldu ve seyretmeye başladı. Mavi elbiseli yetimler, beyaz elbiseli rahibe adayları ve siyah giysileri içinde ciddi rahibeler. Yemekhanenin kapısı son giren rahibenin arkasından kapandı. Bahçedeki ziyaretçi, çocuk seslerinin şükran duası okuduklarını duydu. Sonra iskemle gürültüleri arasında bütün manastır halkı yemeğe oturdu.

Jennifer sessizce kapıdan mezarlığa geçti ve otların üstünden ses çıkarmadan kilisenin kapısına doğru ilerledi. Eğer kilisenin içinden geçerse kimseye

görünmeden üst koridora çıkabilirdi. Koridorun sonunda gördüğü büyük kapı muhakkakki baş rahibenin odasına açılyordu. Ve şüphe götürmiyen bir nokta daha vardı, baş rahibe, yemekten ilk önce çıkacaktı ve Jennifer ona hemen yaklaşabilirse, güçlü muhasebeci konuşmalarına engel olamazdı.

Baş rahibe ile konuşmaktan ne kazanacağını bilmiyordu, fakat bu şaşkın halinde, herhangi bir şey yapmak, hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi. Jennifer, heyecan dolu bir kalble yavaşca kilisenin kapısını açtı ve güneş ışığından uzaklaştı.

VII

meryem ananın mücevherleri

Bahçenin sıcak ve aydınlık havasından sıyrılıp kilisenin loşluğuna girince Jennifer, basit manastırın dua yerinin ne şekilde olacağını düşünecek zaman buldu. Sallanarak kapanan kapı, arasından giren ışığı aniden kesti, ve bir süre etrafını göremedi Jennifer. Sonra kamaşmış gözleri önünde kilisenin sahmı şekillenmeye başladı... kenarda ufak mihraplı bir dua yeri... haç şeklindeki kilisenin küçük kanatları... papazlara ayrılan yüksek platform... büyük mihrap...

Kımıldamadan etrafını seyretti bir süre.

Esasında kilise de manastırın diğer binaları gibiydi; duvarlar beyaz badana, kapıların ve pencerelerin kemerleri oldukça basit, taş işlemler çok sade. Sütunlar süslenmemişti ve pencerelerin aralarındaki haç yerleri oldukça loştu. Sahındaki tek heykel, kenar dua yerindeki Meryem Ana heyke-

liydi. Sahının uzak köşesinde ise beyazlığı ikiye bölen koyu kırmızı bir halı vardı. Kan nehri gibi derhal göze çarpıyor ve arıları bala çeken bir çiçeğin yaprakları gibi gözleri kendine çekiyordu. Dayanıklı sütunların, tahta sıraların arasından geçerek platformun merdivenlerini tırmanıp yüksek mihrapın üstünde mihrap — lambasının parladığı gölgeliğe çıkmaya yaklaştı.

Jennifer aceleyle yürüyüp merdivenleri tırmandı. Koyu renk tahtadan yapılmış korkuluğa dayanarak, bir süre durup tekrar etrafına göz gezdirdi.

Kırmızı ok, altınlara işaret ediyordu. Yedi kollu mihrap—lambası ve şamdanların ağır çift kolları altındandı. Fakat genç kızın dikkatini çeken bunlar değildi. Mihrabın arkasında hem süs perdesi, hem de batı-penceresi olarak vazife gören mavi ve gri çerçeveli, üç kanatlı bir tablo vardı. Ve bu tabloda azizlerin, alevlerin ve kanatların arasında Jennifer'in yarı eğitilmiş gözü, eserleri ufak kiliselerde pek bulunmayan dev bir ressamın çalışmasını sezmişti. Gümüşler, morlar ve acı sarılar... El Greco'nun şaheserlerinden birini kim gömmüştü acaba buraya? Bu hazineyi mezarından kurtaracak bir kimse — bir müze, bir galeri ve El Greco'nun anavatanı olan bir Toledo kilisesi yok muydu?

Jennifer elleriyle gözlerini kapadı ve kırıpıştırarak tekrar açtı. Ölmez eser? El Greco? Tabii saçmalamıştı yine. Bu tablo El Greco'nun olamazdı. Hafızası yine bir oyun oynamıştı. Fakat bir taklid

veya bir kopya, dev parmakların meydana getirdiği eserlerdeki heyecanı verebilir miydi seyredene, Jennifer yanımsız olamazdı. El Greco en kolay ayırd edilen ressamdı. Tabloyu seyrederken hataya düştüğünü düşünüyordu Jennifer; tecrübesiz bir göz muhakkak fevkalade bir kopya ile hakikiyi ayırd edemezdi. Fakat ister aslı olsun isterse iyi bir kopya, böylesine fakir görünen ücra bir manastır da bu tabloyu bulmak insanı şaşırtıyordu.

Tablonun köşelerine dikkatle baktı, herhangi bir imza veya kimliği belirtecek bir işaret arıyordu, fakat hiçbir şey göremedi. Sonra bazı ressamlarını tablolarının arkalarına attıklarını hatırlıyarak duvardan uzak duran sol kanadın arkasına geçti. Fakat çerçeve tamamen kapatıldığından tualin arka yüzü görünmüyordu. Loş ışıktaki gözlerini kısarak Jennifer parmağını çerçeve ile sırt kaplaması arasında dolaştırdı. Bir kağıt veya yumuşak bir tahta parçası geldi parmağına. Başını duvara dayıyarak baktığı zaman, gizlendiği yerden ucu çıkmış olan beyaz bir kağıt gördü. Dikkatle tırnakları ile kağıdı çekti ve heyecanla dışarı çıkardı.

Ne bulacağını umduğunu kendi de bilmiyordu. Eğer düşünseydi, tabloda en az üç yüzyıl genç olan bir çerçevede kimliği belirtecek bir kâğıt aranmanın saçmalığını anlardı. Kağıdı, ışığın daha parlak olduğu mihrap merdivenlerine götürdü, ve titriyen parmakları ile düzeltti. Kirli, sarı bir kağıttı ve açarken kat yerinden hafifçe yırtıldı. Bir mektup veya bir mektup parçası olmalıydı. Fransızca ya-

zılmıştı :

«— C'est alors après avoir reçu l'assurance de notre ami mutuel que j'ai osé vous approcher...

Gittikçe artan bir merakla okumaya devam etti :

«— Ortak dostumuzun teminatından sonra size yaklaşmayı uygun buldum. Sizin istekli olduğunuzu ve kaçınılmaz durumlardan dolayı şartlarınızı yüksek tuttuğunuzu öğrenmekle memnun oldum. Sonra, kararlaştırıldığı gibi eylülün altısında, gece geleceğim ve kabul ettiğiniz miktarı, üç milyon frangı ödeyeceğim.

«Bagaj konusundaki emirlerinize dikkat edeceğim. Bu şartlar altında pek gerekli sayılmazlar gerçi.

ISAAC LENORMAND»

Hepsi bu kadardı; modern bir ifade, modern bir elyazısı ve hiçbir anlam ifade etmiyen bir imza. Jennifer kaşlarını çatarak düşündü, kağıdı tekrar yerine koyması gerekir miydi acaba? Belki de gizlenmemiş ve yalnızca destek olması için tablonun kenarına sıkıştırılmıştı. Mühim bir şey olamazdı. Fakat belki de...

Bir hareket, kilisenin sahnından gelen bir gürültü, Jennifer'in kalbini hoplattı. Kağıt parçasını cebine sokarak merdivenlerden aşağı indi. Unutmaya çalıştığı korkularının ufak bir gürültü ile tekrar benliğini doldurmasına öfkelenmişti. Kilisenin loşluğu içinde gürültünün, kendisi mihrabın üstün-

deyken, içeri dua etmek için girmiş olan mavi elbisesi bir yetimden çıktığını anladı. Yetimlerden biri Meryem Ananın heykeli önünde diz çökmüştü.

Ufak mihraba bir göz atınca, kiliseyi süsleyen elin, orada da çok cömert davranmış olduğunu anladı. Küçük heykel çok iyi kalite fildişi ve bronzdan yapılmıştı. Meryem Ananın kalbine saplanmış olan kılıcın sapında ise mücevherler parlıyordu. **Notre-Dame-de-Doleur...** çocuklara ait bir kilise için oldukça garip bir seçim. Jennifer çok vakit kaybettiği için kendine kendine kızarak sessizce sahından uzaklaşırken dua etmekte olan küçük kız haç çıkarak doğruldu. Celeste idi karşısındaki.

Muhasebeci, kızla konuşup onu ikaz etmeden önce karşısına çıkardığı için Jennifer şansına dua ederek, kilisenin arkasında durup bekledi. Celeste heykelin önünde bir süre daha durakladıktan sonra hızlı adımlarla yürüdü ve Jennifer'in beklediği yere geldi.

«Ah, Celeste,» dedi Jennifer, nazık bir sesle. «Seni tekrar görmeyi ümit ediyordum.»

«Fakat — fakat mademoiselle, sizin gittiğinizi sanmıştım!»

«Hiç şüphesiz. Fakat gördüğün gibi halâ buradayım. Eğer bir iki soruyu cevaplandıracak olursan...»

Güzel gözlerde apaçık bir korku belirdi. «Sanmıyorum - Ben bilmiyorum ki -» diye başladı söze.

Jennifer merhametsiz bir sesle sordu: «Madame Lamartine'e sorduğunuz halde İngiliz akrabala-

rından bahsetmediğini söylerken gerçekleri mi anlatıyordun?»

Kızın gözleri büyüdü. «Fakat, evet, mademoiselle! Elbette! Eğer bize söyleseydi.»

«Olabilir. Fakat eğer söylediğiniz gibi kendine gelmişse ara sıra, bizlerden bahsetmemiş olması imkansızdır. Bahsetmediğine göre — bence bunun bir sebebi olmalı. Bunu izah etmeni istiyorum.»

«Efendim?»

Doğrudan doğruya sordu Jennifer: «Farzedelim benden bahsetti size — sana ve Dona Francisca'ya ve mektup yazmanızı istedi. Ve sizler bunu ihmal ettiniz. Farzedelim -»

Kıpkırmızı kesilen Celeste, eliyle sözünü kesti: «Fakat bize söylemedi! Anlattım size mademoiselle - hiçbir şey söylemedi! Sizin sözleriniz çok korkunç! Canavarca bir düşünce!»

«Hayır,» dedi Jennifer sakın bir sesle. «Korkunç değil. Yalnızca ihmalkarlık. Sorulanları cevaplandırmaktan kaçınacak kadar utandırmaya yeteri sadece. Neden korkuyorsun Celeste?»

«Ben? Korkuyor muyum? Bu çok saçma, mademoiselle!» Ve cidden gözlerindeki korku yerini öfkeye terketmişti. «Sizden niçin korkayım?»

«Ben de onu merak ediyorum. Ve ilk önceleri korkmuyordum. Niçin gentianaları topladığını sorduğum zaman korkmaya başladın.»

Yetim kız gözlerini yere indirdi, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Cevap vermedi.

«Bir hata yapmış olduğunu bildiğin için mi

yoksa?»

Kara gözler, yukarı kalktı. «Hata mı? Anlıyamadım. Nasıl bir hata?»

«Mühim değil. Fakat onlar hakkında soru sormam seni heyecanlandırmadı mı?»

«Heyecanlı değilim,» dedi Celeste ve gülümse-di.

«Öyleyse,» dedi Jennifer. «Söyle bana — sanıyorum, gerçeği söyleyip söylemediğini anlarım — niçin kuzenime gentiana götürdün?»

Celeste şaşırarak yüzüne baktı. «Söyledim size. Ondan — çok hoşlanmıştım.»

«Evet, biliyorum. Fakat niçin gentiana?»

«Onları seviyordu.»

«Kendi mi söyledi?»

Kızın gözlerinde hâlâ şaşkınlık vardı, fakat aynı zamanda rahatladığı da belliydi, hiç olmazsa basit sorulardı bunlar.

«Evet.»

«Ne söyledi?»

Celeste ellerini açtı.

«Mademoiselle, anlıyamıyorum.»

Jennifer sabırlıydı. «Bu çiçekleri sevdiğini nasıl belirtti? Çiçekleri ona götürdüğün zaman, teşekkür edip ne kadar güzel olduklarını mı söyledi? Veya nasıl konuştu? Benim için hatırlamaya çalış, Celeste. Unutma ki o, benim kuzenimdi ve en ufak detaylar bile benim için önemlidir - yarın ben de gentiana getiririm...»

Çok genç ve tecrübesiz olduğu ve manastır ha-

yatının basitliğine alışmış olduğu için Celeste, bu sorunun saçmalığını bir anda kavrayamadı. Kaşlarını çatarak hatırlamaya ağıştı. Boğazı heyecanla sıkışan Jennifer sabırla bekliyordu.

«Hayır,» dedi genç kız en sonunda. «Böyle olmadı. Çiçekleri çok sevdiğini nasıl anladığımı şimdi hatırladım. Buraya geldiğinden biraz sonraydı. Büyük bir demet çiçek getirmiş — her cinsten karışıktı — ve yatağının yanına yerleştiriyordum. Yattığı yerden beni seyrediyordu, sonra elini uzattı (Celeste, olayı hatırlıyarak kendi elini de yavaşça uzatmıştı) ve gentianalara dokundu. Dedi ki 'Celeste, o mavi çiçeklerin adı nedir?' 'Gentiana,' dedim. 'Ne kadar güzel. Hiç böyle mavi görmemiştim. Onları görebileceğim kadar yakına koy,' dedi. Böylece her gün ona gentiana götürmeye başladım.

«Teşekkür ederim,» dedi Jennifer derin bir nefes alarak. Ve yüzündeki ifadeyi gören Celeste, eski korkusuna kapılarak biraz geri çekildi.

«Hepsi bu kadar mı, mademoisele?»

«Hepsi bu kadar,» dedi Jennifer, ve heyecanla kısaca güldü. «Ve lütfen seni biraz önce yalancılıkla suçladığım için beni affet.

«Mühim değil. Ve şimdi, izin verirsiniz -»

«Tabii. Dona Francisca'yı görmem lazım değil mi?» diye sorarken sesini sakın tutabilmek için uğraştı Jennifer. «Bu arada baş raibenin odasına götürür müsün beni?»

«Bên - evet. tabii.» Ve Celeste, kiliseden dışarı çıkarken Jennifer garip bir tavırla baktı, eski kor-

kaklığına yeniden bürünmüştü.

Jennifer hızla ilerliyen rehberini takip edip merdivenleri tırmandı. Koridoru geçerken karmakarışık olan düşüncelerini mantiki bir sıraya koymaya çalıştı. Şimdi dinlediklerinin gerçek olduğundan şüphesi yoktu: Hikaye yavaş yavaş kendini toplamaya başlamıştı, fakat biraz daha esrarengiz bir havaya bürünmüştü. Ölen kadın akrabaları olmadığını söylemişti - ölen kadın renk körü değildi.

Böylece ölen kadın Gillian Lamartine değildi.

Ve üst koridorun aydınlığına kavuşunca, artık bundan sonra ne yapacağını merakla düşünmeye başladı Jennifer. Şimdi nereye gidecekti?

Aynı gün, ikinci kez, St. Anthony'nin yanık mumlar üstünden bakan parlak, kahverengi gözleri ile karşılaştı Jennifer. Bir yığın mum, bir yığın karşılık görmüş dua...

«Benimle beraber sevinin, çünkü ben kaybolmuş olanı buldum...

Elini uzatıp azizin ayakları dibindeki yeşil çelenklerden birine hafifçe dokundu ve başını çevirince rehberinin yakındaki kapılardan birinin önünde durup vurmak için elini kaldırdığını gördü.

«Hayır!» dedi Jennifer sert bir sesle. Kızın eli havada kaldı.

Jennifer'in yüzü kızarmış, gözleri öfkeyle kararmıştı. «Beni baş rahibeye götürmeni istemiştin. Bu onun odası değil, değil mi?

«Niçin-ben?»

«Bu Dona Francisca'nın odası, değil mi?»

«Evet. Ben düşündüm ki -»

Jennifer'in sesi ve gözleri soğuktu. Yumuşak başlı kızını tanıması için Mrs. Silver'in çok dikkatli bakması icabederdi. «Baş Rahibeye götürmeni istemiştım senden. Derhal oraya gidelim.»

Celeste'in eli yanına düştü. Gözlerini yere indirerek Jennifer'in yanından geçti ve koridorun en sonuna doğru yürüdü.

«Bu, baş rahibe'nin odasıdır, mademoiselle.»

«Teşekkür ederim.» Kız kenara çekilince Jennifer kapıyı vurdu. Nazik bir ses cevap verdi. «Burun.»

Jennifer bu söze itaat ederken Celeste'in sessizce koridorda ilerlediğini duydu.. Baş rahibenin oda kapısı arkasından kapanırken hafif bir eko gibi koridorun derinliklerinden başka bir kapının sesi geldi.

VIII

keder

Baş rahibenin odasına girince, Jennifer'i ilk karşılayan güneş ışığı olmuştı. Yüksek, perdesiz pencereden olanca gücüyle odaya dolan güneş, krem rengi duvarlardan, beyaz tahta döşemeden yansıyor. Ufak, dar bir halı, iki tahta iskemle, tahta masa, oymasız tahta rahle ve dua köşesinin düz kilimi bütün manastırda beliren fakirliğin burada da devam ettiğini gösteriyordu. Odanın çıplaklığını yalnızca boş bir duvardaki kabartma Meryem Ana ve Çocuk tablosu bozuyordu. Kiliseyi hatırlıyan Jennifer bir an tabloya merakla baktı fakat tablo oldukça ucuza, herhalde Lourdes'dan alınmış bir Brummagem Della Robbia idi.

«Buyurun,» diye tekrarladı nazik ses. Pencerenin önünde çok yaşlı bir hahibe oturuyordu. Başını çevirmeden, eliyle iskemlelerden birini işaret etti.

Jennifer oturdu. «Ben, Madame Lamartine'in kuzeni Miss Silver'im. Buraya kuzenimi görmek için gelmiştim ve onun birkaç gün önce ölmüş olduğunu öğrendim.»

Bu kez yaşlı rahibe başını çevirdi. Parlak ışık arkasından vurduğu için Jennifer yaşlı kadının yüzünü tam olarak göremiyordu, fakat sabunlu suyun içinde kalmış gibi buruşmuş olduğunu farkedebiliyordu. Yüzündeki kırışıklıklar karakter çizgilerinden çok, bütün hatların bulanması gibiydi. Siyah başlığın altından kadının alınının düzgünlüğü göze çarpıyordu; kaşların çok uzun bir süredir çatılmadığı muhakkaktı. Donuk gözlerin ifadesi görünmüyordu, ama dudaklarda daimi, yumuşak bir gülümseme vardı.

«Geldiğinizi duymuştum, mademoiselle. Böylesine acı bir haberle sizi karşıladığımız için çok üzgünüm. Çok acı bir olaydı, genç yaşta bir yakının ölümü dostlarına daima acı verir.» Gülümsiyerek devam etti: «Ölümü, bir sondan çok bir başlangıç olarak kabul etmenin zor olduğunu biliyorum.»

«Evet.»

«Kuzeninizin mezarını gördünüz mü, yavrum?»

«Evet, ma mère.» Tasarladığı sorulara nasıl başlayacağını düşünerek durakladı Jennifer. Yaşlı kadının sakın görünüşü çok sarsmıştı genç kızı. Şüpheleri çok uzaklarda kalmıştı... Bu çıplak ve güneşli odada sükunet vardı.

Genç kızın sessizliğini yanlış niteliyen yaşlı

rahibe konuşmaya başladı. Sözleri kederli bir insanı teselli edebilirdi, fakat bu şartlar altında yalnızca Jennifer'in soru sormasını zorlaştırıyordu.

En sonunda dolambaçlı bir yoldan konuya girmeye karar verdi Jennifer.

«Bugün, Dona Francisca ve rahibe Louisa ile konuştum,» dedi Jennifer. «Ve kuzenimin yanında bazı kağıtlar olduğunu öğrendim...»

«Tabii,» dedi baş rahibe hemen. «Onları almalısınız. Bileğine bağladığı çantasının içinde getirmiş herşeyini. Dona Francisca, daha sonra arabadan getirilen bagajla ilgilendi, fakat kağıtlar ben de duruyor.»

Ayağa kalkıp yanındaki çekmecedeki bir süre aradıktan sonra, yassı, deri bir çantayı Jennifer'e uzattı.

«Hepsi, getirdiği gibi duruyor, yavrum. Alabilirsin. Artık senindir bunlar.»

«Teşekkür ederim.» Jennifer, çantayı eline alarak bir süre oturdu, parmakları sinirli hareketlerle çantanın fermuarıyla oynuyordu. «Şimdi açmanın bir mahzuru var mı, ma mère?»

«Elbette. İstedğin gibi hareket edebilirsin,» diyerek yerine oturan yaşlı rahibe, başını eğerek tesbihini çekmeye başladı. Misafirini yalnız bırakıyor gibiydi. Jennifer aceleci hareketlerle çantanın içindkilerini çıkarıp kucağına yerleştirmeye başladı... tarak, pudra, ayna, Lancome ruj, anahtarlar, otobüs biletleri, kağıt parayla dolu bir cüzdan ve yine para dolu bir zarf. Paraları sayınca yüz franktan

fazla olduğunu gördü. Kaşlarını çatarak düşündü. Evet, Gillian banka hesaplarını kapatarak bütün parasını yanına almış olabilirdi; ölünceye kadar burada kalmıya karar vermişti herhalde.

Jennifer zarfı çevirdi. Zarfın üst köşesinde bir Bordo bankasının baskı adresi vardı ve okunaklı bir yazıyla Gillian'ın adresine yazılmıştı, «Madame Larmartine, 135 R. de la Pompe, Bordo.» Diğer kimlik kağıtları da ayrı adresi taşıyorlardı.

Çantada bunlardan başka birşey yoktu.

Jennifer ağır ağır çıkardıklarını yerlerine yerleştirdi. Yaşlı rahibe, tesbihini bırakarak ona dönmüştü. Nazik bir sesle konuşmaya başladı :

«Başka bir şey daha var, değil mi, yavrum? Seni üzen yalnızca kuzeninin ölümü değil? Başka ne var, yavrum? Bana anlatabilir misin?»

Jannifer, güneşe karşı gözlerini kıpırtırarak baktı.

«Evet, başka bir şey daha var.»

«Ne olduğunu anlatacak mısın?»

«**Ma mère** -» diyerek derin bir nefes aldı. «Anlatacaklarım herhalde size çok garip gelecek, ama lütfen beni affedin ve dinleyin.»

«Dinliyorum.»

Ve Jennifer anlattı. Dona Francisca ile Celeste'in bütün bildiklerini anlatmadıkları konusundaki şüphelerinden çok, mezardaki kadının kuzeni olmadığı konusu üstünde durdu. Ölen kadın, sayıklarken bile İngilizce konuşmamış ve akrabalarından bahsetmişti. Garip bir durum değil miydi?

«Fakat siz,» dedi Jennifer en sonunda, «herhalde siz de onu gördünüz. Odasına gittiğiniz zaman kendinde miydi? Hakikaten hiç bir şey söylemedi mi?»

«Bana bir şey söylemedi. Sizin bugün öğleden sonra geldiğinizi duyunca, acı haberle karşılaşacağımızı düşünerek çok üzüldüm...» Tereddüt ederek devam etti: «Hemen benimle görüşmediğiniz için de çok üzgünüm. Fakat -» Bir kere daha durakladı ve düşüncelerini söylemekten vazgeçti. «Kuzeninizin başında bekliyen Dona Francisca idi. Evet, yavrum, geldiğinizi öğrenince çok şaşırdım, çünkü kuzeniniz bize akrabaları olduğundan hiç bahsetmemişti. Elimizde olmayan bir hata işlediğimiz için bizi affedeceğinizi ümit ederim...»

«Tabii. Çünkü hepsi benim düşündüğüm gibi! Akrabalarından hiç bahsetmedi, çünkü hiç akrabası yoktu — bu kadın benim kuzenim değil. Bundan eminim!»

«Mademoiselle -»

«Bir dakika,» diye yalvardı Jennifer.» Dinleyin, **ma mère**. Olabilecek en garip olay değil bu...»

Ve yaşlı rahibeye çiçeklerden bahsetti. Ölen kadının tanıdığı ve sevdiği fakat Gillian'ın görmediği mavi çiçekler...

Baş rahibe hiç kımıldamadan anlatılanları dinledi.

«Görüyorsunuz,» diye bitirdi sözlerini Jennifer, «niçin ölen kadının bir başkası olduğundan bu kadar eminim. O gece manastıra gelen Gillian olamazdı.

Ve olay böyle meydana geldiyse, benim kuzenim acaba nerede?»

Kısa bir sessizlik.

«Evet,» dedi yaşlı rahibe en sonunda. «Anlıyorum. Oldukça garip. Hatta daha fazla, böylesine ciddi bir hatanın yapılacağına inanmak çok güç...»

«Biliyorum. Fakat bunu anladıktan sonra herşeyi bırakıp gidebileceğimi düşünebiliyor musunuz?»

«Evet, anlıyorum. Fakat yavrum, eğer kuzenin hayatta ise niçin bizimle temasa geçmedi? Veya seninle? Buraya geleceğini bildiğini söylüyorsun, değil mi?»

«Evet, biliyordu. Fakat onun başına bir şey gelmiş olabilir. Bunun için endişeleniyorum.»

«Fakat başına ne gelebilir? Ve niçin, eğer ölen kız Madame Lamartine değilse, kendisine öyle hitap etmemize izin verdi? Ve niçin Madame Lamartine'in kağıtlarını üstünde taşıyordu?»

«Düşünemiyorum fakat -»

«O gece kaza yapan araba da kuzeninin arabası idi.»

«Ve eğer senin şüphelerin hakikat ise,» diye devam etti yaşlı rahibe. Yalnızca 'Madame Lamartine acaba nerede?' düşünmeyip 'ölen kadın kimdi?' diye düşünmemiz de gerekir.»

Tekrar sessizlik...

«Bu çiçekler konusu,» dedi rahibe bir süre sonra. «Karar vermenin tek sebebi, değil mi?»

«Sanıyorum. Evet, öyle.»

Baş rahibe başını salladı. «Bu yolla, kuzenini

kesin olarak tanıyabiliyorsun, değil mi?»

«Ters olarak evet. Yani, ölen kimse renk körü değilse, benim **kuzenim** değildir. Fakat bu, aynı zamanda kesin bir delil de olabilir; kadınların çok azı renk köründür ve mavi-sarı körlük ise en ender rastlanan tiptir.» Birdenbire susup eliyle alnına vurdu. «Ne kadar aptalım! Delillerden bahsedip duruyoruz ve en basit olanını düşünemedim. Celeste ile konuşurken hep başka şeyler düşündüm ve bu aklıma gelmedi hiç.»

«Nedir o?» diye sordu yaşlı rahibe alçak sesle.

«Ölen kızın tarifi,» dedi Jennifer zafer kazanmış bir havayla. «Bu ölen kız - **nasıl bir tipti?**»

Yaşlı rahibe dudaklarında bir gülümseme ile bir süre sessiz oturdu. «Yavrum, ben bir şey söyleyeceğim. Hiç görmedim ben onu. Daha doğrusu Donna Francisca ile Ceelste'den başka hiç kimse görmedi onu.»

Jennifer şaşırarak yüzüne baktı. «Kimse görmedi mi? Fakat ziyaret ettiğinizi söylediğinizi sanmıştım.»

«Ziyaret ettim.»

«Öyleyse ne demek istiyorsunuz?»

«Demek istiyorum ki,» dedi baş rahibe, «ben körüm, yavrum.»

Pencereden dolaşan güneşin altında bir kez daha acı bir gülümseme dolaştı dudaklarında.

«Özür - özür dilerim,» dedi Jennifer zor duyulan bir sesle.

Yaşlı rahibe gülümsedi. «Gereksiz. Bazen başkalarının körlüğümü benden daha fazla hissettiklerini düşünüyorum.» Sonra oturduğu yerde doğruldu ve sesi otoriter bir havaya büründü. «Bana kalırsa, yavrum, sana kollarımızı açmak isteriz. Eminimki, senin düşündüğün gibi bir hatanın olması imkânsızdır... Senin hesabına çok üzgünüm, ama kuzeninin öldüğünden eminim. Gerçekleri daha sakin bir şekilde incelersek, herşeyin basit bir izahı olduğunu anlayabiliriz.»

Jennifer cevap vermedi. Ellerini sımsıkı kucağında kavuşturmuş otururken yaşlı rahibenin sözlerinin devamını duymadı bile. Manastırda kalabilmek... etrafı incelemek, soruşturmak ve masum rahibelerin sözleriyle, Dona Francisca'nın söylediklerinin gerçek olup olmadığını kontrol edebilmek için sayısız fırsat... bu teklif umduğundan daha iyi idi.

Yaşlı rahibe hâlâ konuşuyordu. «Fakat gerekli olduğuna inandığın soruşturmaları yapmak istiyorsan, başlayacağın yer burası olmalı. Eğer bize gelmek istiyorsan - »

«Siz çok iyisiniz. Fakat teklifinizi kabul edersem, misafir perverliğinizi kötüye kullanmış olmaz mıyım?»

«Elimizden gelen tek şey budur. Manastırımız —bilgisizlikten dolayı— suçludur: Bu haberi size bu şartlar altında verdiği için. Özür dilememize izin vermelisiniz.»

Jenny gülümsedi. «Özür dilemenize lüzum yok. Fakat yine de gelmek isterim. Çok teşekkür ederim.»

«Öyleyse bu gece gelin.»

«Bu kadar erken mi, **ma mère?**»

«Ne kadar erken şüphelerinizden kurtulursanız, sizin için o kadar iyi olur, mademoiselle. Fakat eğer otelin zorluk çıkaracağını düşünüyorsanız - »

«Sanmıyorum. Rezervasyonumun kesin olmadığını onlara söylemiştim zaten ...Kuzenim, belki burada kalabileceğimden bahsetmişti.»

«Öyleyse, sizi bu gece bekliyoruz. Olmazsa, yarın. Her zaman için sizi görmekle memnun olacağız, yavrum. Soruşturmalarınızın sonunda kuzeninizin öldüğünü kesin bir şekilde öğrenecek bile olursanız, manastırımız size aradığınız sükunu verecektir.»

Jennifer, şüphelerini o an için ortaya çıkarmaktan vazgeçme zamanının geldiğini anladı. «Teşekkür ederim,» dedi yalnızca. «Gelmeyi çok istiyorum. Çok güzel bir yer burası. Ve sanıyorum ki, eğer huzur diye bir şey varsa, bir insan onu ancak burada bulabilir.»

Baş rahibenin yüzü aydınlandı. «Bunu hissettiniz mi? Çok memnun oldum.»

«Biraz önce kilisenin içinden geçtim,» dedi Jennifer. «Her taraf, bilhassa mihrap çok güzel. Böylesine ufak, şehirlerden uzak bir manastırda, böyle bir mihrap göreceğimi sanmamıştım.»

«Ah, evet. Binalar oldukça basittir, ama basitliği de etraftaki yüksek dağlara uydurulmuştur. Vallée des Orages'da bir St. Bertrand de Commin-

ges inşa etmek çok yanlış olurdu. Bu, fırtınalı vadede, sağlam, beyaz duvarlar ördürdük. Pencerelerimiz, dağlara baktığından, renkli camlarla örtmenin gereksiz olduğunu düşündük.»

«Ve tablolar, lambalar, heykeller - »

«Onlara gelince,» diye cevap verdi baş rahibe sakın bir sesle, «bilmiyorum. Bütün muhasebe işlerimizi son yıllarda Dona Francisca'nın becerikli ellerine bıraktık. Kilisemizin süslenmesi onun sayesinde kısa bir süre önce oldu. Kiliseye, bir halı, tablolar ve şamdanlar koydurduğunu biliyorum... geçen yıl Bordo'dan bir işçi çağırarak mihrabın korkuluğunu yaptırdı. Daha önceleri ben kiliseyi çok sade tutardım, fakat anlıyorum, bazı azalarımızın dua etmesine çok yardımcı oluyor, bir lambanın veya bir heykelin güzelliği. Böylece, fakir bir kuruluş olduğumuzdan, fazla masraf edemezdik, bunun için Dona Francisca'nın istediği değişiklikleri yapmasına izin verdim. Kiliseyi genç rahibelerin ve çocukların zevklerine göre döşedi anladığım kadarıyla.»

Jennifer, mihrabın üstündeki tabloyu düşündü; 'Bordo'dan gelen işçilerin' ellemediği belli olan mihrap korkuluğunu düşündü; 'çocukları memnun etmek' Floransa altınından yapılmış şamdanları düşündü... bu ufak manastırda birden fazla sır vardı galiba. Ve altın lambalarla, El Greco tabloları da buna dahildi... üç kanatlı tablonun arkasında bulunduğu, tahrik edici bir şekilde «üç milyon frank»tan bahseden mektubu hatırladı birdenbire. Midesinin derinliklerinde sivri uçlu bir iğnenin batışı gibi bir

sinirin acı vererek kıpırdadığını hissetti.

«Anlıyorum.» Sesinin titrediğini farkederek kendi kendine kızdı. «Her taraf çok güzel. Ve bunların hepsini Dona Francisca mı yapıyor?»

İskemlesinin arkasından Dona Francisca'nın sakın sesi duyuldu.

«Beni istemiştiniz, efendim?»

«Ah, evet...» Yaşlı rahibe şaşırmamıştı. Kör-
lere mahsus altıncı hisle odada üçüncü bir şahsın bulunduğunu anlamıştı her halde daha önceden. «Geldiğine memnun oldum. Eğer mümkünse hemen açıklanması gereken bir mesele var. Herhalde Mademoiselle Silver ile tanışmıştınız.»

«Evet.»

«Çok üzgün olarak beni görmeye geldi, Francisca.»

Dona Francisca, genç kıza bakmadan sakın sesiyle konuşmaya devam etti: «Üzüntüsü gayet olağandır.»

«Doğru. Fakat yalnızca kuzeninin ölümüne olan üzüntüsü değil, onu bana getiren.» İskemlesinde donmuş gibi oturan Jennifer'e döndü. «Konuşman gereken insan, Dona Francisca'dır, yavrum. Bana anlattıklarını ona da söyle — kuzeninin ölümünün esrarengiz olduğuna inandığın noktaları anlat.»

Dona Francisca'nın gözleri Jennifer'in yüzüne dikildi. Ani bir ışık parlayıp kaybolmuştu gözlerinde. Öfke? Korku? Endişe?

Daha önceden tahmin etmediği bir duruma düştüğü için, sinirle elindeki çantayla oynayarak konuyu değiştirmeye çalıştı boş yere. «Mühim değil, ma mère. Belki — artık olmaz. Daha sonraya bıraksak - »

«Şimdi daha iyi,» dedi yaşlı rahibe kararlı bir sesle, ve muhasebeciye dönerek, Jennifer'in anlatıklarının hepsini, şüphe ve endişelerini tekrarladı. Jennifer, İspanyol rahibenin yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu, fakat kadının bakışlarının üstünde olduğunu farkediyordu. Kadın, bir heykel kadar hareketsiz duruyordu, fakat göğsündeki kırmızı mücevher, devamlı olarak kımıldayıp parlıyordu.

«Bence en iyisi,» diye bitirdi sözlerini baş rahibe. «Genç kızın bir süre burada, yanımızda kalmasıdır.»

Dona Francisca, ipe bağlı bir kukla gibi sığradı. Göğsündeki rubi tekrar parladı. «Burada mı? kalacak?»

Yaşlı rahibenin yüzünde şaşkınlık okunuyordu. «Evet. Bence yapabileceğimiz tek şey budur. Ve eğer huzura kavuşmak için soruşturma yapmak istiyorsa, buradan başlaması gerekir.»

«Soruşturma mı? Ne soracağı olabilir ki?»

«Mesela,» diye söze karıştı Jennifer, sesinin sertliğine kendi de şaşırarak, «'Madame Lamartine' nasıl bir kadındı, Dona Francisca?»

Muhasebeci dönüp yüzüne baktı. Kısa bir duraklamadan sonra konuştu. «Fazla uzun boylu değildi ve ince yapıydı. Açık renk, dalgalı saçları ve

berrak gri gözleri vardı. Düz bir burun ve kalın, düz kaşlar.» Yarı aralık gözleriyle Jennifer'i seyrederek ağır ağır konuşuyordu. «Gerçeğe yakın bir tarif mi, mademoiselle?»

«Oldukça,» dedi Jennifer boğuk bir sesle.

Dona Francisca yaşlı rahibeye döndü. Sesi, bir tahtayı kesen bir testere gibi sert ve keskindi. «Gördüğünüz gibi sorulacak hiçbir şey yok. Esra-rengiz bir nokta da yok. Mademoiselle'in düşünceleri oldukça saçma - »

«Francisca...» Yaşlı kadının sesi yumuşaktı, fakat İspanyol kadın tiradının ortasında sustu. Başını eğdi.

«Özür dilerim.»

«La petite bizim konuğumuzdur,» dedi yaşlı kadın alçak sesle, «ve biz ona karşı suçluyuz. Bu konuda benimle duadan sonra konuşabilirsin, ama şimdi kendisi için bir oda hazırlamaları emrini verirken memnun olurum.»

Dona Francisca itaatkâr bir sesle cevap verdi. «Hiç boş odamız yok, efendim.»

«Yok mu? Madame Lamartine'in odasında kim kalıyor?»

«Rahibe, Marie - Jeanne. Soğuk algınlığı geçiriyor.»

«Ah, evet. Ve revir odası?»

«Çocukların ikisi - »

«Hatırladım. Öyleyse...» Kadının yüzü Jennifer'e döndü. «Size istediğimiz gibi bir rahatlık temin edemiyeceğiz, yavrum. Belki odanı bir başka-

sıyla paylaşmak istemezsin? Bunu açıkça söyliyebilirsin.»

«Paylaşmak mı?» diye cevap verdi Dona Francisca, Jennifer'in ağzını açmasına fırsat vermeden. «Hiç boş yatak yok.»

«Fakat, nasıl olur —Marie—Jeanne başka odada yatıyorsa. Mademoiselle, Celeste ile kalmaktan çekinmez belki.»

Jennifer, muhasebecinin tıslıyan bir yılanı andıran bir tavırla nefes aldığını duydu. «Mademoiselle Silver herhalde istemiyeceklerdir - »

Jennifer ilk defa olarak başını kaldırıp kadının yüzüne baktı. Mavi gözlerle, siyah gözler öfkeyle çatıştı.

«Tam aksine,» dedi Jennifer, «Çok memnun olurum.»

Jennifer kapıdan çıkıp vadiye doğru ilerlemeye başlarken güneş hızla batıya doğru kayıyordu. Ağır ağır günün altın sarılığı kayboldu ve batı tepelerinin mavi gölgeleri vadiye yayıldı. Bir kez daha etrafın yalnızlığının kendi benliğine baskı yaptığını hissederek adımlarını hızlandırdı genç kız; sanki böylece manastırdaki hatıralarını geride bırakacaktı. Ne kadar kısa bir süre önce bu vadinin güzel olduğunu düşünmüştü; çiçekleri ve baharat kokulu rüzgârı, çağlayarak akan suları ve yeleleri güneşte parlıyan atları düşündü. İşte tam buradan patikadan ayrılp nehrin üstünden atlamışlardı. Jennifer dağın gölgesinde kalan, beyaz köpükleri

görebiliyordu...

Kalbi birdenbire yerinden oynadı ve olduğu yerde durup yukarıya doğru baktı.

Vadinin üstünde, Petit Gave nehrinin arkasında, renkli göğе karşı simsiyah bir siluet gibi bir süvari duruyordu. Gerek at, gerek binici taştan oyulmuş gibi hareketsiz duruyorlardı. Yalnızca rüzgâr atın yelelerini havalandırıyordu. Fakat binicinin duruşunda öğleden sonra gördüğü rahatlık yoktu; başı öne doğru uzanıp omuzlarına gömülmüş, bir atmaca gibi etrafı gözliyerek bekliyordu.

Vadideki, tek ses, çağlayan suların gürültüsü idi. Sonra binici hareket etti ve at ani bir sancı duymuş gibi şahlandı. Taşların üstünde nal sesleri duyuldu ve sonra binici ile atı gözden kayboldu.

Jennifer ana yola çıkıp Gavarnie'ye doğru döndü. Birkaç dakika sonra büyük bir otomobil yanında durup davet edince memnunlukla kabul etti. İngilizce konuşan bir ses duymak, tekrar normale dönmesini sağlamıştı. Biraz sonra hızla vadiye ve oteline doğru ilerliyordu. Stephen'i tekrar göreceği düşüncesi vardı yalnızca aklında.

IX

yardım

Jennifer otelin yemek salonuna girip Stephen'i göremeyince ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anladı ve görmeyen gözlerle iştah açıcı menüyü inceledi. Ismarladıkları gelince, gözleri kapıda, tadını almadan yedi. Fakat Stephen gelmedi. Herhalde diye düşündü, kendi otelinde yemeyi tercih etmiştir.

Bomboş hissediyordu kendini; ilk adımı atmaması gerektiğini bildiği anda bütün enerjisini yitirmiş gibiydi.

Ve ilk adım... ve şimdi düşüncelerinin sonucu olan şüpheler benliğini yiyip bitirirken orta yerde kalakalmıştı. Eğer yanlış düşünmüşse, ne olacaktı? Ya bir hata işlenmemişse? Ayrıca nasıl bir hatanın işlenebileceğini düşünüyordu? Olasılığı imkânsız hayaller onu rahatsız etmeye başlamıştı: Gillian hayatta... Gillian bir yere saklanmış... baskı altında tutuluyor... Gillian tehlikede... Düşüncelerini uzak-

laştırmaya çalıştı. Böyle şeyler olamazdı. **Yoksa olabilir miydi?**

Hislerini en sonunda kontrol altına alarak yemekten sonra otelin patronunu görmeye gitti. Planlarındaki değişiklik için kusursuz Fransızcası ile ondan özür diledi.

«Böyle bir şeyin olabileceğini daha önce de bildirmiştim size,» diye bitirdi sözlerini. «Fakat bu kadar çabuk olacağını hiç tahmin etmemiştim. Tabii, bu gecenin ücretini ödiyeceğim.»

İtiraz etmek üzere ağzını açmış olan patron tekrar kapattı ve kızın yüzüne bir kez daha baktıktan sonra elinden geldiği kadar yardımcı olmaya çalıştı. Patronun nezaketi ve sempatisi, Jennifer'in karamsarlığına pek yardım etmedi ve en sonunda adamın yanından ayrılınca, yalnızca Stephen'i bulmak düşüncesiyle koşarak aydınlık lobiden geçip dışarı çıktı.

Hava iyice kararmıştı, fakat Stephen'in otelden uzaklaşıp nehre doğru yürüdüğünü gördü Jennifer. Karanlık ağaçların arasından, yoluna çıkan çam köklerine takılıp tökezlenerek peşinden koştu.

Stephen, çağlayandaki taş köprüünün kenarında durmuş köpüklü suları seyrediyordu. Köprüyü çevreleyen üvez ağaçlarının geniş yaprakları, rüzgarda dalgalanıyor, dar ve derin nehrin gürültüyle akan sularının beyaz köpükleriyle aydınlanıyordu. Stephen başını eğmiş, bu manzarayı seyrediyordu.

Karanlık yoldan koşarak inen Jennifer, tanıdık silueti uzaktan görünce, kontrolunu kaybetti.

Bütün yükü tek başına kaldırması gerektiği zaman — kendi de şaşırdığı halde — dayanmıştı, fakat artık çok ağır geliyordu bildikleri ve biriyle paylaşma ihtiyacını şiddetle duyuyordu. Derdini açtığı anda rahatlayacağını hissediyordu. Ve bütün arzularının ve ihtiyaçlarının o andaki sembolü olan Stephen karşısında duruyordu. Teselli, kuvvet, güven... hepsi bu kadar, Büyük — ağabey Stephen. Birdenbire, Stephen'in de bu görüntüden uzaklaşmak istemediğine memnun oldu. Stephen Ağabey... ilişkileri böyleydi. Jennifer, bir sümüklüböceğin kabuğuna gömülmesi gibi, masumiyete gömüldü ve ellerini uzatıp seslenerek ona doğru koşmaya başladı.

Stephen başını çevirince kızı gördü. Çağlayanın gürültüsü ayak seslerini örtmüştü. Ve bütün gördüğü, çamların altından, bir hayalet gibi ellerini uzatıp konuşarak gelen Jenny idi.

«Fakat — Jenny!» kelimeleri şekillendi dudaklarında.

«Stephen — oh, Stephen!»

Genç adam kollarını açarak kıza yaklaştı. Bir an sonra Jenny'yi kucaklamış, göğsünde sıkıyordu. Kalbi delicesine atmaya başlamıştı. Kollarını biraz daha sıktı, dudakları kızın dudaklarını arıyarak aşağıya doğru eğildi... Fakat kızın başı omuzuna yaslanmıştı ve yalnızca ipek gibi saçlarını bulmuştu Stephen'in dudakları.

Boğuk bir sesle, «Jenny» dedi.

Genç kız başını kaldırmadı.

«Jenny.»

Hâlâ hareket yok. Çok uzun gelen birkaç saniye sonra ancak kızın ağladığını farkedebildi. Kendi kaderinden başkân hiç bir şeyi görmüyordu kızın gözleri Jenny'nin vücudu, zevkten değil, ağlamaktan titriyordu ve yalnızca teselli bulabilmek için kendini genç adamın kollarına atmıştı. Stephen Ağabey. Dereyi görmeden paçayı sıvama, aptal çocuk: Sen olduğunu bile bilmiyor kızcağız...

Kendi sesinin tanınmaz bir tonla tekrarladığını duydu. Stephen: «Niçin, Jenny»? Ve sonra müsfik bir sesle ekledi: «Ne oldu?»

Jenny başını sallayıp omzuna biraz daha göm-
dü cevap olarak Ve Stephen sesini çıkarmadan kızın hıçkırıklarının durulmasını bekledi. Kendini toplamıştı artık: Yüzü bir maske gibiydi, fakat çok hızlı nefes alıyor ve kızın saçlarını okşamak için kaldırdığı eli istememesine rağmen gözle görülür bir şekilde titriyordu. Stephen bunu farkettiler ve gü-
lerek elini çektiler.

Bir süre sonra genç kız kımıldadı ve mendilini aramak için kollarından uzaklaştı.

«Benimki al,» dedi Stephen. «Niçin bilmiyorum, ama erkekler tehlikeli anlarda kadınlardan daha iyi silahlanmış oluyor. Kendini savunmadan kalma bir adet olsa gerek.»

Gözlerini kurulayan Jenny, zayıf bir şekilde gülümsedi. «Omuzunu ıslattım? Özür dilerim. Bu şartlar altında çok tecrübeli bir halin olduğunu söylemeliyim, Stephen. Çok kimse sana koşup omuzunda ağlar mı?»

«Günde üç kişiden fazlası hayır.»

«Zavallı Stephen. Çok üzgünüm.»

«Aptal çocuk.» Sözleri alaycıydı, fakat sesi gayet şefkatliydi ve gözleri ciddiyetle yüzünü inceliyordu. Sonra kolunu hafifçe kızın omuzuna doladı ve köprünün uzak tarafına doğru çekti. «Düşüncelerimizi duyabileceğimiz bir yere gidelim ve anlat bana herşeyi.»

Dağlardaki otlaklara çıkan yola doğru yürüdüler ve alt yamaçların soğuk gölgelerinden bir anda sıyrıldılar. İkindinin sıcak havası, ardıç ve çim kokusu ve dağ meltemlerinin okşayıcı esintileri ile onları karşıladı. Arkalarında, nehrin gürültüsü azalıp fısıldayış haline geldi ve bir süre sonra kendi gölgeleri arasında kayboldu.

Otlakları çevreliyen alçak bir duvar buldular. Ve orada, hâlâ sıcak taşların üstüne oturup, gözlerini yeşil çimlere dikerek başıma gelenleri anlattı Jennifer. Manastırda karşılaşışını, gittikçe çoğalan şüphelerini ve Dona Francisca'nın damdan düşercesine bildirdiği ölüm haberini anlattı.

«Ölmüş mü?» dedi Stephen şaşkın bir sesle. «Zavallı Jenny. Çok üzüldüm. Ne kadar feci bir olay — ve senin bu zor şartlar altında öğrenmen. Allah kahretsin, eğer Gillian, ölüm döşeginde yatmışsa niçin sana bunu haber vermek zahmetine katlanmamışlar?»

Jenny ellerini sıkıca birbirine bastırdı ve nefesini tutarak cevap verdi: «Tam üstüne bastın, Stephen. Dinle...»

Ve Jenny, başına gelenleri bütün detayları ile anlatmaya devam etti. Gillian'ın renk körlüğünden ve mavi çiçeklerden, ölen kadının olağanüstü ke-tumluğundan, kendi yaptığı soruşturmalardan ve gözleriyle gördüğü bütün garipliklerden bahsetti. Ve bütün olayların içinden, renkli bir kilimin orta-sından geçen siyah bir iplik gibi İspanyol kadının sesi ve davranışları geçiyordu. Kâh apaçık okunu-yor, kâh hiç anlaşılmıyor, fakat daima içten pazar-lıklı ve endişeli — neden korkuyor?

Ay yükselmişti artık, bir lotüs — havuzu üs-tünde dolaşan bir kuğu gibi sakin ve mağrur, yıl-dızların arasında ilerliyordu. Dağ ve otlak karanlık-lara bürünmeye başlamıştı. Rüzgar sessizce, otların üstünde geziniyordu. Vadi öylesine sessizdi ki, ayaklarının dibindeki çiçeklerin hışırtılarını duya-biliyorlardı.

En sonunda Stephen konuştu: «Çok zor bir gün geçirdiğin belli oluyor. Sigara alır mısın, Jenny?»

Çakmağın alevinde, Jenny'nin irileşmiş gözleri genç adamın yüzünü inceledi. «Stephen. Bana inan-mamazlık edemezsin.»

«Sana inanıyorum — bir noktaya kadar.»

«Bir nokta mı? Ne noktası?»

«Gerçekleri bambaşka görmeye başladığın noktaya kadar. Doğru, garipliğini ben de kabul edi-yorum, fakat hepsinin basit birer izahı olduğunu ilerde anlıyabiliriz.»

«Böyle mi düşünüyorsun?» Sesi oldukça boğuk ve acıydı. Stephen, duyduğu anda, irkildi.

Sakin bir sesle cevap verdi: «Sevgili kızım, vardığın neticelere bak: İki genç kadın, birbirine benzediği için, nasıl oluyorsa kimliklerini değiştiriyorlar. Bir tanesi, ölüm döşeginde bile diğeri olduğunu iddia ederek ölüyor. Diğeri, çok saygıdeğer bir İngiliz hanım, iz bırakmadan ortadan kayboluyor. İki soru ile karşılaşıyorsun: **Bir** - ölen kadın kim? **İki** - Gillian nerede?» Başını sallıyarak devam etti Stephen; «Olmaz böyle şey.»

«Niçin olmasın?»

İsteyerek haşın konuştu genç adam: «Çünkü, iki tane imkânsızlığı düşünmektense, herkesin kabul ettiği bir olabilirliği kabullenmek daha doğrudur. Gillian'ın ölüp o mezara gömüldüğüne kendini inandırmalısın.»

Jenny, bir süre sonra fısıltıyla cevap verdi: «Ve ben de senin yardımcı olacağını düşünmüştüm, Stephen.»

Farkında olmadan kıpırdadı Stephen. «Ben de yardım etmeye çalışıyorum Jenny, anlamıyor musun? Hayal gücünü çalıştırıp akıl almaz bir hikaye yaratmana — ve belki de kendini içinden çıkılmaz durumlara sokmana engel olmaya çalışıyorum. Hikâyende yarattığın caniler olmalarına imkan olmayan kişileri suçlamayı istemiyorum.»

«Yalnızca Dona Francisca ve o -»

«Gerçek. O kadın sana yalan söylediği için ondan hoşlanmıyorsun. Fakat bu, onun bir cani olması için yeterli bir sebep değildir.»

«Ben onun bir cani olduğunu söylemedim! Fa-

kat bugün onu görseydin ve konuşsaydın, sen de aynı şeyi düşünürdün. Stephen, o görüldüğü gibi bir kadın değil!»

«Bu kadın kim, ayrıca? Manastırda ne işi var?»

Rahibe Louisa'nın anlattıklarını tekrarladı Jenny. «Ve daha sonra, bana dışarı çıkmak için yolu gösteren, rahibe adayını konuşturmaya çalıştım. Oldukça iyi bir kızdı ve Dona Francisca'ya olan hayranlığı belliydi. Anladığım kadariyle o — Dona Francisca dinle ilgisi olmıyan işleri yürütüyor. Ayrıca — kızın sözlerinden değil, hareketlerinden hiç kimsenin Dona Francisca'yı sevmediği kanısına vardım. Onun baş rahibeyi etkilediğini düşünüyorlar, fakat hepsi konuşmaktan kaçınıyor. Onların çoğu basit insanlar, kadını kendi gösterdiği değerce kabulleniyorlar.»

«Kendini dine adamamış bir insan olarak, çok fazla otorite sahibi galiba.»

«Evet. Bence herşeyin sebebi de budur. Bana öyle geldi ki, baş rahibe, onu rahibelğe kabul etmemesine karşılık, bir çok işi kendi isteğince halletmesine izin veriyor. Bana neyi hatırlattı biliyor musun? Eski günlerde, kraliçeler, düşesler ve diğer bir çok mevki sahibi hanımlar, siyasi hayattan sıkılınca kendilerini manastırlara kapatırlarmış. Süs köpekleri, ziyaretçileri ve papazlara karşı hor gören davranışları ile herkese sıkıntı verirlermiş.»

Stephen gülmeye başladı: «Hiç süs köpeğinden bahsetmemiştin.»

«Ne demek istediğimi anladın. Süs köpeğini ve Velasquez giysilerini dikkate almasak bile, bu kadının bir garipliği var, Stephen! Yalnızca Gillian konusu değil, Meselâ kilise. Burayı süslemek için çok para sarfettiği görülüyor ve üstelik -»

«Sevgili Jenny, her tarafta El Greco'nun kopyaları vardır. Farkını anlıyabilir misin?»

«Hayır, tabii ki hayır. Fakat altın ve fildişinden yapılan eşyaları tanıyabilirim. Ve üstelik çok üstün bir kopya da oldukça pahalıdır!

«Kadının zengin olduğunu söylüyordun.»

«Ailesi bütün parasını kaybetmiş. Manastıra gelirken yanında hiçbir şey getirmemiş. Rahibe Louise böyle anlattı,» dedi Jennifer. «Herşey apaçık yapıyorsa, baş rahibenin niçin bunlardan haberi yok?»

«Ev-et» dedi Stephen ağır ağır. «Garip olduğunu itiraf ediyorum. Fakat yine de bir izahı olmalı... Yani bu kadar parayı nereden bulabilir? Herhalde milyonlarca frank vardır işin içinde.»

«Milyonlarca frank...» diyerek derin bir nefes aldı Jennifer. Elini cebine atıp, buruşuk bir kağıt çıkardı. «İşte Stephen, oku bunu.»

«Nedir o?»

Kağıdı, üç kanatlı tablonun arkasında nasıl bulunduğunu anlattı genç kız. Stephen, mektubu, duvarı siper edip çakmağının alevinde okudu. Rüzgâr oldukça hafifti ve alev titremeden çıkıyordu. Çakmağı söndürüp başını kaldırdı.

«Bundan ne anlıyorsun, Stephen?» diye çabu-

cak sordu.

«Ben mi? Hiçbir şey. Fakat herşeyi bir tarafa bırakırsak, üç milyon frank gibi yüklü bir paradan bahsetmesi, insanı düşündürüyor...» Stephen, mektubu geri verdi ve genç kız tekrar cebine yerleştirdi. Sonra Stephen, sigarasını taşın üstünde ezerek söndürdü.

«Öyleyse?» diye sordu Jenny, gergin bir sesle.

Stephen sakın bir tavırla cevaplandırdı. «Eğer bu olaydan esrarengiz vakalar çıkarmakta ısrar edersen, kendini zor durumlara sokmana engel olamam. Fakat ben de ne yapılabileceğini bilmiyorum.»

«Polisler -»

Sesi keskinleşti: «Allah rızası için, Jenny, hayır! Sen bir yabancısın, üstelik protestansın, ve memleketin ıssız bir köşesinde yalnızsın. Ve Gillian, evlenince Fransız tabiyetine geçmiş oldu. Karşıdakini ikna edecek delillerin olmadıkça, etrafı ayaklandırmamalısın.»

«Ha-hayır, anlıyorum. Öyleyse yapabileceğim bir tek şey var!»

Şüpheyi genç kıza baktı: «Nedir o?»

Jennifer ani bir hareketle yerinden kalktı ve sigarasını ezerek söndürdü. «Gidip bir şeyler buluncaya kadar manastırda kalmak.»

Stephen da ayağa kalkıp kızın yüzüne baktı.

«Jenny, hiçbir sözüm, düşüncelerinin saçmalığına inandıramıyacak mı seni? Sen sadece kendini çözülmaz meselelere -»

Jenny sakın bir sesle cevap verdi: «Hayır. Gil-

lian'ın nerede olduğunu bulmam gerekli.»

«Sevgili çocuğum -»

Jennifer birdenbire parladı: «Allah rızası için Stephen! Bana her türlü aptal damgasını vurabilirsin ama **ben Gillian'ın o mezarda olduğuna inanmıyorum!** Bu kadar basit bir gerçeği anlıyamıyorum musun? **Gillian'ın öldüğüne inanmıyorum!**»

Göğsü hızla kalkıp iner, bütün vücudu, heyecan ve öfkeden titrerken Stephen'in yüzüne baktı genç kız. Alacakaranlıkta parlak bir hayalet gibi görünüyordu. Fakat ölmüş kayaların, insanı ürküten karanlığın önünde gayet canlıydı. Birdenbire kızın yapayalnız ve çok genç olduğunu farkettti Stephen. Yüzüne bakarken öylesine güçlü bir arzu dalgasıyla sarsıldı ki karşısındaki kızın, bunu farketmeden yüzüne bakışını hayretle izledi.

Titriyen bir sesle söze başladı: «Sevgili çocuğum -»

«Ve bana sevgili çocuğum deyip durma,» diye tersledi Jenny.

Stephen birdenbire gülmeye başlayınca, genç kızın öfkesi yokoldu. Genç adamın, kendini Gavernie'de tutabilmek için her çareye başvuracağını daha önce düşünememişti Jenny...

«Pekala, küçük çiçeğim. Sen kazandın. Elimden geleni yapacağım.»

«Yani — bana yardım mı edeceksin, Stephen?»

«Ah, evet. Başını derde sokmak istiyorsan, bunu yalnız yapmamamı tercih ederim. Fakat beni hikâyenin kahramanı olarak görme. Elimden geleni

yaparım, fakat melodram benim tutkum değildir.»

Jenny derin bir nefes alarak gülümsedi. Genç adamın gözlerinin niçin gülmediğini merak etti. Ve üstelik niçin, bir Mısır kralı gibi soğuk bir ifadeyle süzüyordu kendisini.

«Yapacağını biliyordum!» Zafer ve memnurluk ifadesi doluydu sesi. Gözleri ayışığında parlayarak genç adama doğru ilerledi. Stephen, hareketlerinin farkında olmıyarak kızı omuzlarından tutarak kendine çekti. Vücudu heyecandan gerilmiş, karşı koymadan yaklaştı genç kız... başını kaldırıp masum bir ifadeyle sordu :

«Şimdi ne yapacağız?»

Stephen'in kasları bir an gerildi: «Cidden bilmek istiyor musun?»

«Elbette.»

«Benim kadar oynak tabiatlı bir erkek için,» dedi Stephen dişlerinin arasından, «Düşüncelerimin tek yönlü olduğunu anlıyorum.» Ellerini kızın omuzlarından çekip şaşkınlıkla kendisini süzen yüzüne güldü. «Boş ver, sevgilim. Yapacağımız ilk şey, seni, manastıra götürmektir. «Pârmağıyla kızın çenesinden tutup yüzünü ayışığına çevirdi. «Bir manastır. Bu sana uygun bir yerdir, Uyuyan Prenses.»

Jennifer başını hızla geriye çekti. «Niçin öyle dedin bana? Bu gece çok garip laflar ediyorsun.»

«Mehtapdan her halde.»

«Ve ben senin zavallı küçük çiçeğin değilim.»

«Söylemene lüzum yok,» dedi Stephen. «Daha

doğrusu, kalbim şu anda Dona Francisca için kan ağlıyor.»

Jenny gülmeye başladı. Heyecandan eski neşesine kavuşmuştu. «Acımakla iyi ediyorsun... Şey... eğer ben Valée des Orages'a gideceksem, sanıyorum -».

«Bir araba bulacağım herhalde. Aristide Celson — jandarma komutanı — benim içki dostumdur. Ve emrime vereceğinden şüphem olmayan bir ufak Renault'su var.»

«Şahane. Ben de valizlerimi nasıl götüreceğim diye düşünüyordum.»

«Eğer arabayı alamazsam, sabahleyin, katırcılardan biri bagajını götürür. Onlardan biri manastırın yukarılarındaki çiftliklerden birinde oturuyor. İsmi Pierre Bussac. Sanıyorum, eşya taşıyarak para kazanıyor. Ve bir de Luis adında atları olan bir genç çocuk var -»

Jenny ilgilendi. «Üç tane mi? Kestane rengi?»

«Evet. Niçin?»

«Mühim değil. Galiba bugün gördüm onu.»

Ağır ağır yamaçtan aşağıya yürümeye başladılar. Kararını verdikten sonra Jennifer eski heyecanının azalmakta olduğunu farketti. Yan gözle Stephen'e baktı. Genç adamın da baktığını gördü ve gülümsedi. Davranışlarındaki bütün gariplik ve çekingenlik kaybolmuştu. Herşey normalleşmişti artık. Janny'ye yardım etmek için elini uzattı ve kızın elini tuttu. Yamaçtan aşağıya elele yürümeye devam ettiler.

«Bu çocuk,» dedi Jenny, «o da vadide mi yaşıyor?»

«Evi, Argelès'de amcasının çiftliğindedir, fakat yazları sürülerini buraya getirip onlarla birlikte kalır. Valée des Orages'in diğer tarafındaki bir kulübede yatıp kalktığını sanıyorum.»

«Onu çok yakından tanıyor gibisin,» diye güldü Jenny.

«Oh, birkaç kere gelip benim skeçlerime baktı. Daima Gavarnie'ye gidip geliyor ve Vallée des Orages'da dolaşıyor.»

«Mahalli kritiklere başvurman çok cesur bir davranış Stephen! Tenkitlerinin iyi olduklarından eminim.»

Stephen sıırttı. «Hepsi oldukça açık sözlü. Luis hep atlarının resmini yapmamı istiyor, fakat ben beceremiyorum. Madame Bussac — yalnızca bir kez baktı benim resimlerime — ise resimlerden hoşlanmadığını ve fotoğrafları tercih ettiğini açıkça belirtti... Seni yarın görebilecek miyim?»

«Bilmiyorum, Stephen. Yol öylesine uzun ki -»

«Ben gelirim. Beni istediğin zaman yakında olduğumu bilmeni istiyorum. İstersen, Jenny -»

«Efendim?»

«Eğer biraz yiyecek ve bir şişe şarap getirirsem, yarın, manastırın aşağısında, nehrin kenarında buluşur muyuz? Piknik yaparız ve bulduklarımızı karşılaştırırız.»

«Elbette. Çok sevinirim. Fakat - karşılaştırmak mı Stephen? Sen ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Yarın sabah papaz ve doktorla sohbet etmeyi tasarlamıştım,» dedi Stephen. «Her ikisi de Gil-ölen kadını görmüşlerdir.»

Köprünün üstündeydiler. Jenny durup genç adamın yüzüne baktı. «Stephen...» ağır ağır konuştu. «Benim saçmaladığımı düşündüğünü biliyorum. Her döndüğüm köşede başka bir yenilgiye de uğrayacağımı biliyorum, ama yine de bunu yapmalıyım.. Anlıyorsun, değil mi?»

«Evet, anlıyorum.»

Utangaç bir hareketle Stephen'in eline dokundu. «Ve sana çok müteşekkirim. Ben - ben çok sevindim seni burada görünce...»

Sakin bir sesle cevap verdi. «Çok iyi... Bavullarını topladın mı?»

«Evet.»

Stephen saatinin fosforlu kadranına baktı. «Henüz geç sayılmaz. Gidip arabasını almak için Aristide Celton ile konuşalım. Ve sonra eğer istersen, papazı da görebiliriz.»

«Nefis bir teklif,» dedi Jennifer ve patikaya doğru ilerledi.

bütün azizler için

Ayin saati çoktan geçmiş olduğu halde Pedër Anselm hâlâ küçük kilisesindeydi. Hizmetçisinden aldıkları tarif üzerine, kasabanın arkasındaki yamacın merdivenlerini tırmanıp karanlıkta ancak kulesi seçilebilen kiliseye doğru yürüdüler. Doğru penceresinin üçlü lambası yanıyordu. Yıldızların arasında ve karanlığın içinde, gençlere hoşgeldiniz diyen bir hâlî vardı sarı ışığın. İçeri girince tütsü ve üflenmiş mum kokusu ile karşılaştılar. Tütsü kokusu, sütunların etrafında, mermer ve alçı heykellerin durduğu girintilerin önünde ve şamdanların üstünde dolaşıyordu.

Küçük kilisenin içinde neredeyse bütün azizlerin heykelleri vardı denebilirdi. Her sütunda üç girinti bulunuyordu ve her girintide de bir heykel vardı... bütün duvarların önlerine de dizilmişti azizler, büyük, küçük; boyalı, boyasız; neşeli, üzgün.

Ve üzgün görünüşlü küçük bir heykelin önünde buldular Peder Anselm'i, bütün dikkatini elindeki toz fırçasına vermiş, titizlikle çalışıyordu.

İnce yüzlü, keskin kara gözlü, iri burunlu, narın yapılı bir adamdı. Yaşlı sayılmazdı, fakat saçları kırışmış ve başı kötü baskılı kitaplara fazla eğilmekten yorulmuş gibi öne düşmüştü. Kır saçları ve giydiği cübbe, Dr. Beetle'a benzetilmekten koruyordu Peder Anselm'i. Yoksa iri burnunu gören, yakın bir benzeyişle suçluyabilirdi onu. Ziyaretçilerine, elindeki toz fırçasıyla selâm verdi ve farkında olmadan genişce bir yere toplamış olduğu tozları tek bir hareketle dağıttı. Selamını aldılar ve Jennifer, kiliseyi methetmeye başladı. Peder Anselm, memnun olmuştu ve bir an sonra ne olduğunu daha anlıyamadan, bir heykelden diğerine doğru götürülmeye başladılar.

«Polycarp...» dedi Peder Anselm, duraklıyarak. «St. Britius; St. Machutus...» olduğu yerde durup St. Machutus'un heykelindeki hayali bir toz tanesini fiskeledi.

Stephen derin bir nefes alarak söze başladı :

«Sizi görmek için gelmiştik, **mon père**-»

«St. Remigius, Rheims Piskoposu,» dedi Peder Anselm ve hızlı adımlarla başka bir heykele doğru ilerledi.

Diğer sütuna doğru papazı takip ettiler. «St. Enurchus.» diye işaret etti. «St. Boniface; St. Alphege; St. Lucy...»

«— Bir kadın hakkında —»

«St. Perpetua, Meryem ve Peygamber...»

«— Bir kaç gün önce ölmüş —»

«St. Blasius, Sebaste Piskoposu,» dedi ve ilerledi Peder Anselm. «St. Simon ve tabii —»

«St. Jude?» diye ekledi Jennifer. Ve bu söz, papazın monoloğunu kesmeye yetti. Sanki onları ilk kez görüyormuş gibi döndü ve Jennifer'e baktı.

«Ve St. Jude,» diye tekrarladı. «Öyleyse siz, azizlerin hepsini tanıyorsunuz?»

«Oh, hayır,» dedi Jennifer aceleyle. «Hepsini değil. Yalnızca bazılarını.»

Peder Anselm'in yüzü memnurlukla aydınlandı. «St. Bidulphus adından bahsedildiğini hiç duymuş muydunuz?»

«Hayır.»

«Veya St. Onesimus?»

«Hayır.»

«Ya, St. Augustine?»

«Yine hayır.»

Peder Anselm zafer kazanmış bir tavırla sütuna döndü.

«Hepsi burada! Teker teker duruyorlar!» Ve toz fırçasını sallıyarak gösterdi.

Yan gözle saatine bakan Stephen konuşmak için ağzını açtı, fakat kimse ona yüz vermedi. Jennifer ile Peder Anselm, birbirlerinin dostluğundan çok hoşlanmış bir şekilde, başka bir sütunun arkasında duran St. Bidulphus ve arkadaşlarını görmek için gözden kayboldular. Stephen kaşlarını kaldırarak onları takip etti.

«...Çok enteresan bir kilise,» diyordu Jennifer ilgilenmiş bir tavırla. «Ve hiç alışılmamış. Bütün bu heykeller... Fransa'da bile buranın bir eşini daha görmedim. Biz memlekette, bir tek aziz ile yetiniriz.»

«St. Simon haricinde -»

«Ve St. Jude,» diye tamamladı Jennifer. Neşeyle birbirlerine gülümsediler. Sonra Jennifer oldukça tabii bir sesle konuşmaya başladı: «Manastırda, Meryem Ana'nın çok güzel bir heykeli var, değil mi? Hiç o kadar güzelini görmemiştım.»

Papaz şaşırmişti: «Heykel mi? Ha, koridordakinden bahsediyorsun. O, St. Anne'nin heykelidir, yavrum.»

«Hayır, o değil. Küçük mihraptaki heykelden bahsediyorum. Nefis bir eser olduğunu düşünmüştüm. Bir de mihrabın üstündeki büyük tablo.»

«Ona gelince,» dedi Peder Anselm, dürüst bir sesle, «oldukça modern bir resim, değil mi? Çok dikkatli baktığımı söyliyemiyeceğim. Hem ben biraz miyobum, hem de zevklerim biraz eskidir.»

Gerçekten, kilisenin içindeki bütün süsler, karmakarışık. Papazın, zevklerinin pek yerinde olmadığını gösteriyordu azizlerin heykelleri. Peder Anselm'in gözüyle, El Greco'nun tablosu yalnızca «modern» diye nitelenip geçilebilirdi. Fakat heykellerden hoşlandığı için, mücevherle süslü, Meryem Ana heykelini nasıl görmemezlikten gelebilirdi? Peder Anselm sözlerine devam ederken, Jennifer, gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi görebileceği

umuduyla Stephen'a baktı. «Ve bahsettiğiniz heykel... onu da gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Küçük mihrapta mı? Tabii, mihrabın üstünde bir tablo var. Ufak boyda, mavi-altın sarısı renkli güzelce bir resim. Ben ziyarete gittiğim zamanlar, çocuklar o resmi çiçeklerle süslüyorlar.»

Demek ki hazineler, ziyaret günleri, saklanıyordu. Genç adama bakmaya cesaret edemiyen Jennifer, altın şamdanların da ortadan kaybolma adetleri olup olmadığını sorma isteğini zorlukla frenledi ve geniş bir el hareketiyle, heykellerle süslü sütunlardan birini işaret etti: «Fakat sizin çok heykeliğiniz var, değil mi? Hepsi... öylesine değişik ki... insan kendini çok cahil görüyor.»

Konuyu değiştirmeyi başarmıştı. Peder Anselm şevkle söze başladı: «Doğru! Tam üstüne bastınız! Ben, kendi kilisemde, ne kadar önemsiz olursa olsun, hiçbir azizin unutulmamasına karar verdim ve bunu yerine getirmeye çalıştım. Birkaç yıl önce -» dedi, ve pırıl pırıl parlıyan şamdanları dalgın hareketlerle tekrar ovmaya başladı. «Birkaç yıl önce, kilisenin azizleri konusunda bir kitap yazdım. Bu hikâyelerin beni ne denli garip ve beklenmiyen yerlere sürüklediğini söylemeye gerek yok sanırım. Tabii, mecazi anlamda.»

«Tabii.»

«Yıllar sürdü bu çalışmam... fakat eser tamamlanınca, hiçbir aziz unutulmamış olacak.»

«Cidden mi?»

«Ve buraya tayin olduğum zaman herkesi (ne

kadar önemsiz olursa olsun) cemaate tanıtmayı kendime vazife bildim.»

«Bence çok güzel bir fikir bu,» dedi Jennifer samimi bir ilgiyle. «Çok güzel bir kiliseye sahip olmuştunuz.»

«Bütün Azizler için,» dedi Peder Anselm ani bir neşeyle, «bir kilise. Elimden başka ne gelirdi?» Şamdanı bir kere daha ovduktan sonra, bir anda keskinleşen gözlerle Stephen'a baktı.

«Ve şimdi,» dedi yaşlı papaz, toz fırçasını sallayarak, «siz bana, haziranın yirmibirinde, salı gecesi, manastırda ölen genç kadın hakkında soru sormak istiyorsunuz? Dinliyorum evladım...»

Fakat anlattıkları yeni bir şeyler değildi.

«İlk önce kadının iyileşeceğini düşündüler,» dedi Peder Anselm, «fakat salı gecesi, birdenbire fenalaştı ve gücünü kaybetmeye başladı. Beni çağırdılar ve öldüğü zaman ben başındaydım. Gece, saat onbir civarında öldü.» Başını kaldırıp Jennifer'e baktı. «Kuzeniniz olduğunu söylemişsiniz, değil mi?»

Jennifer başını salladı.

«Çok üzgünüm,» dedi Peder Anselm.

Stephen'in gözleri bir an Jennifer'e baktı ve belli belirsiz bir şekilde başını salladı genç adam.

«Peder,» diye söze başladı genç kız.

«Ma fille?»

«Size bu soruları sormamı garip karşılamıyacağınızı ümit ederim. Çok mühim ve gizli bir mesele bu ve ayrıca -»

«Hiç kimseye söylemem.»

«Eğer size bu - kuzenim hakkında 'bazı sorular sorsam...»

Peder Anselm canlı bakışlarını genç kızdan uzaklaştırdı ve St. Onesimus'a dönerek konuştu. «Bana istediğin herşeyi sorabiirsin, yavrum, ve ben de bütün bildiklerimi anlatırım. Ne öğrenmek istiyorsun?»

Stephen söze karıştı: «Ölen kadını tarif etmenizi istiyoruz, **mon père.**»

Yaşlı papaz, bir an gözlerini St. Onesimus'dan ayırıp şaşkın bir tavırla Stephen'e baktı. «Evladım, kadın ölüyordu ve ölmekte olan kişiler -»

«Bu anlamda kastedmedim,» diye atıldı Stephen aceleyle. «Ben saçının, gözünün rengini filan öğrenmek istiyorum.»

«Fakat bu mademoiselle -» diye başlayıp durakladı Peder Anselm ve bir kez daha St. Onesimus'a dönüp konuştu: «Sarışın bir kadındı,» dedi kısaca. «Ve gri veya mavi gözleri vardı, tam olarak hatırlamıyorum. Boyunu ise hiç bilmiyorum. Gördüğüm zaman çok zayıftı ve ateşten harap olmuştu. Ölmekte olan bir kadın, yaşadığı zamanki **haline** hiç benzemez çocuklar, ve ben onun en son gün gördüm. Ve mum ışığında,» diye ekledi.

«Sizinle Fransızca mı konuştu?»

«Fakat evet. Hep Fransızca konuştu. Siz bana onun kuzeniniz olduğunu söyleyinceye kadar, tam bir Fransız olduğuna inanmıştım. Bildiğiniz gibi ismi de...» Tırnakları ile St. Onesimus'un hey-

kelinden mum lekelerini çıkarmaya başladı.

«Gördüğünüz zaman kendinde miydi? Yani sayıklamıyor muydu?»

«Hayır, tamamiyle kendindeydi. Öleceğini biliyordu.»

«Öleceğini biliyor muydu?» dedi Jennifer alçak sesle.

«Evet, doğru.»

«Ve size bir mesaj bıraktı mı, hiçbir isim vermedi mi?»

Peder Anselm başını salladı.

«Biliyorum,» dedi Jennifer, «itiraf edenlerin söylediklerini tekrarlamazsınız, fakat eğer bir mesaj bıraktıysa veya bir isim verdiyse, bunu söyleyebilirsiniz, değil mi?»

«Evet, söyleyebilirim. Fakat hiçbir mesaj bırakmadı. Çok üzgünüz, yavrum,» derken sesi tekrar ciddileşmişti. «Daha doğrusu itirafta bulunmadı. Sonu, beklediğimizden daha çabuk geldi. Çok çabuk...»

Kısa bir sessizlik. Sonra keskin siyah gözlerini Jennifer'e çevirdi papaz. «Kağıtlarını gördünüz mü? Biliyorsunuz, Fransa'da herkes kimlik kağıdı taşır.»

«Evet, gördüm.»

«Öyleyse,» dedi Peder Anselm, gözlerini St. Onesimus'a dikerek, «Korkarım, sizlere, kimliğini belirtmek için başka birşey söyleyemeyeceğim...»

Gençler kiliseden çıkarken, yaşlı papazı, heykellerle donanmış bir sütunu büyük bir titizlikle temizlerken bıraktılar.

XI

gece

Stephen, manastırın kapısında ayrıldı ve Jennifer, bir kez daha İspanyol kadınla karşılaşmamak için dua ederken zili çaldı. Korkması gereksizdi. Tatlı yüzlü, genç bir rahibe adayı Jennifer'i içeri aldı ve kiliseden gelen ilahi sesleri arasında yol gösterdi. Çabucak tüneli ve yemekhaneyi geçip büyük salonun arka tarafındaki merdivenlere doğru yürüdüler. Dar, uzun ve bir çok odaya açılan bir koridora çıktılar. Rahibe adayı kapılardan birinin önünde durup kapıyı tıklattı. Cevap alamayınca kapıyı açıp Jennifer'i içeri soktu.

Tahmin ettiği gibi oda küçük ve çıplaktı: İki yatak, iki iskemle, iki komodin, ve Meryem Ana resminin altında küçük bir diz yastığı. Pencere güneye bakıyordu ve çok uzaklarda, karanlığın üstünde İspanya dağlarının karla aydınlanmış tepeleri görülüyordu.

Rahibe adayı pencerenin yanındaki yatağı işaret etti:

«Bu sizin yatağınız, mademoiselle ve ayrıca bu komodin de sizin için boşaltılacak. Ben size yemek ve ayin saatlerini yazdım fakat -» diye gülümsedi, «hiçbirine katılmaya mecbur değilsiniz. Baş rahibe sizin istediğiniz saatte girip çıkmakta serbest olduğunuzu ısrarla belirtti.»

Jennifer teşekkür edince, genç rahibe adayı çekilip genç kızı yalnız bıraktı.

Genç kız, pencereye yaklaşp bahçeye doğru baktı. Sol taraftaki duvarın arkasında kalan mezarlığı dalların arasından görebiliyordu. Artık, esra-rengiz olayların tam ortasına düşmüştü. Birşeylerin olması beklenebilirdi. İlk önce Celeste vardı akla gelen.

Pencereden dönüp özel hiçbir eşya bulunmayan çıplak odayı bir kez daha gözden geçirdi. Oda sahibinin karakterini belirtecek bir tek delil yoktu görünürde. Kapının arkasında koyu renk bir pelelin asılıydı ve iskemlenin altında bir çift ip-tabanlı terlik duruyordu — hepsi bu kadar. Pencerede perde bile yoktu. Ne çiçek, ne resim, ne de dolapların birinin üstünde duran dua kitabından başka bir kitap vardı. Jennifer kitabı eline aldtğı anda, merakı arttı. Şarap rengi deriyle kaplanmış kitabın sayfaları ortaçağdan kalma arabesk resimlerle süslenmişti. İç ve dış süslemelerde yeşil, mor ve altın yaldız hakimdi. Resimlere hayran kalarak sayfaları çevirirken, daha önce de duymuş olduğu bir şaş-

kınlık hissiyle irkildi. Kilisede... küçük, loş, beyaz badanalı binada — ve Fransa ve İspanya sanat hazineleri gömülü...

Ve bu güzel kitap, çirkin bir dolabın üstüne geişigüzel atılmıştı. Meryem Ana ve Çocuk tablosuna bir kez daha bakınca, kendisine gülümseyen dudakları, Murillo'nun daha nice meşhur tablosunda kullanmış o'duğunu hatırladı.

Ellerindeki dua kitabı açılmış ve birinci sayfa, Jennifer'in şaşkın gözleri önüne serilmişti.

«Maria Celeste'e, Maria Francisca'dan, **un don en Dios.**» yazılıydı.

Meryem Ana gülümsedi.

Sonra kapı sessizce açıldı ve Celeste içeri süzüldü.

Jennifer, bir hata işlemiş gibi kendini suçlu hissettiğini farketti. Kıza gülümseyerek konuştu: «İnşallah kızmazsın, Celeste. Kitap o kadar güzel ki.»

Celeste, öfkelenmiş gibi kızardı ve homurdandı. «**De rien, mam'selle.**» Ve arkasını dönüp oturarak ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

Genç kızın sırtını süzen Jennifer, karanlıkta itirafların daha kolayca yapıldığına karar verdi ve bir tek kelime daha söylemedi. Fakat, soyunup yıkanma yerinden döndüğü zaman, Celeste yatağa yatıp yüzünü duvara dönmüştü. Eğer uykuya dalmadıysa bile uyuyor görünmek istediği apaçıktı.

Jennifer içini çekerek, mumu söndürdü ve yatağa girdi.

Jennifer karanlıkta uyandı ve nerede olduğunu

düşündü ve bir an sonra kendini toplayıp uyanmasının sebebini bulmaya çalıştı. Rüzgâr mı? Hava iyice karardıktan sonra çıkmış olmalıydı. Çünkü manastıra gelirken sakın olan ağaçlar şimdi uğulduyorlardı. Ve yağmur damlaları aralıksız olarak cama çarpıyordu.

Fakat genç kızı uyandıran bunlar değildi; olmaması gereken bir ses duyulmuştu...

Kapı. Kapının sessizce kapanması uyandırmıştı Jennifer'i.

Jennifer yatağın içinde oturup gözlerini kısarak karanlık odayı seçmeye çalıştı. Eşyalar şekillenmeye başladığı zaman Celeste'in yatağının boş ve iskemlenin altındaki terliklerin de orada olmadığını gördü. Çantasını aradı ve bir iki denemeden sonra bir kibrit bulup çakmayı başardı. Titrek ışıktaki odayı gözden geçirdi. Evet, terlikler gittiği gibi kapının arkasındaki siyah pelerin de gitmişti... Pek tabii, diye düşündü Jennifer, koridorlar serin olabilir ve Celeste olağan bir görevle odadan çıkmış bulunabilir. Her olayı manalandırmamayı kendi kendine telkin etti.

Kibrit söndüğü anda dikkati çeken bir manzara, Jennifer'i bir kez daha aceleyle kibrit kutusunu aramaya mecbur etti. Gördüğünü sandığı şey - evet gördükleri gerçektir. Celeste'in beyaz pamuklu geceliği yatağın üstüne fırlatılmıştı. Jennifer, dikkatle yataktan aşağıya indi ve usulca genç kızın günlük elbiselerini itinayla katlayıp yerleştirdiğini gördüğü dolabın yanına yaklaştı. Çekmeceyi açtı. Boştu.

Ve şamdana uzandığı anda elindeki kibrit söndü ve Jennifer karanlığın içinde düşünmeye çalıştı. Eğer Celeste, manastırın içinde bir yere — mesela Dona Francisca'nın odasına veya kiliseye gitmiş olsaydı, pelerini yeter derecede onu ısıtmaz mıydı? Günlük elbiselerini giymesi gerekli miydi? Fakat eğer dışarı çıktıysa... Jennifer pencereye yaklaşıp dışarı baktı. Ayışığında dağlar ve orman, karanlık bir bütün olarak görünüyordu; yağmur damlaları kepenkleri dövüyor ve alçak bulutlar hareketli gölgelerini yeryüzüne indiriyorlardı. Ve birdenbire, bahçede, bulutların gölgesinden başka, hareket eden siyah bir gölge daha gördü. Elma ağaçlarının altından süzülen siyah gölge ana kapıdan geçip mezarlığın koyu karanlığı arasında kayboldu. Jennifer heyecanlanarak öne eğildi ve rüzgarın arasında bir çığırdu duydu: Dış duvardaki kapının kilidi.

Aklı karmakarışık olunca ne yapacağına karar veremedi ve farkında olmadan giyinerek birkaç dakika sonra aynı kapıdan dışarı çıktı. Sonraları, giyinip nasıl dışarı çıktığını hatırlamadığını söylüyordu. Kapıyı usulca kapatırken duvarın siperinde durup rüzgâra bakarak kendi kendine aptal olduğunu tekrarlıyordu. Bu karanlıkta, daha önce yola çıkmış olan Celeste, herhalde çoktan gözden kaybolmuştu. Bulmayı ümit ettiklerini — ki daha ne olduğunu kendi de bilmiyordu — hiç şüphesiz böyle bir gecede bulamazdı.

Sonra inanılmaz bir şekilde, ıslak aydınlığın arasında, pelerini yelken gibi kabarmış, başını rüz-

gara ve yağmura karşı eğmiş ilerliyen bir gölge gördü.

Gürültülü karanlığa teşekkür ederek bulunduğu yerden ayrıldı ve otuz metre ilerde yürüyen gölgeyi takip etmeye başladı.

Rüzgâr kuvvetli değildi, fakat şiddetli dalgalar halinde aralıklı olarak geliyor ve hem nefesini keşip, hem de dengesini kaybetmesine sebep oluyordu. Celeste, süratle, vadinin yukarılarına doğru ilerliyordu. Bir süre sonra kaçan ve kovalayan çam ormanlarının sakin karanlığı içine daldılar. Burada rüzgar azalmıştı, ilerlemeye engel olmuyordu ve toprağı kaplıyan çam yaprakları ayak seslerini keşiyordu. Jennifer'i, her an yutacak gibi olan koyu, ağır, derin, kadifemsi bir karanlıktı etrafını saran ve eğer çamların arasında dümdüz giden bir patika olmasaydı genç kız çoktan yolunu kaybederdi. Aceleyle ilerlerken, izlediği gölgeyi, bir an, ani bir yağmur dalgası arasında sola dönmeden önce, silüet olarak gördü.

Ormanın kenarına eriştiği zaman, patikanın keskin bir virajla sola dönüp çamların güneyinden, dağın tepesine doğru uzanan geniş bir dağ yolu ile birleştiğini gördü. Jennifer tökezlenerek ilerlemeye başladı. Nereye gittiğini ve ne yapacağını bilmeden ileriylordu. Tek isteği Celeste'in gece vakti böylesine gizli ve süratli bir şekilde nereye gittiğini öğrenmekti. Kurduğu esrarengiz planları aydınlatacak her iz takip edilmeliydi.

Ve bu geceyarısı ziyareti yeter derecede esra-

rengiz değil miydi? Paltosunun ıslak eteklerini tophıyarak bütün gücüyle ilerlemeye çalışırken, Celeste'in de ilerlemekte olup kendisini ilerde bir köşede beklemesi için dua ediyordu.

Biraz sonra, dağın tepesine yaklaşmış olan silueti görünce içi rahat etti. Bir dakika sonra Jennifer de tepeye erişti ve durakladı.

Siluet kaybolmuştu. Fakat biraz ötede, patikanın sağ tarafında ışık vardı. Alçak bir kayanın altına sığınmış birkaç tane bina görölüyordu. Ve ortadaki binanın bir penceresinden kepenklerin arasından ışık sızıyordu. Uzakta bir yerde bir zincir şakırdadı, bir köpek havladı ve yine sessizlik oldu.

Demek Celeste buraya gelmişti. Ve Jennifer bir an, Stephen'in söylediklerini hatırlıyarak araştırmalarının sonuna gelmiş gibi heyecanlandı.

«Sizin vadide bir adam oturuyor,» demişti Stephen, «manastırın yukarılarında bir çiftlikte. İsmi de -» neydi acaba ismi? Bussac, evet doğru; Pierre Bussac... Işık sızan pencereye bakarak ismini birkaç kere kendi kendine tekrarlardı. Ve bazı olayları daha aklına getirdi bu isim. Oteldeki garson — o da Pierre Bussac'dan bahsetmişti — Pierre Bussac en son üç hafta önce, fırtınalı gecede kasabaya inmişti. Aynı gece Gillian'ın arabası Gave'a yuvarlanmıştı ve Gillian...

Jennifer şiddetle titriyordu. Bunlar hiçbir şey ifade etmezdi tabii, fakat altıncı hissi yanılmazsa, bir anlamı olabilirdi. Ve bu denli yakına gelmişken, korksa da, korkmasa da görevini bitirecekti genç

kız. Eğer mümkünse Celeste'in Pierre Bussac'la ne ilişkisi olduğunu öğrenecekti. Işık sızan pencereye doğru ıslak çimelerin üstünde ilerlemeye başladı. Köpeği uyandırmamaya ve ışığın vurduğu yere basmamaya dikkat ediyordu. Rüzgârdan gıcırdıyan kapılar gelişinin seslerini örtmüştü demek; veya köpek gece ziyaretlerine alışkındı. Ya genç kıızı duymadı ya da duymamazlıktan geldi.

Pencerenin altındaki kaba taşları da sessizce geçip sırtını duvara dayıyarak kepenklerin aralığından içeriye bakmaya çalıştı.

Ve gecenin ikinci sürprizi ile karşılaştı.

Kulübenin ışıklı odasına, geniş pelerinin eteklerindeki yağmur damalarını silkmeye çalışarak giren kadın Celeste değildi.

Odadaki İspanyoldu, Dona Francisca.

Avımı nasıl bu kadar kolaylıkla takip ettiğinin bir izahı olmalı. Herhalde Celeste çoktan gözden kaybolmuştu Jennifer dış kapıya ininceye kadar. Ve böylece Jennifer de Dona Francisca'yı izlemişti gizli yolculuğunda. Ya muhasebeci Celeste'in gece çıktığını bilmiyordu ya da aralarında bir anlaşma vardı, fakat artık bütün bunlar mühim değildi. Jennifer, kulübede geçen konuşmaları duyabilmek için bütün gücüyle çırpınırken başka şey düşünemiyordu.

Pencereye biraz daha yaklaştı ve rüzgarın fısıltıları arasında konuşulanları duymaya çalıştı.

Dona Francisca pelerini çıkartıp alçak tavanlı odanın ortasında duran tahta masanın üstüne fırlatmıştı. Ateşin titrek ışığına karşı durmuş, Jennifer'in görüş açısı dışında kalan biriyle süratli bir şekilde konuşuyordu.

Jennifer üzüntüyle söylenenleri anlamadığını farketti: Fransızca'yı çok hızlı konuşuyorlardı ve rüzgâr sesleri alıp çam ormanlarına doğru sürük-lüyordu. Fakat apaçık olan tek nokta Dona Francisca'nın çok öfkeli oluşuydu. Yüzü her zaman-
kinden daha çok gerilmiş ve solmuştu. İçin için ben-
liğini yiyen öfke dalgası gece-ziyaretinin intikam
alma niyetiyle yapıldığını gösteriyordu.

Sesinin tonundan bir soru sorduktan sonra sus-
tuğu anlaşılıyordu. Odanın görünmiyen bir köşe-
sinden, bir erkek sesinin homurdanarak cevap ver-
diği duyuldu.

Sonra, kaptisli rüzgarın ani bir duraklamasın-
da, kadının sesi berrak olarak Jennifer'in kulağına
geldi ve duydukları genç kızın kanını dondurmaya
yetti.

«... kuzeni,» diyordu Dona Francisca, «sorular
soruyor. İlk önce atlattım onu, fakat ikna olmadı.
Ve şüphelenip gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyor.
Vazgeçmeye niyeti yok.» Sesi tizleşti. «Üstelik ma-
nastırda kalıyor. Ve eğer onu tatmin edecek bir ma-
sal uyduramazsam -»

Erkek birşeyler mırıldandı, fakat Dona Fran-
cisca nefes almadan bir yılan gibi saldırdı:

«Fakat yaptıklarını göremiyor musun, aptal
herif? Sersem, deli herif!» Hakaretler birbiri ardına
sıralanıyordu: «**Obscène bête! Hayvan!** Kaybede-
ceklerini göremiyor musun? Eğer o kız -»

Rüzgâr kelimelerin devamını alıp götürdü, fa-
kat Jennifer duyamadığı bir sözler homurdanarak

öne doğru bir adım atmış olan erkeği görebiliyordu artık. Pirene köylülerinin tipik esmer yüzüne sahip, sağlam yapılı, kırkbeş yaşlarında bir adamdı. Gür kaşlar altında kara gözler parlıyordu. Dümdüz bir burnu ve kızgın görünümlü bir ağzı vardı. Kendi hayvanî halinde yakışıklı denebilecek bir yüzdü, fakat öfke ve nefretle karmakarışık olmuştu. Gözler ve dudaklar asılmıştı ve her hareketiyle güçlü bir adam olduğunu belli ediyordu.

Karşısında duran Dona Francisca her zamankinden daha asil görünüyordu. Parlak çılgın gözlerinde adamın yaklaşmasından dolayı bir korku okunmuyor, yalnızca küçümseme seziliyordu. Tekrar konuşmaya başladığı zaman dudakları, kelimeleri asitlenmiş gibi tükürüyordu. Jennifer söylediklerini duyabilmek için neredeyse pencereden içeri düşecekti, fakat rüzgâr acımaksızın hepsini alıp götürüyordu.

«...Yapılacak bir tek şey var ve ne olduğunu sen biliyorsun! Bu İngiliz kızın daha ne kadar zaman etrafta dolaşacağını kim bilir? Bu taraflara da gelecektir — *ça se voit* — ve kuzenini görecektir!» Dinleyici gözlerini yumarak duvara yaslandı. Kalbinin atışları rüzgârın uğultusuna karışıyordu. Ve gürültü yavaş yavaş azaldı. Tiz ses tekrar duyuldu: «Yaptığın zaten aptalca bir hareketti, fakat şimdi kendi ölümünü hazırlamak oldu! **Comprenez, imbécile, le suicide!**»

Erkek cevap verdi, fakat sesi o kadar kısıktı ki Jennifer ne olduğunu anlayamadı. Dona Francis-

ca, adamın konuşmasını dinlemeden hakaretlerini yağdırmaya devam etti. Şimdi sözlerine biraz da tehdit karışmıştı. Süratli Fransızcayı takip edebilmek için Jennifer kulaklarını dikti :

«**Vous feriez bien de vous rappeler...** Elimde bulunanları sakın unutma Pierre Bussac! Şimdiye kadar böyle bir oyunu kendi başına oynuyamayacağını öğrenmiş olman gerekir. Yapılacak bir tek şey var ve sen ne olduğunu gayet iyi biliyorsun! **Yoket onu!**»

Son sözü duyan Pierre Bussac, kadına saldıracakmış gibi öne doğru atıldı, fakat Dona Francisca'nın kılı bile kıpırdamadı. Adam yumruklarını masaya dayıyarak, tısladı.

İspanyol kadın soğuk bir sesle cevap verdi : «Benim haklı olduğumu biliyorsun, değil mi? Her zamanki gibi. Eğer vücudunla düşüneceğin yerde beyninle düşünseydin, tek kurtuluş yolumuzun bu kadını ortadan kaldırmak olduğunu anlardın. Madame Lamartine - sesinin tonunu duyan Jennifer'in bütün sinirleri gerildi, «— Madame Lamartine hastalıktan öldü ve manastırın mezarlığına gömüldü. Orada kalması gerekir... Bir soru, bir şüphe, mezara atılacak bir kürek — ve vadi ayağa kalkar — senin sonun olur, arkadaş!»

«Ve de senin!» dedi adam sertçe.

Kadın güldü. «Oh, pek sanmıyorum. Ben masum rolündeyim. Benim bütün kaybım, şahsi gelirim olur.»

Pierre Bussac başını kaldırdı: «Hepsi? Hepsi

bu kadar mı?» Acı bir sesle güldü. «Sizin bütün kaybınız, sevgili lady, hayatınızın rüyası olacaktır — paranın sağlayacağı, kudret ve şeref rüyası. Eğer, 'şahsi gelirinizi' kaybetmekten korkmuyorsanız, niçin Allahın belası bu vadide kalıyorsunuz? Kilisede ettiğiniz duaları bilmiyor muyum, sanıyorsunuz, Senora Francisca? Yaşlı baş rahibenin bir an önce ölmesi için dua ediyorsunuz. O, öldükten sonra, sizi tanıyan ve kim olduğunuzu hatırlıyan kimse kalmıyacak bu cıvarda. Ve istediğiniz yere erişebileceksiniz, değil mi? Notre-Dame-des-Orages'ın ilahi Lideri. Bir yetim gözüyle bakmıyacaklar artık size. Yeni binalar, meşhur bir kilise inşa edip bütün dünyadan insanları çekeceksiniz buraya!» Sesi incelerek tıslama halini aldı. «Hayır, cebinize altın, elinize kudret akıtan, İspanya hattını kaybetmek istemezsiniz. Onsuz kalmak öldürür sizi!»

Kadın hiç hareket etmeden dinlemişti, fakat son sözleri duyunca gözlerini yarı yarıya kapadı. Adam güldü: «Sizi tanıyorum, değil mi? Kudret, Dona Francisca... para sizin için yalnızca bunu ifade eder...» Ve sesini alçaltarak fısıldadıkları rüzgürün dindiği bir anda açıkça duyuldu: «Ve kanla karışmış olsa dahi sizin için önemli mi?»

Dona Francisca bir an hareket edecek gibi oldu, fakat hemen kendini tuttu. Yüzü, Jennifer'in bir türlü itimat edemediği tahta maske haline büründü. Göz kapakları açıldı. «Yarın akşam. Yarın akşam o kadından kurtulacaksın.» Maskenin arasından ka-

ra gözler parlıyordu.

Adam kımıldadı. Bağırıyordu. Yumruklarını sıkmış havada sallıyordu öfkeyle, fakat kadının gözlerinde okunan güçlü karakteri yumruklarını indirmesine engel oluyordu.

Berrak, acımsasız sesiyle konuştu Dona Francisca: «Yarın akşam, duadan sonra, her zamanki saatte geleceğim ve işin bitirilmiş olmasını göreceğim. Ve bunu sen yapacaksın, aptal arkadaşım!»

«Nasıl?» dedi adam boğuk bir sesle.

Kadın omuzlarını silkti. «Senin bileceğin birşey bu.»

«Benim kadar iyi biliyorsunuz ki, onu göndereceğim bir yer yok.»

Kadın gözlerini ayırmadı. Cevap vermedi. Rüzgâr kesilmişti. Jennifer, masaya dayanarak kadına bakan Bussac'ı görebiliyordu. Adamın arkası pencereye dönüktü, fakat halinden öfkelenildiği belliydi. Ve konuştuğu zaman sesi dehşetliydi.

«Ne teklif ediyorsunuz — cinayet mi?» dedi.

«Hiçbir şey teklif etmiyorum,» dedi kadın sertçe. «Senin bileceğin birşey olduğunu söylemiştim. İşi başına sen sardın, şimdi de sen kurtulmaya bak. Ben hiçbir şey bilmiyorum.»

«Bunu yapmıyacağım; Allah kahretsin, seni.»

Kadının dudakları büküldü. «Kendi kötü düşüncelerini bana yüklüyorsun, arkadaş. Ben yalnızca onun gözünden uzaklaştırılmasını istedim. Çıkar onu Fransa'dan dışarıya. **Gésus Maria**, herkesden fazla, sen bilirsin bu işin nasıl yapıldığını!»

«Köprüden mi? Kızı oraya götürüp İspanya yolunu mu göstereyim? Bulunduğu şartlar altında mı? Bu cinayettir ve siz de bunu gayet iyi biliyorsunuz! Onu boğazlayıp işini bitirmek daha basit olur.»

«Mübalağa ediyorsun. Eğer yolunu kaybedecek kadar aptalsa, bundan sana veya bana ne? Eğer hürriyetine kavuşup İspanya yolu ona gösterilirse, çliümüyle suçlanamayız. Tekrar ediyorum, bütün isteğim, onun Fransa'dan dışarı çıkmasıdır. Bundan sonra olanlar...» Durakladı. Parlak gözleriyle adamı süzdü. «Birdenbire iyiliksever oldun, değil mi? Cinayetten kaçınacak adam mısın sen? Bir fazla veya bir eksik senin için ne farkeder?»

Pierre Bussac cevap vermeden kadına baktı. Sessizliğin arasında rüzgâr tekrar hızlandı ve kepenkleri dövüp Jennifer'in eteklerini duvara doğru savurmaya başladı.

Dona Francisca'nın sesi net olarak tekrar duyuldu: «Öyleyse anlaştık. Yarın akşam. Eğer reddedersen...» İlk defa olarak adama yaklaşmıştı. Sesi iyice alçalmıştı: «Eğer reddedersen...»

Rüzgâr kırık saçakların altında çılgık atarak esiyordu. Muhasebecinin dudaklarının oynadığını gören Jennifer, hayal kırıklığına uğradı. Adam başını sallıyarak öne doğru ilerledi ve yumruklarını masaya indirdi. Dona Francisca, karşısındaki hiç hareket etmemiş gibi görmemezlikten gelerek duyulmıyan bir hakaret cümlesi daha yağdırdı. Sonra arkasını dönüp pelerini aldı.

Jennifer hiç beklemeden gölgelerin arasına daldı ve perilerin kanatlarının onu taşıyacağından daha hızlı bir şekilde taşlı yoldan aşağıya indi.

Kilise ile yemekhane arasındaki taş tünele girdiği zaman kilisenin aralık kalmış batı kapısından gelen bir sesle durakladı genç kız. Bir dakika tereddüt etti ve Dona Francisca'dan istediklerini öğrenmiş olduğunu hatırlıyarak sessizce kapıya doğru yaklaştı. Hafifçe açarak içeri baktı.

İlk önce hiçbir şey göremedi, fakat biraz sonra mihrabın kırmızı ışığı altında daha önce görmüş olduğu bir manzara ile karşılaştı. Celeste, Meryem Ana heykelinin önünde diz çökmüştü. Jennifer, hıçkırarak okunan bir duanın fısıltılarını duyabiliyordu.

Kızın omuzlarındaki pelerinin kırmızı ışıktaki ruhi taneleri gibi parlıyan yağmur damlaları ile kaplı olduğunu gördükten sonra geri çekildi. Biraz sonra içeri girecek olan kadını düşünerek aceleyle gölgelerin arasına sığındı ve ağır kapıyı yalvaran fısıltıların üstüne kapattı.

XIII

ispanyol kaptisi

Artık haklı olduğu konusunda Stephen'i ikna etmek kolay olacaktı. Jennifer bir gözü saatte, öğle zamanının gelmesini gittikçe artan bir sabırsızlık ve kararsızlıkla bekliyordu.

Hikâyesini hemen baş rahibeye anlatmasının bir yararı olmayacağına karar vermişti. Eğer Dona Francisca'nın kirli işleri su yüzüne çıkarılacaksa, ona engel olabilecek insanların yanında yapılmalıydı bu. Kadını heyecanlandırıp Bussac'ların çiftliğinde gizlenen 'delili' bir an önce yoketmesine sebep olmamak gerekirdi.

Aynı sebepten dolayı manastırdan ayrılıp Stephen'le buluşmak için de acele etmemeliydi. Manastırın yaptığı araştırma tekliflerini kabul ederek orada kalmıştı. Soru sormaktan kaçınması şüphe uyandırabilirdi. Eğer isteseydi de erken kurtulamazdı, çünkü baş rahibe, kahvaltıdan hemen sonra

Jennifer'i çağırılmış ve Dona Francisca'nın yanında istediği soruları sormasını söylemişti.

«Dona Francisca,» dedi yaşlı ses, «size yardım etmek için elinden geleni yapacaktır.» Ve yarı kapalı gözleri ardından Jennifer'e bakan muhasebeci bu sözü hafifçe onayladı.

Fakat Jennifer'in düşünmek için zamanı olmuştu ve böyle tekliflere karşı hazırlıklıydı. Emin olduğu konuları deşti yalnızca. Dona Francisca'ya tekrar tekrar araba kazası, fırtına, 'kuzenin'in' gelişi, hastalığının seyri, Peder Anselm'in çağırılışı ve genç kadının ölümü... hakkında sorular sordu.

Muhasebeci tereddüt etmeden cevaplandırıyordu; sesi düzgün ve yumuşaktı yüzü ise her zamanki gibi ifadesizdi. Fakat gözleri tetikteydi. Jennifer konuşmanın başından itibaren bir gün önceki suçlamaları için özür dilemekte olduğu intibasını bırakmaya çalıştı. Gereksiz sorularda ısrar ederek İspanyol kadının dudaklarına küçümseyici bir gülümseme getirmeyi başarmıştı. Dikkatle genç kızı süzen bakışların da rahatladığını görerek sevindi. Bekçi köpeğini uyutmaya gayret ederek devam etti...

Stephen'i güldürecek, Mrs. Silver'i altüst edecek bir gösteri idi bu. Soruşturmanın sonunda ikisi de ikiyüzlülük ettiler ve birbirlerinin arzuladığı cevapları verdiler. Jennifer bir gün önceki suçlamaları için özür dilerken, Dona Francisca da bir hata yapılmış olduğunu kabul etti ve bunu çözümlemek için manastırın elinden gelen yardımı yapacağına söz verdi...

Sabah ayini için çan çalınca, hem manastırın misafiri, hem de yas tutan biri olarak Jennifer, muhasebecinin kiliseye beraber inmeleri için yaptığı teklifi reddedemedi. Kilisede bitmek bilmez gibi görünen bir ayin boyunca ne yapacağını düşündü genç kız.

Kiliseden çıktıktan sonra da kaçmak mümkün olmadı. Ayin bitince Dona Francisca en nazik tavrıyla, kuzeninin bavullarını görüp ne yapılmasına karar vermesini teklif etti. Reddetmek için ikna edici bir sebep bulamadı Jennifer. Bir an, Dona Francisca'nın onu yalnız bırakmamak için bu teklifleri yaptığını düşünerek korkuya kapıldı. Fakat muhasebeci özel işleri olduğunu ileri sürerek Jennifer'i, Marie-Annette isminde tatlı yüzlü, kırk yaşlarında bir rahibenin yanına bırakarak uzaklaştı.

Tam bir saat sonra genç kız, iyi niyetli ve dedikodu sever rahibe Marie-Annette'in yanından ayrılabilirdi. Ve yalnız kalabilmesi için tek çıkar yol olan, kuzeninin mezarını ziyarete gideceği mazaretini kullanmıştı.

Aydınlık koridordan ve aziz heykelleriyle süslü merdivenden aceleyle geçip alt hole indi. Yetimler başlarında iki genç rahibe ile yemekhanenin yanındaki taş tüneli geçiyorlardı. Herhalde ders yapmaya filan gidiyorlardı. Jennifer kilisenin batı kapısından çıkmak için yan tarafa döndü.

Sahının ortasına gelinceye kadar Celeste ile Dona Francisca'nın kilisede, temizlikle meşgul olduklarını görmedi. Bu yoldan geldiği için hiç mem-

nun olmamıştı.

Fakat kimse ona dikkat etmedi. Celeste'in onu gördüğünden bile şüpheliydi. Genç kız, mihrap merdiveninin alçak bir basamağına oturmuş, duvardan gelen bir örtüyü itinalı bir şekilde dikip tamir ediyordu. Celeste'den daha yukarıda — herhalde papaz koltuğunda — oturan muhasebeci mihraptaki şamdanlardan birini okşayan hareketlerle ovuyordu. Fakat gözleri yaptığı işi görmüyordu, başını eğip bakışlarını Celeste'in kahverengi saçlarına daldırmıştı. Kadının yüz ifadesini gören Jennifer, bir gece önceki öfke ve nefret ifadelerini hatırlıyarak şaşırıldı. Karanlık ve acı günler görmüş birinin, yüz hatlarının yalanlamaya çalıştığı baskı altında tutulmuş şefkat ve sevgi ifadesiydi. Yalnızca yenilgi ateşi ve kısraklık tanıyan bir yerde derin bir aşk...

Jennifer benliğini bir anda saran hoşlanmama duygusu karşısında şaşırarak sessizce ve aceleyle güney kapısına doğru ilerledi. Dona Francisca, gözlerini kısa bir süre kaldırıp anlamsız bakışlarla genç kızı süzdü ve tekrar başını elindeki işe eğdi.

Jennifer, kalbi delicesine atarak koşar adımlarla kendini güneş içinde yüzen bahçeye attı.

Rahibe Louisa'nın merakını tatmin etmek fazla vaktini almadı. Yaşlı rahibe, Jennifer'in bir gün önceki garip, şüpheli tavırlarından kurtulmuş olduğunu görerek sevindi. Genç kız rahibenin kısaca gönlünü alarak çiçekleriyle başbaşa bıraktı ve kayısı ağaçlarının altından geçip mezarlığa girdi.

Rahibe Marie-Annette'in yanından ayrılmak için ileri sürdüğü mazereti yerine getirmek üzere bir süre orada oyalandı ve sonra kilisenin sıkıca kapalı olan güney kapısına bir göz atarak aceleyle manastırdan dışarı çıktı.

Bahçe duvarının etrafında dolaşırken vadiden yaklaşan nal seslerini duydu Jennifer. Bir gün önce görmüş olduğu genç çocuk, atları ile beraber manastıra yaklaşıyordu. Yine iri, doru ata binmiş diğer ikisini peşinden sürüklüyordu.

Manastır kapısının gölgesinde durup bekledi Jennifer. Pierre Bussac ve karısı hakkında başka şeyler öğrenmesi gerektiğini düşünmüştü bir an, ve bu çocuk da vadide yaşadığı için belki ona istediklerini söyleyebilirdi.

Genç çocuk kapıya yaklaşınca dizginleri çekerek atını durdurdu. Şüpheli gözlerle Jennifer'i süzüyordu. Altındaki at, bir türlü olduğu yerde durmıyor, gürültülü nefesler alarak kıpırdanıyordu.

Gözlerinin önündeki nefis bir tablo idi. Güneş ışıkları atın yelesinde ve vücudunda oynuyor; üstünde rahatça oturan binicinin ise eski blujini ve lekeli mavi gömleği gençliğinin verdiği güzelliğini biraz daha arttırıyordu. Uzun kapaklı kara gözleri, ince üst dudağı ve keskin hatlı ağzıyla tam bir İspanyol güzeliydi. Hiç konuşmadan, Jennifer'i süzerek bekledi. Genç kız yarı kapalı gözlerde küstah bir şüphe ve hoşlanmama ifadesi görerek şaşırды.

Bir an ne yapacağını bilemedi ve yalnızca: «Siz Luis olmalısınız,» dedi.

«Evet.»

Boşta duran iki at, duvarın gölgesine sığınabilmek için öne doğru atıldı. Biri diğerine omuz atınca, karışıklı kulaklarını dikip dişlerini meydana çıkararak duvarın altına yerleştiler. Başlarını eğmiş, kuyruklarını sallıyorlardı. Jennifer ürkerek geriye çekilince, Luis'in dudaklarında alaycı bir gülümsemenin dolaştığını gördü.

Sohbet iyi bir şekilde başlamıyordu. Gelişigüzel bir sözle tekrar konuşmaya başladı Jennifer :

«Dün gece gördüm sizi.»

Bu masum sözlerin etkisi şiddetli oldu. Dudaklarındaki gülümseme silinen genç çocuğun gözleri kısıldı. Jennifer elinin veya ayağının oynadığını görmedi, fakat altındaki at, rahatsız olmuş gibi kuyruğunu sallıyarak kamıldadı.

«Evet?»

«Nehrin üstünden atlıyordunuz... Vadinin aşagısında yaşıyorsunuz, değil mi?»

«Evet,» dedi Luis üçüncü kez. Fakat keskin bakışları yumuşamıştı ve atı da sakinleşmişti. Başıyla batı tarafını işaret etti. «Petit Gave'in öbür tarafındaki dağın ardında.»

Bütün cümle halindeki cevap Jennifer'i cesaretlendirdi. Öne doğru ilerleyip çekingen bir tavırla elini atın boynuna uzattı.

«Çok güzel bir at. Kendi atın mı?»

«Hepsi güzeldir,» dedi Luis mağrur bir tavırla. «Diğer ikisini kiraya veririm, fakat» — eliyle atın parlak yelesini okşadı — «bunu vermem. Asla Foi

kiralanmaz.»

Jennifer atın omuzunu usulca okşadı. Parmaklarının altında derisi sıcak ve canlıydı. «Isırır mı?»

«Ancak ben istersem,» diye gülümsedi.

«Öyleyse lütfen isteme!» Çocuğun yüzüne bakarak aralarındaki buz duvarını yıkmaya uğraştı. «Senin ismin Luis. İspanyolsun, değil mi? Yoksa Fransız mısın?»

Nazik bir şekilde cevap verdi: «Yarı yarıya, efendim. Evet, annem İspanyoldu, fakat babam Orthez'den gelmedir.»

«Gascon mu? Anlıyorum.» Tereddüt ederek ekledi : «Vadide çok yalnız hissetmiyor musun kendini?»

«Belki,» derken Luis tekrar içine kapanmıştı.

«Bu vadide yaşayan başka kimse var mı, Luis?»

«Sadece Bussac'lar. Yukarıda bir çiftlikleri var.»

«Onları ziyaret eder misin?»

«Pierre Bussac misafirden hoşlanmaz,» derken dudakları bükülmüştü genç çocuğun.

«Fakat sen oraya gittin mi? Karısıyla tanıştın mı?»

«Hayır.»

«Bir kadın için çok yalnız bir hayat olmalı. Madame Bussac'ın arkadaşları yok mu?»

«Bilmiyorum. Nereden bileyim? Niçin?»

Sesi oldukça küstahdı. Jennifer aldırış etmeden devam etti: «Benim kim olduğumu biliyor musun?»

«Evet. Burada ölen kadının kuzenisiniz. Herkes biliyor.»

«Biliyorlar mı?... Öyleyse niçin bu vadiyle böylesine ilgilediğimi de anlıyorsunuzdur. Bütün yaz burada yaşıyormuşsun; sanırım, bu civarda olup bitenleri bilirsin? Ve manastırda olanları da herhalde duyarsın?»

Luis elini oynatınca at başını kaldırdı ve oynamaya başladı. Genç çocuk gözlerini Jennifer'den ayırmadan, eliyle ve sesiyle atını sakinleştirmeye uğraştı. At hareketsizleşinceye kadar cevap vermedi ve konuştuğu zaman ise sesinden düşünceleri okunmuyordu.

«Belki.» Bütün söylediği bu kadardı.

Jennifer ısrar etti: «Kuzenim kaza geçirdiği geceyi hatırlıyor musun?»

«Tabii.»

«Onu hiç — görmedin mi?»

«Nasıl görebilirdim?» derken, genç kız, bir gece önce atının üstünde başını omuzlarına gömmüş bir atmaca gibi etrafını gözlerkenki halini hatırladı.

«Ve başka hiç kimseyi — onu gören hiç kimse ile konuşmadın mı?»

Dizginler parlak yelenin üstünde parladı. Luis topuklarını oynattı. İri at, göğsünü öne doğru fırlatarak olduğu yerde dönüp manastırın kapısına yaklaşırken neredeyse Jennifer'e omuzuyla çarpacaktı. Kenara çekildi genç kız.

«Dikkat et!»

Luis aldırmadı. Esmer yüzü öfkeliydi: «Çok

soru soruyorsunuz!», dedi omuzunun üstünden. Atını durdurmaya bile çalışmadı. Bütün öfkesi ve korkusuna rağmen Jennifer genç çocukla atının meydana getirdiği tabloyu bir kez daha hayranlıkla seyretti. Bir santor (*) mu? Oldukça bayat bir benzetişti bu. Karşısındaki görüntü fiziki birlikten daha fazlaydı. Genç çocuk ve atı birbirlerinin birer parçasıydı sanki ve öfkesini belirtmek için iri yapılı atını öne sürüyordu genç İspanyol. Eğer binici kızmışsa, at köpürüyordu. Sıcak ışık kırmızı-altın sarısı derinin üstünde, parlak madenlerde yanıp söndü; kuru tozlar nalların altında havalandı; ter damlacıkları güçlü adalelerin üstünde belirdi ve iri hayvan, binicisini sırtından atıp zevke çiğnemek istercesine şahlanarak ileri atıldı. Belki otuz saniye kadar Luis hayvanı serbest bıraktı ve bir an elleri, topukları ve vücudu beraber hareket ederek atı hizaya getirip manastırın kapısına doğru yöneltti. Yanlamasına kapıya yaklaştı iri at. Şimdi Luis tek eliyle dizginleri tutuyordu. Diğer eliyle gömleğinin cebinden bir paket mektup çıkartıp kapının yanındaki kutuya fırlattı.

Elini uzatıp çanın ipini çekti. Ve çan sesi mahadır bahçesinde yankılanmaya başladığı zaman binicisine itaat eden at, ileri doğru atılıp duvarın gölgesinden sıyrıldı. Tiz bir ıslık duyuldu. Diğer iki at da dönüp ağır hareketlerle yaklaştılar. Biraz sonra doru atın süratine kapılıp dörtnala uzaklaşmaya başla-

(*) Mitolojik, insan başlı at.

dılar. Nal sesleri arasında gözden kayboldular.

«Allah rızası için,» dedi Jennifer alçak sesle, «**senin** neyin var?»

Kapının içinde hâlâ titremekte olan çanı görünce kendine geldi. Manastırın postası gelmişti. Herhalde mektupları almak için biri gelecekti ve artık yine alakonulmak istemiyordu Jennifer. Duvar boyunca yürüyüp, köşeyi döndüğü anda, hızlı adımların tozlu avluyu geçip kapıya yaklaştığını duydu.

Jennifer bekledi. Kapının açıldığını ve kutudan paketin alındığını duydu. Menteşeler bir kez daha gıcırdadı. Ayak sesleri uzaklaştı.

Jennifer arkasını dönüp Stephen ile buluşmak üzere vadiye doğru ilerlemeye başladı.

XIV

av ve fırtına

Havada boğucu bir sıcaklık vardı. Yağmurun veya gece yağın çiyin verdiği ferahlık ortadan kalkınca toprak iyiden iyiye ısınmıştı. Gerçi güneş parlıyordu, ama dağların arkasında bulutlar alçalmış fırtınanın gelişini haber veriyordu. Çimlerin üstünde dolaşan rüzgâr da yaklaştığını bildiriyordu fırtına.

Fakat Jennifer bütün bunlara dikkat etmedi. Koşar adımlarla patikadan aşağıya indi. Öğle saatini geçmişti ve Stephen görünürlerde yoktu. Eğer geç kalırsa... eğer hiç gelmezse...

Patikanın ilk kıvrımını döndükten sonra Stephen'i gördü. Genç adam hafif topallamasına rağmen, atların kaldırdığı ve hâlâ titremekte olan toz bulutları arasından süratle ilerliyordu. Eğer yüzü bir gün öncekinden daha asık idiyse de Jennifer farketmedi. Yalnızca seslenerek koşmaya başladı:

«Jenny! Allaha çok şükür! Ben - »

Fakat sözlerini tamamlamadı. Sanki dün geceki sahne bir kez daha tekrarlanıyordu, fakat güneş ışığında Stephen, genç kızın yüzündeki üzüntü ifadesi açıkca görebilmişti. Ve artık oynaması gereken rolü iyice biliyordu.

Ellerini uzatıp kızın elini tuttu. Jennifer sınıksıkı tuttu ellerini.

«Gelmiyeceksin diye çok korktum, Stephen!»

«Geleceğimi söylemiştim.»

«Stephen -» Jennifer titriyordu. Stephen, hâlâ avuçlarından bırakmadığı ellerini yukarı kaldırıp göğsüne dayadı ve kızı kendine doğru çekti.

«Ben buradayım, artık Jenny. Ne oldu?»

Jennifer titremeye devam ederek anlatmaya başladı. Acelesinden kekeliyordu ve sözlerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tek anlamı olan kelime «cinayet» idi Stephen'in duyduğu...

Kızın ellerini çekip tozlu, sıcak patikadan uzaklaştırdı ve gölgeye doğru götürdü.

«Otur şimdi,» dedi sakın bir sesle. «Ve baştan anlat. Yok, bir dakika bekle. Bence biraz şarap iyi gelir sana. Ne dersin? Ve yiyecek bir şeyler? Yemeğimizi yerken konuşuruz... İşte. İç hepsini... Aferin sana. Şimdi de bir sandviç; ağzında yemek varken konuşmana izin vereceğim.» Kendisi de bir sandviç aldı ve sırtını kayaya dayayarak yerleşti. «Şimdi anlat artık. İlk başından başlayarak.»

Stephen'in sakın hali ve içtiği şarap Jennifer'i etkilemişti. Hikayesini doğru dürüst anlatabilecek

hale gelmişti. Böylesine korkunç olduğu sonradan anlaşılan bir takip için karanlık vadide koştuğunu duyunca bir an sinirlendi Stephen.

«Ve Gillian orada bir tutsak.» diye bağırdı Jennifer. «Niçin orada tuttuklarını bilmiyorum. Ve şimdilik önemsemiyorum. Fakat hayatı tehlikede - bu gece... Stephen artık hayal kurmuyorum. Anlattıklarım gerçek. Stephen — »

Güven vermek için kızın elini tuttu. «Evet, Jenny, biliyorum. Ben de öğrendim bazı şeyler. Kendini bu meselenin ortasına atacağını düşünerek çok korktum.»

«Birşeyler mi öğrendin? Doktordan mı?»

«Hayır, polisten. Arkadaşım Aristide ile sohbet ettim bu sabah ve ona hiçbir şey belli etmeden şüphelerimizi doğrulayacak bazı hakikatleri ağzından aldım.»

«Pierre Bussac mı?»

«Evet. İşin başında o var. Ve ayrıca İsaac Lenormand'ın da kim olduğunu öğrendim.»

«İsaac - ha şu mektup! Öyleyse onun da bu işle ilgisi var.»

«Evet. Dinle. Kısa keseceğim. Dedikodulardan anladığım kadariyle, Pierre Bussac bu civarda kaçakçı olarak tanınıyor. İspanya'ya oldukça tehlikeli ve gizli bir yoldan girip çıktığı söyleniyor. Herhalde senin duyduğun «köprü» lâfı bu olacak. Kimse kaçakçılığı önemsemiyor burada. Daha doğrusu bu kesimde herkes kaçakçılık yapıyor ve saygıyla karşılanıyor. Fakat — yine rivayete göre— Pierre Bus-

sac savaş sırasında başlamış bu işe ve başka bir yoldan —zengin insan— memleketten dışarı kaçırmış. Nazilerden uzaklaştırıyormuş.»

«Yani Yahudiler ve şey! İsaac Lenormand!»

«Tabii. İsaac üç milyon frank ödemiş... büyük para. Bilhassa İspanya'ya varamadığı için çok büyük para.»

«Varamamış mı? Nasıl yani?»

«Ölüsü Petit Gave'de bulunmuş. Ateş edilerek öldürülmüş,» dedi Stephen üzgün bir sesle.

«Anlıyorum. Başka ne dedikodular var bu konuda?»

«Gayet açık olarak, beraberinde İspanya'ya götürdüğü kıymetli eşyaları alabilmek için Bussac'ın öldürmüş olabileceğini söylüyorlar. Fakat tabii hiç delil yok. Ve savaş zamanı kimse ilgilenmez bu gibi konularla...»

«Stephen, korkunç bir şey bu!»

Stephen başını sallıyarak sigara paketine uzandı. «Fakat artık dostumuz Bussac'la ilgilenmeye başlamışlar. Sınırı geçmek isteyenler hâlâ büyük paralar sayıyorlar. Caniler, Jenny; kaçmakta olan caniler... Meselâ dün otelde konuşulan Bordo'daki banka soyguncuları gibi ağır suçları olan caniler kaçacaklardır. Dupré çetesi.»

Jennifer solgun yüzünü kaldırıp gözlerinin içine baktı. «Marcel Dupré'nin kız kardeşi,» dedi alçak sesle. «Ortadan kaybolan kadın... Olabilir mi?»

«Niçin olmasın. Aristide'e bakılırsa hiç iz bırakmadan yok olmuş. Eğer Bussac'ın kadını sınır-

dan geçireceğini farzederek ve onun da Gillian ile tesadüfen karşılaşp buraya kadar arabasıyla geldiğini hesaplırsak... Gillian'ın mektubunda «**Biz** yarın yola çıkıyoruz» dediğini hatırlıyorsun, değil mi?»

«Evet. Evet, hatırlıyorum. Ben arabadan bahsettiğini sanmıştım.»

«Olabilir. Ama ayrıca arabasına aldığı yolcudan da bahsetmiş olabilir.»

«Ve sonra kaza oldu.»

«Evet. Başlarına bir kaza geldi, ne olduğunu bilmiyoruz ve Dupré ismindeki kadın Gillian ile yer değiştirdi. Belki de Gillian'ın parasını ve kağıtlarını alıp Bussac'ın çiftliğine gitmek üzere yola çıktı, fakat manastırın kapısında yığılıp kaldı. Ve daha sonra rahibelere kendini Madame Lamartine olarak tanıtmaman, Lally Dupré olduğunu itiraf etmekten daha iyi olacağını düşündü... fakat sonunda bunun bir faydası dokunmadı. Ve öldü.»

«Ve Gillian da Bussac'ların çiftliğinde,» dedi Jennifer yarı sevinç yarı korku dolu bir sesle.

Stephen kızın yüzüne baktı. «Öyle görünüyor.»

Jennifer nefesini tuttu. «Ve o, Dupré'yi gördüğü ve buraya gelmekte olduğunu bildiği için esir tutuluyor.»

«Sanmam. Niçin esir alsın? Lally Dupré öldü artık ve - yok olmaz böyle şey. Üstelik senin söylediklerine bakılırsa, Gillian'ı ortadan kaldırmayı Pierre Bussac değil, Dona Francisca istiyor.»

Jennifer sinirli bir hareketle yüzüne düşen

saçlarını arkaya atıp ayağa kalkmaya hazırlanıyor-muş gibi dizleri üstünde doğruldu.

«Bunu sonra öğreniriz. Şimdi önemli olan, Gillian'ı sağ salim oradan uzaklaştırmaktır. Polisler -»

Fakat Stephen hareket etmedi. Parmakları arasından kıvrılarak yükselen dumana gözlerini dikmiş, kaşlarını çatarak düşünüyordu. «Hayır, Jenny. Polislerin fazla bir yardımı dokunacaklarını sanmıyorum.»

«Fakat - benim dün gece duyduklarım! Gillian'ı öldürmek için yapılan plânlar.»

Stephen gözlerini kaldırdı. «Gavarnie'de yalnızca Aristide Celton var. Luz veya Pierrefitte'e gidip, isteklerimizi ve şikâyetlerimizi anlattığımız zaman —Notre—Dame—Des—Orages manastırının muhasebecisi Dona Francisca resmen öldüğü bildirilen bir kadını öldürmek için plan yapıyor...» Acı bir sesle güldü Stephen. «Sevgili Jenny, Fransa'yı herhalde bundan daha iyi tanıyorsundur. Eğer dün gece ben seni hayal kurmakla suçladımса polisin ne düşüneceğini tahmin edemiyor musun?»

Kısa sessizlik fırtınalar doluydu. Küçük bir kertenkele taşların arasından sıyrılıp kayanın üstüne yattı. Sıcak taşın üstünde hareketsiz yatan koyu jad renkli hayvanın, boynundaki atar damar belli olmasaydı, mükemmel bir Çin biblosu sanabilirdiniz.

Jennifer alçak, isteksiz bir sesle konuştu: «Öyleyse bizim engel olmamız lâzım.»

Stephen başını çevirdi. Etrafında bir hareket

sezen kertenkele taşın üstünde sürünerek kayboldu ve iki gencin arasında bomboş bir kaya parçası bıraktı.

«Oh-evet. Biz engel oluruz. Ve bunun çok güç olmaması gerekir Jenny, Gerçi dekor biraz esrarengiz — manastır, dağlar, vadiler, cinayet ve anlaşılmaz planlar — ama kahramanlık gerektiren bir olay olacağını sanmıyorum.» Durakladı. «Hatta polise bile lüzum yok. Yine bizi ilgilendirmiyen durumlara burnumuzu sokmamamızı tercih ederim. Pierre Bussac'ın işleri her ne kadar kötü ve kanun dışı olursa olsun, bu bizi ilgilendirmez.»

«Fakat Gillian -»

«Evet. Gillian bizi ilgilendirir. Daha doğrusu bütün macera Gillian'ın sağ salim kurtulmasıyla biter. Onu Bussac'ın çiftliğinden alıp evine götürmeliyiz.» Stephen tereddüt etti. «Ve eğer bunu, polisi işin içine sokmadan ve Bussac'ı ve o kadını suçlamadan becerebilirsek daha iyi olur.» Kızın yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedi. «Çok basitleşti değil mi Jenny? Ben yeterli sayılmaz mıyım?»

Jenny kızardı. «Bunu demek istemedim. Fakat - şey ya onlar gerçekten suçluysa -»

«Bu konuda bir görevimiz mi var? Belki. Fakat düşün biraz,» —kızın elini hafifçe sıktı— «eğer olayın ortasına tabancalarımızı ateşliyerek dalar sak, nelere sebep olacağımızı yalnız Tanrı bilir. Unutma ki Gillian, meselenin tam ortasında. Eğer onu, etrafı ayaklandırmadan kurtarabilirsek, hepimiz için daha hayırlı olacağını kabul edemiyor mu-

sun?»

«Tabi. Fakat yapabilir miyiz?»

«Sanırım. Onun çiftlikte olduğunu biliyoruz, fakat ne için orada tutulduğunu bilmiyoruz... Bana kalırsa ilk hareketimiz oraya gitmek olmalı.»

«Bussac ne olacak?»

Stephen sırttı: «Orada olmayacak. Buraya gelirken onu katırlarıyla aşağıya doğru inerken gördüm. Bunun için hemen çiftliğe gitmeliyiz.»

Stephen ayağa kalkıp genç kızın kalkması için elini uzattı. Jenny heyecanla konuştu: «Eğer Madame Bussac oradaysa, herhalde onunla başa çıkabiliriz.»

Genç adam garip bir şekilde baktı. «Eğer doğru düşünüyorsam,» dedi ağır ağır, «başla çıkabiliriz.»

«Ne denek istiyorsun?»

Cevap vermeden güldü. «Sana roman kahramanı olmadığımı söylemişim. Çetenin elebaşısı ile karşılaşmayı pek istemem, ama karısı ile uğraşabilirim. Üstelik karısı benim arkadaşımdır.»

«Ah, evet, unutmuştum. Senin resim kritiklerinden biriydi.»

«Evet. Fotoğrafları tercih ettiğini söyleyen.» Eğilip yerden piknik torbasını aldı Stephen. «Ve böylece sana demin söylediğim konuya gelmiş olduk. Düşünüyorum ki - ne oluyor?»

Yukarıdan gelen keskin bir ses sözünü kesti. Kayanın tepesinden bir toz bulutu havalandı. Bir şey hareket etti...

«Dikkat et!»

Bir anda kızın üstüne atladı Stephen. Ateş sahasından uzaklaşmaya vakit yoktu. Stephen genç kızı havaya kaldırıp olduğu yerde döndü ve sırtını kayaya dönerek tehlike ile arasına girdi.

Toz bulutunun fısıltılı sesi ve sıcak kokusu duyuldu. Kaya parçası vınlıyarak yanlarından geçti ve saplandı...

Jenny'nin bir saniye önce oturmakta olduğu kayaya çarpıp paramparça oldu. Parçaları havaya sıçrılarak dağıldılar. Jenny, Stephen'in vücudunun bir tek defa sarsıldığını ve bir kolunun aşağıya doğru inerken, diğerinin ani bir hareketle daha kasıldığını hissetti. Yüzü, cektinin yakasına gömülmüştü. Düğmelerden biri yanağına batıyordu. Kemikleri neredeyse biribirine girecekti.

Bir anda herşey bitti. Bir çakıl yukarılardan yuvarlanarak kayanın üstüne yerleşti. Başka bir tanesi Jenny'nin elinin üstüne düştü. Hareket eden başka bir şey olmadı.

Fakat alay eder gibi dağın tepesinden bir ekokulağına gelince Janny bir kez daha kasıldı.

Uzaklaşan nal sesleri idi duyduğu.

Stephen hâlâ bırakmıyordu genç kızı.

«Stephen!»

Jenny kendini genç adamın kollarında geriye doğru atıp yüzüne bakarken sesi korku doluydu.

«Stephen yaralanmışsın!»

Vücudunu ani bir titreme dalgası sarsınca, Stephen bir kez daha ateş edilmiş gibi acıyla kıvrandı.

dı ve derhal kendini toplamak için elinden gelen gayreti gösterdi. Yüzü bembeyazdı .

«Jenny. Aman Tanrım Jenny. Düşündüm ki-iyi misin?»

«Evet. Evet. Fakat sen nasılsın?»

«Ben iyiyim.»

«Emin misin?»

«Tabi, eminim.»

«Yalan söyleme Stephen,» dedi Jenny. «Yaralandın. Hissettim bunu.»

«Yalnızca omzumda bir sıyrık var, inan bana. Hiçbir zararı dokunmadı.» Yüzünü buruşturarak sağ kolunu oynattı. «Biraz morardı herhalde.»

«Cidden mi? Çok kötü görünüyordun. Stephen.»

«Öyle mi?» diyerek gülümsedi. «Yalnızca korkudan. Eğer o kaya biraz daha düzgün yuvarlanırsaydı—»

«Veya beni korumak için tam yolunun üstüne atılmasaydın?» dedi Jenny. Eteklerinin tozunu silkeliyerek gözlerinin içine baktı. «Çok kahramanca davrandın; Kendini küçük görme artık. Yoksa bana çarpacaktı o kaya.»

Stephen sırtıttı. Yüzüne renk gelmiye başlamıştı, fakat duyduğu acı dudaklarının kıvrımından belli oluyordu. «Ben başkaları için yaşarım,» dedi umursamaz bir tavırla ve yukarıya bakarak devam etti: «Buradan ayrılalım artık, değil mi?»

«Daha başka bir kayanın da inebileceğini düşünmüyorsun değil mi?»

«Sanmıyorum. Ama yine de hedeften uzaklaş-

mak iyi olur.»

«Fakat gitti artık o,» dedi Jenny.

Stephen yan gözle baktı: «Sen de mi duydun?»

«Oh, evet.»

Emniyetli patikaya ulaşınca kadar cevap vermedi Stephen. «Herhalde yüzümüzü yıkayacak kadar vaktimiz vardı. Hem moralimiz düzelir, hem de ben toz toprak içinde kaldım.»

«İçecek bir şey kaldı mı?»

«Hiç dokunulmamış yarım şişe **vin topaze** var.»

Buz gibi soğuk su, serinleticiydi ve şarap, güç vericiydi. Daha sonra nehrin kıyısından patikaya kadar çimenli bayırı sessizlik içinde tırmandılar. Güneş hâlâ sıcak ışıklarını gönderiyordu, fakat güneyde dağların ardında, gri bulutlar yavaş yavaş alçalıp yaklaşarak fırtınayı haber veriyorlardı. Rüzgar tamamen kesilmişti ve ağır hava, ve hatta dağlardaki çamların kağıdımsı yaprakları bile kımıldamıyorlardı.

Patikaya ulaşıp durakladıkları anda ikisi de başlarını kaldırıp değin tepesine baktılar. Rengi gitgide koyulaşmakta olan göğün önünde şimdi hiçbir silüet görünmüyordu.

«O atlar—» dedi Jennifer.

«At. Yalnızca bir tek at vardı.»

Jenny yüzüne baktı. «O çocuk, Luis.»

Stephen cevap vermedi, gözlerini kısmış, kayanın yuvarlandığı tepeyi inceliyordu.

«Niçin, Stephen? Bu gün çok garip davrandı bana, ama niçin—? Onu tanıdığını söylüyorsun, O, na-

sıl katılıyor bu hikâyeye»

Stephen omuzlarını silkti ve acıyla kıvrandı. Jenny endişeyle yüzüne baktı. «Omuzunda bir şey var, Stephen.»

Sabırsız bir sesle cevap verdi genç adam. «Önemli değil. Haydi, gidelim artık.»

Patikadan yukarı doğru yürümeye başladığı zaman topalladığı her zamankinden daha çok belli oluyordu. Jenny dudaklarını ısırarak takip etti. Neler olduğunu ve olacağını düşünmeye vakit kalmadan harekete geçtikleri için fazlasıyla memnundu. Cinayet teşebbüsü mü? Garip davranışlı Luis için bile çok dramatik bir hareket olurdu bu. Dağları silah olarak kullanmak... Arkasını dönüp baktığında, bir gün önce Kara Kuleye giderken hissettiği, korkunun tüy gibi hafif temasını bir kez daha vücudunda duydu; bekleyen dağların arasından aceleyle ilerlerken, paniğin kanatları onu tekrar titretmişti...

Stephen olduğu yerde durmuş bekliyordu.

«İyi misin mignonne?»

Sesi sıcak, güçlü ve normaldi. Genç kız için hissettiği korkunun verdiği solgunluk yokolmuştu. Kendine güvenen bir hali vardı. Jenny gülümsedi.

«Evet. Gerçekten, Stephen. Çok iyiyim.»

Ela gözler genç kızla alay etti. «Zavallı küçük çiçeğim. Fakat cidden Jenny, ben—» durakladı ve ciddi bir tondo devam etti. «Arkada kalmanı tercih ederim.»

«Oh, Stephen ,hayır! Bunu yapmamı isteye-

mezsın benden!»

«Eğer gelmeseydin daha memnun olurdum.»

«Ama niçin. Tehlikeli bir yer değilki. Bussac—»

«Ben Bussac'ı düşünmüyorum. Kendisi orada olmayacak. Yalnızca bu karşılaşma ve soruşturmanın üzücü olacağını tahmin ediyorum. Senin yanımda olmamanı tercih ederdim.»

«Fakat ben yanında olunca daha kolay olmaz mı? Yani, Gillian—»

«Ben... sanırım.» Şüphıyla kızın gözlerine baktı. «Yalnızca bir şey... anlamıyor musun Jenny, biliyorum şimdiye kadar çok şeyler başardın, fakat böyle durumlara alışık değilsin.»

«Kim alışık ki?» dedi Jenny ciddi bir sesle. «Pirenelerde melodrama? İtiraf et, Stephen ikimiz de amatörüz bu konuda.»

Stephen sırtıttı. «Belki. Fakat ben pamuk içinde büyütülmedim.»

«Ben büyütüldüm mü? dedi Jenny sitem etmeden. «Ne olacak? Herhalde o manastıra dönüp beklememi tavsiye etmiyeceksin, değil mi?»

Sesindeki bütün neşeye rağmen, gizli bir paniğe kapıldığını sezen Stephen üstelemedi.

Genç kızın yüzünde belirsiz, bir şiddet ve inat ifadesi vardı. Sükuneti kaybolmuştu; gözleri gölgelerle kararmış, dudakları kontrol altına alınmıştı. Stephen'in kalbi sevgi ve acıyla çarptı. Cherry Close'in kameriyesi çok uzaklarda kalmıştı artık...

«Pekâla. Dediğin, gibi belki sen orada olunca işler kolaylaşır. Fakat yine ben, senin fırtınadan

uzak kalmanı tercih ederdim. Her iki anlamda da.»

«Yine mi?»

Stephen sırttı. «Bu senin suçun. Bu kadar zavallı görünmemelisin. Eğer istiyorsan gel, ama ıslanınca beni suçlama.»

«Suçlamam,» dedi Jennifer ve beraberce, manastır duvarlarından uzaklaşıp çam ormanlarına doğru ilerlediler.

Yukarı doğru çıktıkça güneş, ışıkları elle tutulacak hale geliyordu. Ağır hava hiç kımıldamadan etrafını sarıyordu. Dağların tepesinde ise yağmur bulutları gitgide koyulaştı ve çivit rengi kolları güneşi örtmek için uzandı.

değiştirilmiş gelin

Çiftlik kulübesinin pencereleri ve kapısı kapalıydı; sessizliğin içinde terkedilmiş bir hali vardı, fakat eve yaklaştıkları zaman Stephen ile Jennifer, barakalarının birinin önünde gölgeye sığınmış bir katır gördüler. Hayvanın derisi terden kararmış, karın tüyleri ıslanıp birbirine yapışmıştı.

Stephen olduğu yerde durup elini uzattı. Jennifer'in kolunu tuttu.

Kısık sesle konuştu: «Allah kahretsin. Geri dönmüş demek. Allah rızası için Jenny buradan uzaklaşır mısın? Çabuk!»

Fakat artık çok geçti. Bir adam, elinde bir kovaıyla barakadan çıkmış onlara doğru geliyordu. Bir gece önceki maceranın kahramanı olan iri yarı esmer adamdı: Pierre Bussac, dağcı ve... katil? Dün gece, dinleyici olarak beklediği kaldırım taşlarına

sımsıkı basan Jenny, adamın kendisini tanımamasını ümit ederek bekledi.

Bulutların kestiği güneş ışığı doğruca gözlerine girdiği için bir an etrafını göremiyen adam, birkaç adım attıktan sonra ancak onları farkedebildi. Jennifer'i maskeleyerek için önüne geçmiş olan Stephen'i görünce mırıldanarak küfretmeye başladı.

«Ne arıyorsunuz burada?» diye sordu kabaca.

«Siz Pierre Bussac mısınız?» dedi Stephen,

Adam bu soruya cevap vermeden başından savmaya çalıştı. «Vaktinizi boşa harcıyorsunuz» dedi bir gece önce Jennifer'i şaşırtan kalın güney aksanı ile. Adamın Stephen'i rehber arıyan bir turist sanmasına memnun olmuştu genç kız. Bussac ters bir tonda sözlerini bitirdi. «Bu yaz dağa çıkmıyorum artık. Bunu söylemediler mi kasabada?»

Ve sözlerini bittiğini belirtmek için bir omuzunu kamburlaştırarak yan döndü. Fakat döndüğü anda Stephen'in arkasına saklanan Jennifer'i gördü. Kara, şüpheli gözleri kızın açık sarı saçlarını, yarık tenini, bol etekli yeşil pamuklu elbisesini inceledi...

Kara gözler büyüdü. Kova parmaklarından sıyrılıp taşların üstüne büyük bir gürültüyle düştü. Bunu durdurmak için hiçbir hareket yapmadı. Yere düşen kovanın sesi köpeklerin koşarak gelmelerine sebep olmuştu. Fakat yere yayılan sütleri görünce durdular ve hırlayarak yabancılara baktılar.

Bussac kızın kim olduğunu biliyordu; apaçık belliydi bu. Ve gözlerindeki öfkeye korkunun karış-

tığı da görülüyordu Bakışları değişti, yere indi ve külübenin kapısına doğru döndü.

Fakat yalnız bir an için. Yerdeki kova tıkırdıyarak ayaklarının dibine doğru yuvarlanınca kendine geldi. Eğilip kovayı yerden aldı, köpeklere küfretti ve Jennifer ile Stephen'e dönerek konuştu.

«Konuşarak kaybedecek zamanım yok. Artık rehberlik yapmadığımı söyledim,» dedi ifadesiz bir sesle.

Tekrar arkasını dönecekti, fakat Stephen'in sesi onu olduğu yerde durdurdu. «Bir dakika... Sandığınız gibi rehberlik için sizinle konuşmaya gelmedim Monsieur Bussac. Başka konulardan bahsedeceğim.»

Bussac gülümsedi: «Dinlemiyebilirim.»

«Hayır. Fakat dinlemenizi tercih ederim, Monsieur Bussac. Yoksa gidip bu konuyu polislerle mi tartışmamızı tercih edersiniz?» Bir sigara çıkartıp yaktı ve kibritin alevinde adamın yüzünü inceledi Stephen. «Veya — Mesela Dona Francisca ile?

Sanki söylenen isim, gölgesiyle bile canlıları korkudan donduracak bir canavarın adıydı. Bussac hareketsizleşti. Gözleri Stephen'in yüzüne dikildi. Yine korku ifadesi doldurmuştu kara gözlerini ve şimdi anlamı çözülemiyen bir şey — kendini kurtarma gayreti de vardı.

Kuru dudaklarını yalıyarak konuştu: «Pekâlâ. Dinliyeceğim. Ne için geldiniz buraya? Kimsiniz?»

«Ben önemli değilim,» dedi Stephen. «Fakat sanıyorum bu hanımı tanıyorsunuz. İrkildiğinizi

gördüm. Dona Francisca dün gece size onu tarif etti değil mi? Hanımın, kuzeninin ölümüne inanmadığını ve soruşturma yapmak için buraya gelebileceğini bildirdi, değil mi?»

«Dün gece? Dona Francisca? Neden bahsediyorsunuz siz?»

«Atlatmaya çalışmayın. Konuşmalarınız duyulmuş.»

Kara gözler bir an Jennifer'e baktı sonra yine Stephen'e döndü. Garip bir pırıltı vardı içerisinde fakat bütün söylediği: «Öyleyse?» oldu.

Stephen adamın gözlerine dimdik baktı. «Daha fazla vakit kaybetmememizi teklif ediyorum. Hanımın kuzeninin burada olduğunu biliyoruz, Monsieur Bussac ve buraya onu almaya geldik!»

Hava birdenbire elektriklendi. Güneş bulutların ardında kaybolmuştu ve eflatuna bürünen gökyüzü, hareketsiz çamların üstüne yaklaşmış gibiydi. Uzaklardan fırtınanın ilk gürültüleri geliyordu.

Bussac geniş omuzlarını dikleştirdi. «Daha fazla dinliyemem sizi. Saçmalıyorsunuz — yalanlar söylüyorsunuz!» Ani bir hareket yaparak köpekleri yanından uzaklaştırdı. «Gidin artık, duydunuz mu? Haydi, defolun gidin. Sen de, o kadın da... Onun kim olduğunu ve anlattığı hikâyeyi biliyorsam, ne çıkar? Dün gece Dona Francisca gelip onun buraları gözetliyeceğini bildirmişse ne olur? İkinize de söylüyorum, burada karımla benden başka kimse yoktur ve biz de yabancılardan hoşlanmayız.» Jennifer'e öylesine korkutucu bir ifadeyle baktı ki,

genç kız birkaç adım gerildi. «Size gelince — kuzeniniz öldü ve gömüldü — duyuyor musunuz? Öldü ve gömüldü, artık mezarını karıştırmaktan vazgeçin. Köpekleri üstünüze salmadan önce de çekin gidin buradan.»

Stephen sözünü kesti. «Bir dakika Bussac: İstedğin kadar bağırıp çağırabilirsin, fakat sen biliyorsun — ve biz de biliyoruz ki yaptıkların hep blöftür.» Daha sakın bir tonda ekledi: «Bir dakika beni dinle — hayır! Senin iyiliğin için konuştuğuma garanti veririm! Kuzeninin burada olduğunu bildiğimiz gibi, senin boynuna kadar çamura battığını ve manastırdaki kadınla beraber tehlikeli bir oyuna atıldığınızı da biliyoruz. Bilmediklerim ise inanın bana Monsieur Bussac hiç mühim değildir!»

«Neden bahsettiğinizi anlayamıyorum!» Bussac korkutucu bir adım atınca öne doğru, köpekleri de onu takip etti.

«Bizi ne ilgilendirir,» dedi Stephen kımıldamadan. «Lally Dupré'nin başına gelenlerden bize ne?»

Bussac kurşun gibi olduğu yerde durdu. Nefesi ıslık gibi burnundan çıktı.

«Dupré hakkında ne biliyorsunuz?» dedi.

Stephen gözlerini kaçırmadan yüzüne baktı. «Hiçbir şey bilmiyorum — eğer teklifimi kabul edersiniz.»

Yakışıklı başı omuzlarına gömülmüş, kara gözlerinden anlaşılmaz bir ifade ile bir kaya gibi hareketsiz bekledi Bussac. Gözleri bir an kulübenin kapısına döndü sonra yine Stephen'e baktı.

«Yani?»

«Pazarlık yapabiliriz, Pierre Bussac,» dedi Stephen rahat bir ifadeyle. «Tekrar ediyorum, sizin hareketleriniz bizi ilgilendirmez. Tabii, hanımın kuzeni ile ilgili onları hariç. Biz yalnızca onu sağ salım alıp götürmek istiyoruz. Anlıyorum ki onun burada bulunuşu sizi ve sizin—» elindeki sigaraya doğru baktı bir süre. «Sizin ortağınızı hem rahatsız ediyor, hem de tehlikeli oluyor. Şimdi sizleri bu tehlikeden kurtarmak istiyoruz.»

Adam gözlerini kırptırdı, tereddüt ediyordu.

Stephen konuştu: Şimdi Monsieur Bussac, Onu buradan en çabuk ve en sessiz şekilde uzaklaştıracamız ve bir kez daha ağzımızı açmayacağız.»

Bussac'ın gözleri karıştı. Sevgi, korku veya ürkeklik vardı - eğer garip kaçmasa - buna utanma denebilirdi. Bakışlarını Stephen'den uzaklaştırdı. Gömleğinin yakasını çekmek için boğazına kaldırdığı eli titriyordu.

Stephen biraz daha ısrar etti: «Beni anlıyorsunuz?» dedi düzgün bir sesle. «Polis Dupe, Donna Fransızca, hiçbiri karışmıyacak bu meseleye. Bütün istediğimiz, onu buradan alıp götürmek.» Sesi tizleşti: «Sana iyi bir pazarlık teklif ediyorum. Sizi delilden kurtarmaya geldik, Monsieur Bussac. O kadın bu akşam buraya gelince - misafiriniz gitmiş olacak. Ve yarın bu saatte İngiltere'ye varacak. Üstelik 'Madame Lamattine' mezarında kabul edilecek. Ve hiç kimse Lally Dupré'yi bulamayacak!»

Bussac'ın vermeye niyetlendiği cevabı asla öğrenemeyeceklerdi. Omuzlarını gerdiği ve başını arkaya atıp yumruklarını sıktığı anda, oldukça dramatik bir şekilde sözü kesildi. Gerçi olay tek başına da güçlüydü, fakat aynı anda fırtınanın habercisi de yaklaşmıştı.

Bussac'ın ardından külübenin kapısı açıldı. Tek bir sarı ışık dalgası bulutların arasından süzülüp taşların üstüne sekerek kapının önünde duran kadını aydınlattı.

İnce yapılı sarışın kadının gri gözleri vardı. Durduğu yerden, ışık gözlerini kamaştırdığı için Stephen ile Jennifer'i görmiyordu, ve Bussac'ın sırtına doğru konuştu.

«Neredeyse yağmur başlayacak,» dedi kadın. «İçeri gelsen iyi olmaz mı?»

Arkasını dönen Bussac'ın şaşkın küfrünü ve yaklaşan fırtınanın gökgürültüsünü Jennifer'in cıılgılığı yarıda kesti.

«Gillian!»

«Gillian bu» diye bağırdı Jennifer bir kez daha ve yürümeye başladı.

Ve herşey birdenbire oldu.

İlk neşe çılgılığında kapıda duran sarışın kız şaşırды ve sözleri dudaklarında donup kaldı. Açık gri gözleri büyüyerek Jennifer'e şaşkınlıkla baktı ve Bussac'ın küfürlerini duyunca kulübe kapısının gölgesine doğru geriledi.

«Gillian!»

Jennifer kollarını uzatarak kıza doğru koştu. Ve kapı yüzüne kapandı.

Kendine geldiği anda Bussac hareket etti. Anlamından hiç şüphe edilmeyen bir küfür daha savurarak Jennifer'i kolundan yakalayıp geri çekti. Adamın elini kolunu acıtınca genç kız bağırdı. Sigarasını minik bir meteor gibi taşların arasında mavi renge bürünerek akan sütlerin arasına fırlatan Stephen öne doğru atıldı. Bussac, genç kıızı şiddetle bir

kenara iterek Stephen'e döndü.

Belki de Stephen, Bussac'ı şaşırtarak Jennifer'i elinden almak için öne atılmıştı ama, artık kavgaya girişmekten başka çaresi kalmamıştı. Çünkü başını eğip yumruklarını sallayan Bussac azgın bir boğa gibi saldırıya geçmişti.

Taşlarına üstüne düşen Jennifer, bir filim seyrediyormuş gibi bir an hayretle etrafına baktı : Boynuzlarını eğen erkek boğa düşmanına saldırıyor; kendini tehlikeye atarken dişisi, arkasında kalıp tehlikelerden uzak duruyor... Fakat tabii (başını sallıyarak yerden kalktı) kurtarıcısı Bussac, düşmanı ise Stephen değildi; hakikat tam tersiydi. Bussac, Gilian'i kulübesinde esir tutuyordu ve Stephen ile Jennifer, onu kurtarmaya gelmişlerdi. Hemen şimdi.

Boğuk bir ses çıkaran Bussac, genç adamın ellerinden kurtulup uzaklaşmıştı. Derin nefesler alarak birbirlerini tartıyorlardı. Aralarında hava, bir sonraki saldırı ile şimdiden elektriklenmişti. Bussac hamle yaptı — bir boğa hamlesi daha — Stephen yana kaydı, fakat yeter derecede değil. Dağcının yumruğu genç adamın kalbinin biraz üstüne indi ve yine iki erkek hayvani nefesler alarak yakın dövüşe başladılar.

Jennifer dönüp kapıya doğru koştu.

Fakat köpekleri hesaba katmamıştı. Elini kili-de doğru uzattığı anda, köpeklerin en yakında duranı koluna atıldı. Acıyla bağırarak kolunu geri çekince, köpek kapıya çarpıp yere yuvarlandı. Korku-

dan dudakları kuruyan, kalbi hızla atmaya başlıyan Jennifer, arkasını duvara yaslayıp hayvanın ikinci saldırısına karşı koymak için hazırlandı. Fakat hamle yapılmadı. Yere düşen köpek, şimdi toparlanmış, iki adım ötede, sancıyan ayağını tutarak hırlıyordu yalnızca. Diğeri, Jennifer'in tekme atabileceği çevrenin sınırında aşağı yukarı yürüyüp duruyordu. Genç kız, kulübünün kapısı ile penceresi arasında açık bir kepengin önünde korkudan donup kalmıştı. Birbirlerine sarılmış iki erkek bir adım ötesinde kavgaya devam ediyorlardı. Nefesi kuru bir hıçkırıkla boğazında kalmış, çığlık atmamak için alt dudağını dişliyerek bekliyordu Jennifer....

Medeni ülke kadınlarının bir çoğu gibi elele kavga hiç görmemişti Jennifer. İnsanların böyle dövüşebileceğini düşünmemişti bile. Romanların ve filimlerin bizlere öğrettiği, kahramanla, kötü adam arasındaki temiz kavga değildi bu; hiçbir engel tanımayan, küfürle karışık, oldukça pis bir dövüştü. Seyrettikçe fenalaştığını hissediyordu genç kız.

Ve Stephen yenilmek üzereydi. İki erkek ter içinde kalmışlardı; ıslanıp sırtına yapışan gömlek, Bussac'ın güçlü kaslarını meydana çıkarmıştı. Stephen'in yüzü kirlenmiş yağlanmış ve şakağında bir yara belirmişti. Akan kanlar açık ağzından içeri doluyordu. Boğazından kısa kısa aldığı nefes, Bussac'ın dizi hiçbir medeniyetin kabul edemiyeceği gibi bir hareketle kalkınca neredeyse tamamiyle kesilecekti. Genç adam korunmak için yan döndü ve dağcının dizi bacağına isabet ettiği anda, boğazına

doğru başarısız bir yumruk attı. Eli boşa gitti ve yumruğu Bussac'ın köprücük kemiğinde patladı. Fakat yumruğum geldiğini gören Fransız, pozisyon değiştirince, zaten vücudu bükülmüş olan Stephen dengesini kaybetti ve taşların arasında akan sütlerle basıp ayağı kayınca yere düştü. Tabii Bussac da beraber.

Jennifer başını çevirdi. Titremesinden dayandığı kepenk tıkırdamaya başlamıştı. Ve bir eko gibi yakalaşan bir gökgürültüsü duyuldu. Ufak, sıcak bir rüzgar çamların tepelerini yalıyarak dolaştı. Bulutların arasına giren güneşin ışıkları bir an kayboldu, sonra yine göründü. Yerde boğuşan iki erkek yarı karanlıkta kalmışlardı. Jennifer'in gözlerinin önündeki manzara bir an içinde bir filmin gerçekten uzaklığına benzemişti. Kesik nefesler, yerdeki vücutların hışırtısı, inilti ve küfürler perdeden aksediyor gibiydi. Stephen'in ter içinde kalmış yüzü güneşe dönünce, genç kız yüz ifadesinin giyotindeki bir adaminkine benzediğini farketti. Esmer, iri eller, genç adamın boğazını sıkıyor ve o da karşı koymaya uğraşıyordu. Tırnaklarının çizdiği yerlerden siyah kılların arasına doğru iplik iplik kan akıyordu. Anatomik bir resimde, cildin üstüne çizilmiş kırmızı damarlara benziyordu kan dereleleri... Esmer parmaklar hareket etti ve güneşte parlayan kırmızı iplikler bir anda birleşip oluk gibi bileklerine aktı...

Jennifer haykırdı. Başını boğazlanmakta olan Stephen'den çevirip bir kez daha çığlık attı. Arka-

sında, içerisi görünmiyen odada hafif bir hareket oldu. Bakmak için başını biraz daha çevirdi, köpekler hırladılar, fakat Jennifer istediğini görebilmişti. Karanlıkta öteki kızın cama yaslanmış yüzü seçilebiliyordu. İri, gri gözleri fırtınalı, eflatun havaya dikilmişti. Gözler Jennifer'e baktı, pencerenin hemen yanında; içeri girmesine engel olan köpekler; yerde yuvarlanan vücutlar...

«Köpekleri çağır; Allah rızası için köpekleri çağır!» Bütün gücüyle kapalı pencereye doğru haykırdı Jennifer.

Penceredeki yüz kayboludu. Ve sanki bir düğmeğe basılmış gibi bulutlar güneşi örttü ve fırtına biraz daha yaklaştı.

Sonra kulübenin kapısı ardına kadar açıldı ve kız dışarı çıktı. Köpekler gerileyip kuyruklarını sallıyarak ona doğru yaklaştı, fakat bağırarak onları kulübenin kapısına gönderdi genç kadın. Jennifer'e bakmadı bile. Kanatlanmış gibi taşların üstünden uçtu ve ata biner gibi Stephen'in üstüne oturmuş olan Bussac'a atıldı.

Jennifer boğazında kalan bir hıçkırıkla onu takip etti.

Kız, Bussac'ın kolundan tutmuş, bütün gücüyle çekiyordu. Benliğinde bulunduğunu sanmadığı bir güçle Jennifer'de adamın diğer bileğinden yakalayıp çekmeye başladı. Ne söylediğini bilmeden bağırıyordu ve Gillian diye seslendiği kızın da anlaşılmaz bir Fransızca ile Bussac'a bağırıldığını farkediyordu.

Kara elleri gevşedi ve yere indi, bir balık gibi kıvranarak Stephen uzaklaştı.

Ölmemişti. Stephen ölmemişti. Son anda korkusunu yitiren Jennifer, Bussac'ı unutup Stephen'e yardım etmek üzere yanına koştu. Başını dirseğine dayamış, yuvarlandığı yerde yatan, nefesi sanki parçalanmış ciğerlerinden geliyormuş gibi kısık kısık çıkan Stephen, genç kızın Bussac'la arasına girdiği görünce, tehlikeden uzaklaştırmak için eliyle kenara çekmeye davrandı.

Azgın bir boğa gibi başını sallıyarak yavaş yavaş yerden kalkıyordu Bussac. Yeni saldırıya karşı koymak için kendini yerden kaldırmaya uğraşan yaralı Stephen'in başında bir dev gibi duruyordu. Fransızın gözlerinde hâlâ öfkenin kırmızı parıltıları vardı. Eğer saldırıya geçseydi sonucun ne olacağı şimdiden belliydi. Fakat öne atıldığı anda kızın koluna sarıldı ve ancak duyulur bir sesle, anlaşılmaz sözler mırıldandı. Her ne söylediyse Bussac, kurşunu yemiş bir bizon gibi hamlenin tam ortasında durdu.

Olduğu yerde döndü. Genç kadın elini kolundan çekmişti. Yüzü kâğıt gibi beyazlaşmış, olduğu yerde sallanıyordu. Bir eli alına doğru yüseldi. Oldukça hasta bir hali vardı. Bussac döndüğü anda nefes almadan: «Qu'as tu?» diye sormuştu. Genç kadın bir kez daha elini ona doğru uzattı ve yere yığıldı.

Yıldırım gibi hareket etti Bussac. Vücudu taşlara değmeden önce kucakladı onu. Teş bebek kadar hafifmiş gibi gayretsizce havaya kaldırdı. Baş

arkaya sarkmış, yüzü kül rengini almıştı. Sonra omuzunun üstünden konuştu Bussac.

«Defolun!»

Stephen ayağa kalkabilmişti. Yüzü bembeyaz olan Jenny'nin gözleri Stephen ile baygın kızın arasında dolaşıyordu.

«Monsieur Bussac—»

«Duydunuz beni. Defolun!» Kulübenin kapısına doğru ilerledi. Öfkelerini alamamış olan köpekler kapının önünde hırlaşıyorlardı. Jennifer öne doğru adım attı, ama Stephen kolundan tutarak durdurdu. Hareket ettiği anda köpeklerden biri dişlerini göstererek yeniden kıpırdandı, fakat Bussac'ın yaklaştığını farkedince olduğu yere sindi. Fransız arkasına bakmadan içeri girdi ve bir tekmede kapıyı örttü.

Adam gözden kaybolunca Jenny öne doğru bir hamle daha yaptıysa da kendini yüzüne kapanan kapının karşısında buldu.

Stephen genç kızın bileğini tuttu. Jenny inanmaz bir sesle konuştu:

«Fakat o Gillian idi. Gerçekten Gillian'dı. O olduğunu biliyorum...»

Sonra çaresizlik, yaklaşan fırtınanın ağırlaştığı hava gibi ağırlaşp benliğini sardı. Ne yaptığını bilmeden arkasını döndü ve genç adamın titriyen eliyle onu çekip götürmesine izin verdi. Taşların üstünden, pàtikadan aşağıya, çam ormanının boğucu karanlığı arasından...

Uzaklardan, bulutların ardından bir şimşegin parıltısı görüldü.

perde arası

Çam ormanları uzanıp onları kucakladı. Ağaçlar ayrılıp koruyucu karanlıkları içine aldılar onları. Orman daha önce de sesizdi, fakat şimdi fırtınanın örtüsü ağaçların tepelerinde korkutucu bir ağırlıkla yatarken, sessizlik biraz daha fazlalaşmış ağırlaşmış ve ürkütücü olmuştu. Çam iğnelerinden meydana gelen kalın halı ayak seslerini kesiyordu; bu yolun üstünde bir ordunun yürümesi herhalde, bir bölük hayalet, bir hava akımı veya bir iç çekmeden daha çok gürültü yapamazdı. Usulca alınan nefeslerin sesi bile bu sessizliği bozuyordu...

Stephen'in kesik nefesleri, hareketsiz ormanda yankılanıyordu. Gen kızın yanında topallıyarak, bileğinden hafifçe çekip onu tehlikelerden, Gillian'dan, katil şeytandan uzaklara götürerek ilerliyordu...

Dalgın bir şekilde yürüyen Jennifer, gerçi Stephen'in elini hissediyordu, fakat isyan edermiş

gibi yarı dönük ilerliyordu. Sonra tözekledi ve çamların sık sıraları öne eğilir gibi olup düzeldiler.... ışıktaki silüetleri tekrar dikleşti...

Ormanın kuzey kenarında ağaçların seyrekleştiği yerde, bir ağaç köküne dayanmış oturuyordu Jennifer. Stephen de yanındaydı. Başını çevirip titriyen derin bir nefesle genç adama baktı.

Stephen başını eğmiş ,ısrarla cebinde birşeyler arıyordu. Korkunç derecede bitkin görünüyordu. Kuru kan izleri ile ağzında genç kızı daha önce de korkutan çirkin ifade vardı. Saçları ıslanıp alınaya yapışmıştı ve düzeltmek için elini kaldırınca, tırnaklarının altındaki kanı — Bussac'ın kanı — gördü Jennifer.

«Sigara alır mısın Jenny» Stephen'in sesini duyunca şaşırdı. Kaba bir fısıltıdan başka birşey değildi. «Artık... şarap yok... korkarım.»

«Oh, Stephen...» Söylenecek hiçbir şey yoktu. Sigarayla alırken, Stephen'in ellerinin titrediğini farketti. Yalnızca yorgunluk değil diye düşündü; ayrıca yenilgi. O — biz yenildik.

Vadiden aşağıya, fırtınanın ışığında beyaz duvarları eflatun görünen manastıra baktı. Uzaklarda bir şimşek çaktı ve birkaç saniye sonra gökgürültüsü dağların üstüne patladı.

Görültüsü geçti. Kendi kendine sonucunu belli eden dramın içinde gökgürültüsü de görevini bitirdi artık diye düşündü Jennifer. Oyundaki kendi rolü çok gereksizdi ve Stephen'in rolü ise — evet yine gereksizdi sözünü kullanmak yerinde olur. Bir gün

önce ne demişti Stephen? **Beni hikâyenin kahramanı olarak görme, Jenny.** Fakat öyle görmüştü. Ona koşmuş, dertlerini ve korkularını anlatmıştı. Yardım edeceğinden ve kazanacağından öylesine emindi ki. Hikyenin tatlı bir sonu olmalıydı. Kahraman, güçlü adam, büyük ağabey... başarıya ulaşabilmeliydi. Fakat ulaşmamıştı. Ulaşamamıştı.

Başını çevirip Stephen'e baktı.

Ve o anda Jennifer'e birşeyler oldu. Gözlerindeki bitkinliğin altında genç kızın neler düşündüğünü anladığını farketmişti, Jenny. Ve bunu anladıktan sonra utanmıştı; kızın kendisi için üzülmesine dayanamamıştı. Kendisini kandırdığı masum hislerinin derinine inebilmişti Jennifer. **Bugün mükemmel olmalısın...** Ve yeni, olgun gözleriyle herşeyi gördü; ihanet eden kendisiydi. Aralarındaki garip ilişkinin gelişmesine yardımcı olarak bir takım anlamsız değerlerin gözlerinde büyüyerek durumu biraz daha güçleştirmelerine Jenny sebep olmuştu. Stephen'in yarı şaka, yarı ciddi 'kahramanlık' esprileri çok derine dayanıyordu aslında; şiddet hareketlerinin her türlüünden vebadan kaçır gibi kaçır son derece medeni bir erkekti Stephen. Daha doğrusu, şiddeti, bir veba salgını — medeniyeti tehdit eden bir tehlike olarak görebilir ve karşı koymak için bütün gücünü harcıyabilirdi. Akıllı, duygulu, nazik... ve her ne kadar resim ve filmdeki insanüstü güçlü yaratıklar, akıl almaz başarılarla erişirlerken, düşünülen adamlar, Stephen gibi erkekler gerçek insanlardı.

Roman kahramanı olmadığını söylemişti zaten. Gerçektir bu. Ve dağların sihri içinde bunu, zayıflığının itirafı olarak kabul etmişti Jennifer. Fakat şimdi tam tersi olduğunu anlıyordu. Bir roman kahramanının gerçek hayatta yeri yoktur; başarıları ile dolu sayfalarda yaşar, şehvetli öpücüklerle ayrılır ve bir kez daha dönmek üzere gider. Fakat bu hikâyenin sonunda yeni bir bölüm daha açılacak. İngiltere, Oxford, Cherry Close... Stephen ile kendisi... Jennifer, yeni açılacak sayfalarda neler bulunduğu berrak bir şekilde görebiliyordu.

Fakat ilk önce Stephen'e eski benliğini kazandırmalıydı. **Bugün mükemmel olmalısın.**

«Stephen, hayatım. Aldırış etme o kadar. Lütfen,» dedi Jennifer. Cevap vermeyince uzanıp genç adamın elini tuttu.

«Stephen.»

Başını çevirdi Stephen. «Oyunu kaybettim, Jenny.»

«Böyle konuşma! Doğru değil söylediklerin. Bunu söylemene izin veremem,» diye itiraz etti Jenny.

«Hayır gerçek.»

Şiddetle döndü Jenny.

«Gerçek değil; Hiçbir şey kaybetmedin! Eğer sözünü dinleyip gelmeseydim, böyle olmalıydı. Adam hem senin iki mislin, hem omuzunu incittin ve üstelik—»

«Üstelik?»

«Sen sakatsın,» dedi zor duyulan bir sesle.

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Sonra Stephen garip bir ses duyup kıza baktı. Jenny ağlıyordu. Gözyaşları kirpiklerini ıslatıp yanaklarına dökülüyordu. Kalbinin sıkıştığını hissetti, fakat hareket etmedi.

«Jenny. Oh Allahım, Jenny, ağlama. Çok üzgünüm. Gillian—»

«Mesele Gillian değil. Yalnızca ben — ben artık senin — üzülmene tahammül edemiyorum. Hiçbir konuda. Üzülmemelisin sen,» dedi Jenny.

«Oh, sevgilim...» dedi Stephen ve kızı kollarına aldı. En sonunda artık, yaşlı gözlerini ve ıslak dudaklarını öpebilmişti... «Sevgili Jenny. Aşkım.»

Yukarılarda çam ağaçları sallandı; deniz kabuklarının içinde öten dalgaların seslerini andıran bir sesle dallar içlerini çektiler. Şimşek daha yakında çaktı. Milyonlarca minik hayaletin ayak sesleri gibi dolu taneleri yaprakları dövmeye başladı. Dolu dalgası geçip etraf sessizliğe kavuştuğu anda bir şimşek daha çaktı: Fırtına bir adımda vadiye girmişti. Gökgürültüsünün akisleri dağlardan geri geldi, şimşekler tekrar tekrar çakmaya başladı. Sanki ormanın derinliklerine sığınanları arıyormuş gibi tam üstlerinde çakıyordu şimşekler.

Jennifer titreyerek Stephen'in kollarına büzüldü. Genç kızın başını omuzuna yaslayarak göğsünde sımsıkı tuttu Stephen.

«Korkma Jenny. Şimdi geçip gider.»

«Acaba biz — yani ağaçların altında—»

«Endişelenme,» dedi tekrar. «Gidiyor işte.»

Stephen konuştuğu anda, dağları ikiye ayıran, Rolan'ın büyük kılıcı Durandel gibi bir şimşek tam tepelerinden çaktı.

«Dünyanın sonu» dedi Stephen ve kızın titrediğini fark edince ekledi: «Bu ormanın öbür tarafında çaktı, Jenny. Hızla ilerliyor fırtına.»

Jenny başını kaldırıp konuştu: «Çiftliğe doğru gidiyor,» dedi ve tekrar titredi.

«Korkuyor musun? Oldukça yersiz bir korku.»

«Fırtınadan korkmuyorum. Öteki meseleden. Gillian konusundan Biz — biz onu hemen kapanmış gibi görmemeliyiz. Gillian'ın başına geleceklere aldırmadığımı söylemek istememiştim. Ben yalnızca—»

«Kimse böyle söylediğini iddia edemez, sevgilim.»

Hâlâ yaşlarla dolu olan gözlerini açtı Jenny. «Gökgürültüsü. Sen ona 'dünyanın sonu' dedin. Ve böyleydi; bütün gün bende de aynı his vardı; son darbeyi indirmek için köşeye sinmiş bekliyen bir şey var. Feleket. Kötü bir haber. Stephen. Ve kötülük şimdi yapılmakta.»

«Henüz değil.»

Hıçkırarak cevap verdi Jenny: «Fakat olacak. Engel olamayacağız biz.»

«Olamıyacak mıyız?»

Stephen'in sesinde genç kızın kalbini hızlandıran yepyeni ifade vardı. Ellerini göğsüne dayıyarak başını geri çekti ve genç adamın yüzünün incele-

di. Yüzündeki değişiklik şaşırtmaya yeterdi. Yorgunluk, acı, yenilgi— bunların hepsi fırtına ile birlikte kaybolmuştu. Yaralar, çürükler, kurumuş kanlar — yenilgisinin işaretleri hâlâ yüzündeydi, fakat gülüyordu ve gözlerinde heyecanlı bir ışık parlıyordu.

«Oraya dönmeni istemiyorum! Dönmiyeceksin!» dedi Jenny sertçe.

Stephen gülerek kızı kendine çekip öptü. «Gitmeyi teklif etmiyorum zaten — fakat şimdiki gücümle Bussac'ı tek elimle yenebileceğimi iddia ederim!» Parmağıyla kızın çenesini tutup kaldırdı. Gülerek gözlerinin içine baktı. «Senin sihirin Jenny... dağları yerlerinden oynatmaktan bahset. Allahın yardımıyla bütün dağları sabah kahvaltısınsan önce yerlerinden oynatabilirim ve ellerimi yıkarken — nasıldı o ? — **Lânet olsun sakın hayata, çalışmak istiyorum!** diyebilirim.»

Stephen çabucak ayağa kalktı ve kalkmasına yardım etmek için Jennifer'e elini uzattı.

«Senin varlığın ve gökgürültüsü havayı temizledi, sevgilim. Bu kıymetli melodramdan sıyrılmanın tek yolu var ,tabii onu bulabilecek kadar aklımız varsa!»

Jennifer'in omuzlarından tutarak yavaşça salladı. «Bu kadar ürkek durma sevgilim. Bu işin sonu trajediyle bitmiyecek! Dinle!»

Uzaklarda, güney tepelerinin üstünde gök bir kez daha gürledi.

«Gökgürültüsü — sağ tarafta» dedi Stephen.

«Bir işaret bu Jenny ve üstelik iyi tarafta. Sağ taraftaki gökgürültüsü — işaretlerin en iyisi! Mutlusun!»

Jennifer gülümsemeye başladı. Kalbi hafiflemişti.

«Pekalâ» dedi, «gidip dağları yerinden oynatalım. Yalnız acele edersek iyi olur.»

Çiftlikten gelen patikadan yürüdüklerini manastırdakilere belli etmemek için ormanın sınırı içinde kalarak tepeden aşağıya doğru inmeye başladılar.

Çamların arasındaki yol, oldukça dikti, fakat yeri bir halı gibi örten kalın, kuru çam iğneleri inişi kolay ve güvenli bir hale getiriyorlardı. Ayaklarının altında kurumuş dallar ayrılıp yeni yeşeren taze bitkilerin baş vermelerini sağlıyordu. Orada, burada, beyaz salep otları sivri yapraklarının üstünde, incecik gövdeleri ile salanıp duruyorlardı. Erimekte olan dolu tanelerinin arasına inen damlacıkları, çiçeklerin minik yapraklarını tazeleyip hayata kavuşturuyorlardı.

Stephen elini uzatıp Jennifer'in yere düşmüş bir çam gövdesinin üstünden atlamasına yardım etti.

«Yerinden oynatacağımız ilk dağ,» dedi Stephen, «biraz zor olabilir — polis kuvvetleri.»

«Polis mi? Fakat sen onların bize inanmayacaklarını söylememiş miydin? Hiç delil olmadığından bahsetmiştin—»

«Aman Tanrım, benim suratım yeterli delil de-

ğil mi? İşler biraz değişti, sevgilim. Gillian'ı gördük ve kimliğini teşhis ettik. Ve hiç olmazsa dağcının bu konuda sorguya çekilmesi için ısrar edeceğim» diyerek yaralanmış yanağına dokundu.

«Fakat — oh, Stephen, vaktimiz yok! Polis konusundaki fikrini kabul ediyorum ve yapacak birşey olmadığını da biliyorum, fakat bir yardımları dokunacağını sanmıyorum; Biz şimdi, Bussac'ı ikaz ettik ve elini daha çabuk tutmasına sebep olduk.»

«Biliyorum,» dedi Stephen. «Daha kendimi affetmiş değilim bunun için, ama bence o, seni görür görmez pirelendi. Ayrıca pazarlığımızı kabul edip Gillian'ı bize bırakması ihtimalinin var olduğunu düşünmüştüm. Hiç olmazsa görünceye kadar.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Tahmin edemedin mi?» diyerek yan gözle Jenny'ye baktı.

«Neyi tahmin edecektim?»

Kelimelerini itinayla seçerek cevap verdi: «Gillian'ın o çiftlikte pek esir gibi tutulmadığını farketmiş olmalısın.»

«Tabii, farkettim. Düşünecek vaktim olmadı, ama Bussac ve köpekler varken, pek uzağa gidebileceğini sanmıyorum.»

«Tabii. Köpekler onun emirlerine itaat ediyorlar. Ve ayrıca,» diye ekledi Stephen düşünceli bir sesle, «Pierre Bussac'da bir yere kadar itaat ediyor...»

«Belki o ve Bussac'ın karısı -», diye söze başladı Jenny tereddütle.

«Gillian, Bussac'ın karısı,» dedi Stephen.

Jenny hayretler içinde döndü, eğer Stephen kolundan tutmasaydı, herhalde tâkezleyip düşerdi.

«Dikkat et! Özür dilerim, ben de senden fazla birşey bilmiyorum bu konuda, ama gerçek bu. Çiftlikte ikisinden başka kimse yok. Gillian, 'Madame Bussac'dır.»

«Olamaz! Gerçek olamaz! Tahminlerinde yanılıyorsun, Stephen!»

«Hayır. Unutma, Jenny, ben daha önce karşılaşmıştım onunla.»

«Sen ne? Ne zaman?»

«Anlatmıştım sana. Bir sabah erken saatte resim yapıyordum. Herhalde farkında olmadan, dağın öbür tarafından çiftliğe yaklaşmışım. Gavarnie'den yukarı yürümüştüm. Yol öylesine kötü ki, ancak yüz yılda bir, bir tek kişi çıkar o yolu... Her neyse, o kadın, senin Gillian — erken çıkmış olmalıydı. Birdenbire karşıma çıktı ve hangimizin daha fazla şaşırdığını bilmiyorum. İlk önce çekingen davrandı, fakat sonra beş dakika kadar sohbet ettik. Fazla değil. Rahatsız bir hali vardı ve sonunda aceleyle uzaklaştı. Fakat eminim ki senin Gillian dediğin kız oydu ve onun bana kendini Madame Bussac olarak tanıttığından da fazlasıyla eminim. Çiftlikte yaşadığını da söylemişti.»

Jennifer, bu sözlerden anlamını çıkardığı bir tek kelimenin üstünde durarak sordu: «Korktuğunu, çekindiğini mi söyledin?»

«Galiba fazla abarttım. Rahatsız, endişeli —

herhalde Bussac'ın onu başkaları ile konuşurken görmesinden çekiniyordu. Hoşlanmıyacağını biliyordu. Karşılaştığımızı ona söylediğini sanmıyorum.»

Jenny, eliyle alnını ovuşturdu. «Ve bizimle beraber gelmedi... Beni de tanımadı üstelik. Tabii, son olarak birkaç yıl önce görüşmüştük, ama onun Gillian olduğuna dair yemin edebilirim.»

«Oh, evet, o Gillian'dı.»

Jenny şaşkın gözleriyle genç adama döndü. «Fakat buna inamamam. İşler gittikçe karışıyor ve çözülmez hale geliyor.» Sesinde isterik bir tizlik vardı. «Allahın belası vadi Gillian'a benzien kızlarla dolu demek!»

Stephen elini omuzuna atıp ormandan dışarıya doğru çekti. «Haydi yavrum. Çıkalım buradan.» Gülümsiyerek devam etti: «Bir işaret daha... paniğe kapılma, sevgilim. Karışık bir mesele, ama o kadar karışık değil; burada bir tane Lally var, ölmüş ve bir tane Gillian var, hayatta — ve yaşama ümidi kuvvetli.»

Manastırın görüş sahası dışında, ormanın kenarına varmışlardı. çamların kokulu alacakaranlığından, açık vadinin gökgürültüsü dolu karanlığına çıktılar. Fırtınanın merkezi uzaklaşmıştı fakat gökyüzü hâlâ alçak ve karanlıktı. Şimşeklerin ışığında dağların dorukları çivit mavisii bulutların önünde açık-zeytini bir manzara meydana getiriyordu. Alçak otlaklar ve yamaçlar, dolunun ıslaklığı ile hâlâ parlıyorlar ve hayalet solgunluğu içinde görünür-

yorlardı. Koyu renk gökyüzü, solgun dağlar, hayalet grisi otlaklar... gün ışığında çekilmiş bir fotoğraftan negatifi gibiydi gözleri önündeki manzara. Sihirli bir şekilde renkleri değişen solgun fon Petit Gave'in keskin mürekkep—siyahı yatağında son buluyordu.

Açığa çıkmışlardı artık. Ayaklarının altında, otların arasına saklanmış olan dolu taneleri kırılarak hışırdıyordu.

«Sana bir şey söylemiştim,» dedi Stephen. «Hatırlıyor musun? Madame Bussac'ın benim resimlerimden hoşlanmadığını söylemiştim. Fotoğrafları tercih ediyordu.»

«Yani?»

«Bir yağlı boya resimle bir fotoğraf arasındaki en önemli fark nedir?» dedi Stephen ağır ağır.

«Anlıyamadım. Niçin? Biri cisimlerin mekanik reproduksiyonu diğeri ise -» sonra Jenny nefesini tuttu. «Hayır. Öyle değil. Biri siyah - beyaz diğeri ise renklidir, değil mi?»

«Evet, doğru. Belki renkler Madame Bussac'a pek bir şey ifade etmiyor,» dedi Stephen ve yan gözle genç kıza baktı. «Belki yeterli bir delil sayılmaz, ama bu şartlar altında iyi bir işaret olabilir. Sonuç olarak da kabul edebiliriz. Yani bu vadi Gillian'a benzeyen renk körü kızlarla dolu olamaz değil mi?»

«Hayır.» Fakat gülümsemesi soğuktu. «Pekala, Gillian o adamla evli. Neyi gösterir bu? Hayatta ama daha ne kadar? Oh, Tanrım Stephen bu bir ka-

bus gibi ve ancak onun kadar anlamlı.»

«Düşün, sevgilim. Onun Bussac'la evli olması bir bakıma hayatının garantisi sayılır. Bussac'ın açısından demek istiyorum. Dün gece dinlediğin konuşmayı düşün. Bana, Dona Francisca'nın Bussac'ı Gillian'ın ölümü ile sonuçlanacak bir işe ittiğini ve onun da bunu reddettiğini söylememiş miydin?»

«E-vet. Evet, söyledim.»

«Ve şimdiki hareketleride o sahnenin bir tekrarı sayılmaz mı? Kendi güvenliği için kızı bırakması gerektiğini biliyordu, fakat bırakmak istemiyordu. Gillian, ondan korkuyormuş gibi mi davranıyordu? Tam aksine; Bussac ondan çok hoşlanıyor ve bu da gerek bana, gerek Dona Francisca'ya olan reaksiyonlarının sebebini ortaya çıkarıyor.»

Jennifer kısık sesle sordu: «Ne zaman evlendiler?»

«Ben — ne?» Ne söyleyeceğini şaşırmıştı Stephen.

«**Ne zaman** evlendiler?»

Stephen cevap vermedi.

«Eğer Gillian buraya gelmeden önce Bordo'da evlenmedilerse, burada evlenecek vakitleri olduğunu sanmıyorum. Ve orada evlenmemişlerdi. Yola çıkmadan bir gece önce bana yazdığı mektupda manastıra gireceğinden bahsediyordu.» Jenny bir çimen kütmesini tekmeleyince erimekte olan dolu tanecekleri etrafa sıçradı. «Peder Anselm de onların nikahını kıymadı, kıysaydı herhalde bana söylerdi.»

«Biliyorum. Çok üzgünüm, Jenny,» dedi Step-

hen nazik sesle.

«Dün gece,» dedi Jenny genç adama bakmadan, «o kadın Bussac'a küfrediyordu planlarını yıktığı için — şehvet yüzünden. Bu da bir gerçek değil mi? **Obscène bête** demişti ona ve **hayvan...**»

Stepnen kızın kolunu tuttu. «Dikkat et. Gillian'ın özel hayatı yalnızca kendisini ilgilendirir. Bizi sadece onun güvenliği ilgilendiriyor ve onun Bussac ile olan ilişkisi bunu sağlıyor. Gillian'a kötülük yapamaz Bussac. Ben kendi hayatımı koyarım böyle bir iddiaya ve bu sebepten dolayı -» diye acı acı gülümsedi, «çiftlikten uzaklaşmayı doğru buldum. Gillian için asıl tehlike başka taraftan gelebilir.»

«Dona Francisca mı?»

«Bizim sevgili Francisca. Kısacası, Gillian hayatta olup gerek bizim, gerek polisin izini bulabileceği bir yerde bulunduğu sürece, mezardaki ceset hakkında soruşturma açılması tehlikesi mevcuttur.»

«Fakat onun Lally Dupré olduğunu ispat et-seler bile Dona Francisca hiçbir şeyden haberi olmadığını ileri sürecektir! Özel gelirinden başka bir kaybı olmayacağını söyledi.»

«Doğru. Ve Bussac'da bunun ne demek olduğunu ima etti, değil mi? Bu işte büyük paralar dönüyor Jenny — Isaac Lenormand'ın üç milyon frankı ödendiğinden beri onbeş yıl geçti. Ve onbeş yıl içinde Pierre Bussac'ın gizli köprüsünde trafik her iki yönde de oldukça fazlaydı. El Greco'nun fiyatını biliyor musun, Tabloyu karışıklık zamanında — Rembrandt'ların ucuza satıldığı, Botticelli'lerin sa-

manlıklarda bulunduğu devirde — çok ucuza almış bile olsa, yine bu işte dönen para cep harçlığından oldukça fazla. Büyük para, hırs, kuvvet sevgisi, ve skandal korkusu... bunlar tehlikeyi işaret ediyor bana Jenny. Eğer senin intibaların doğruysa hayallerini pek kolayca terketmez gibi geliyor bana. Ve hayallerini gerçekleştirmek için Bussac'a sahip olup Gillian'ı ortadan kaldırması gerekiyor **her hangi bir yolla.»**

Jennifer titredi. «Kuvvet sevgisi ...evet, tam Dona Francisca... aç görünüşlü bakışı... içten içe yanan bir insan gibi. Arzuları ile arasına girmek istemem o kadının.»

«Gillian girdi,» dedi Stephen ciddi bir sesle.

Dağ otlaklarının köşesini dönmüşlerdi ve manastıra çok yaklaşmışlardı. Stephen kaşlarını çatıp beyaz badanalı binalara bakarak durdu.

«Meseleye Bussac'ın açısından bak,» dedi ağır ağır, «Nasıl olmuşsa — nedenini ve niçinini bir tarafa bırak — Gillian'ı çiftliğine götürmüş ve onunla yaşıyor. Senin soruşturmaların başlayınca Dona Francisca, çiftlikteki kadının Lally Dupré olmadığını fark ediyor. Ve Bussac'ı bir an önce Gillian'ı ortadan kaldırması için kandırmaya çalışıyor. Sen Gillian'ı tanıdığın anda her ikisinin oyunları su yüzüne çıkacak. Bussac reddediyor — hiç olmazsa reddetmeye çalışıyor... Sonra biz ortaya çıkıyoruz. Gillian'ı tanıyoruz. Kızı götürmeyi ve konuşmamayı teklif ediyoruz. Yine reddediyor.»

Stephen başını kaldırdı. Bakışları, manastırın

arkasındaki dağlara takılmıştı. «Şimdi Bussac'ın vaziyetini düşün. Dona Francisca ne yaparsa yap-sın, biz polise gideceğiz. Apaçık belli bu. Bu arada Gillian'ın kendi isteğiyle çiftlikte kaldığı da belli. Onu oradan alamazsak bile polise gideceğimize göre, resmi soruşturma açılacak ve konu Lally Dup-ré'ye gelince Bussac'ın kirli işleri de ortaya dökü-lecek. Dona Francisca'nın tehditlerini de buna ek-lersek, Bussac'ın vereceği kararın ne olduğunu tah-min edersin?»

«Ben onun yerinde olsam,» dedi Jenny. «Orta-đan kaybolurum.»

«Ben de öyle,» diye cevap verdi Stephen. «Ba-na kalırsa, dostumuz Bussac en kısa zamanda gizli köprüsünden İspanya'ya doğru yola çıkacak. Gil-lian ile beraber.

Jenny döndü ve isteksiz adımlarla manastıra doğru ilerlemeye başladı.

«Ve Gillian da gitmek istiyor.»

«Öyle görünüyor.»

«O — o bana söyleyebilirdi.»

Stephen cevap vermedi.

«Gillian'ın da Bussac'ın kirli işlerine karıştığını düşünmüyor musun, değil mi? Acaba bunun için mi onu tanıdığınız halde bize bunu söylemedi?»

«Sanmıyorum, Jenny. Eğer böyle olsaydı, sana mektup yazıp gelmemeni bildirirdi.»

Kısa bir sessizlik oldu. «Mesele aydınlanmıyor değil mi?» dedi Jennifer.

«Fazla sayılmaz. Hayır.»

Güney doğu taraflarında gök bir kez daha gürledi. Jenny başını kaldırdı. «Sağ tarafta gök-gürültüsü...» Sesini kendisi bile tanıyamamıştı. «Mutlu son, Stephen. Dramın bir sonucu çıkmayacağına benziyor. Hikayenin kahramanı kurtarılmak istemiyor. Yapılacak başka birşey yok.»

«Oh, evet, yapılacak çok şey var.» Stephen'in sesi hızlanmıştı. «Herşeyi olduğu gibi bırakamayız, Jenny. Bu meselede Gillian'ın rolü için açıklanmayan çok nokta var. Allah kahretsin, sevgilim, işin başından beri beynimi kurcalıyan bir noktayı çöze-medim: **Niçin önce yazıp seni davet etti ve sonra tekrar yazıp daveti iptal etmedi?** Yazması için üç hafta vardı ve seni bir mektupla durdurmak, gelişinden sonra tanınamazlık etmekten daha basitti.»

Jenny eliyle alnını ovuşturdu. «Tabii! Eğer Gillian, Bussac'ın kirli işlerine karıştıysa, beni durdurmak için dağları yerinden oynatırdı.»

«Ve Bussac,» dedi Stephen ciddi bir sesle! «Kendi eliyle postalardı o mektubu. Dostumuz Bussac'ın Gillian'a olan hisleri ne olursa olsun, Gillian'ın ona karşı bir şey hissettiğini sanmıyorum. Eğer Dona Francisca'nın Bussac'ı elinde tutabilecek gücü varsa, Bussac'ın da Gillian'ı elinde tutmak gerekli güce sahip olacağını tahmin ediyorum. Eğer durum böyleyse bazı noktalar kolayca aydınlanıyor demektir.»

Manastır bahçesinin duvarına yaklaşmışlardı. Jennifer olduğu yerde durup Stephen'in yüzüne baktı. Çok alçak sesle konuşmaya başladı :

«Ne yapacağız? Onları durdurmaya mı? çalışacağız?»

«Zannedersen en doğrusu bu.»

«Şimdiden gitmiş olabilirler.»

«Olabilir. Fakat polise ne kadar çabuk gidersek, o kadar iyi olacak. Onları İspanya'da yakalayabilirler. Ve bu arada, aydınlığa kavuşturmak istediğim bir nokta daha var.»

Jennifer elinden olmadan başını çevirip manastıra baktı.

«O mu?»

«Evet. Akşam duasından sonra gideceğini söylemiş olduğunu unutma. Eğer Bussac'ların evlerinde olmadığını görürse, adamın fikir değiştirmesine imkan vermemek için onları takip edecektir. Herhalde yolu biliyordur. Ve ben, onun Gillian'ı takip etmesi fikrini pek sevmedim.»

Jenny titredi. «Onu durdurmamız gerekiyor. Durdurmaya mecburuz. Polisler bize inanacak mı acaba?»

İnatçı bir sesle cevap verdi Stephen. «Polislerin inanması için elimden geleni yapacağım. Dinle,» diyerek kızın ellerini avuçlarında sıkıca tuttu. «Bussac'ın tahmin ettiğimiz kadar erken yola çıkmamış olması da mümkündür. Uzun bir yolculuğa çıkıyorlar ve tahmin ederim, hazırlıkları da uzun sürer. Üstelik Gillian'ın biraz önce bayıldığını da düşünürsek, birkaç saat beklemeleri icap ettiğini anlamış oluruz...»

«Başarma ihtimalimiz olduğunu düşünüyor mu-

sun?»

«Bir ihtimal daima vardır. Eğer polisler Busac'ı evinde yakalayamazsalar bile, takip edip yolda tutabilirler, tabii onları vaktinde harekete geçirebilirsek. Şimdi -» Kızın ellerini biraz daha sıktı. «Sen doğruca içeri girip kimseye görünmeden telefon edebilir misin?»

Jenny ağlamaklı bir sesle cevap verdi: «Burada telefon yok.»

«Ne? Aman Tanrım, olmadığını tahmin etmeliydim.» Sesi yorgun ve vahşiydi. «Bunu düşünmeliydim. Yerlerinden oynatacağım dağlar galiba hiç kımıldamıyacak Jenny, sevgilim. Bir mucizeye ihtiyacımız vardı, fakat demek artık mucizeler olmuyor. Demek ki, dışı-kurdu yakalamakla yetineceğiz. Hiç olmazsa, akşam duası bitinceye kadar Gavar-nie'ye gidip, polisleri çiftliğe götürecek kadar vaktim var.»

Kızın ellerini bırakıp çenesinden tuttu, yüzünü kaldırdı. Nazik bir sesle konuşmaya başladı: «Üzülme sevgilim. Hayatım üstüne bahse girerim ki Busac kuzenine bir kötülük yapmaz.» Genç kızı öpecekmiş gibi başını eğdi ve aynı anda Jennifer genç adamın vücudunun gerildiğini hissetti. Başını kaldırıp bir süre etrafı dinledi. Sonra ellerini aşağıya indirip doğruldu. Alçak sesle konuşuyordu, fakat gözleri parlamaya başlamıştı.

«Ve işte aradığım mucize,» dedi Stepnen. «Mucizelerin artık yaratılmadıklarını kim söylemiş?»

Sonra Jenny de duydu. Kuzey-doğu tepelerin-

den yaklaşmakta olan ritmik nal sesleri...

«Luis? Mucize?»

«Vasıta, dedi Stephen gülerek.

Kestane rengi üç at, yeleleri havalanmış, vücutları ışıkta parlıyarak son sürat yaklaşıyordu. Manastıra doğru baktığı zaman Luis'in yüzü aydınlanmıştı. Stephen kolunu kaldırıp ışaret etti ve topallıyarak koşmaya başladı. Luis de eliyle ışaret etti. Atın başını ona doğru çevirip yaklaştı. Stephen durdu, bekledi.

«Genç bir şeytana benzemiyor mu?» dedi Stephen gülerek.

«Stephen -» dedi nefes nefese yaklaşan Jenny, «ne yapmayı düşünüyorsun?»

Ödünç bir at alacağım, sevgilim.»

«Fakat Luis bizi öldürmek istedi.»

«Ne? Ha, o mesele. Hayır Jenny, o Bussac'tı. Katırını görmedin mi? Terlemişti. Henüz dönmüştü çiftliğe. Herhalde senin koşarak manastırdan çıktığını gördü ve ani bir kararla, seni susturmaya veya korkutmaya çalıştı. Hemen sonra da biz çiftlikte boy gösterince çok şaşırdı... Luis için endişe etme. Benim iyi dostumdur o.»

«Ama benim değıl. Bana çok kaba davrandı ve nefret ediyormuş gibi bir hali vardı.»

Stephen kısaca sırttı. «Senin soruların herhalde kemiğe dayandı. Manastır hakkında mı soru soruyordun?»

«Galiba. Fakat Luis'in ne ilgisi var manastırla?»

«Fazlasiyle ilgili Celeste.»

Jenny bu sözlerin anlamını düşününceye kadar atlar yanlarına gelmişti. Daha durmalarına fırsat olmadan Stephen genç çocuğun yanına gitmişti.

«Luis, **mon ami** -»

«M'sieur?»

«Dinle, Luis, izah edecek vaktim yok. Fakat çok acele Gavarnie'ye gitmem lazım. Foix'yı bana verebilir misin?»

Genç çocuk kaya gibi hiç kımıldamadan oturuyordu. Uzun kirpiklerinin altından Stephen'i süzen gözlerinin ifadesi okunmuyordu. İri at, vahşice başını arkaya attı, fakat Stephen'in eli hayvanın başını sıkıca tutup öne eğdirdi.

«Eh, bien, Luis?»

«Benimle veya — benimkiyle bir ilgisi var mı?»

«Katiyen.» Ela gözler. Luis'in yüzüne baktı.

Luis başını salladı. «Öyleyse memnuniyetle veririm.» Beyaz dişleri kısa bir gülümseyişle parladı. «Tabii binebilerseniz, m'sieur. En iyi zamanında bir şeytandır, ama gökgürlediği zaman Beelzebub'ın ta kendisi olur... Fakat hızlı gider.» Eyerden kayıp yere atladı. «Neye kalkıştığınızı biliyorsunuz, değil mi? Herhalde sizi öldürmeye çalışacaktır.»

«Bu tehlikeyi göze alırım,» dedi Stephen kayışlarla oynarken dalgın bir sesle. Jennifer bağırdı.

«Hayır, Stephen! Ciddi söylüyor! Şaka yapmıyor!»

«Biliyorum.» Üç atın da dizginlerini Luis'in eline veren Stephen kızın yanına geldi. «Fakat yap-

bileceğim tek şey bu. Bugün kazanacağım tek kavga bu olacak...» Genç kıza sarılıp ısrarla devam etti: «Ben şimdi gidiyorum, sevgilim. Doğruca manastıra git ve ben dönünceye kadar orada kal. Meselenin geri kalanı artık yalnızca beni ve polisi ilgilendirir; sen karışmazsan daha iyi olur.»

«Pekala, Stephen.»

Genç adamın gözleri bir an gülümseme ile aydınlandı. «Aferin yavrum. Eğer polisleri vaktinde oraya götürebilirim, ne âlâ; fakat eğer götüremezsem, akşam duasından sonra oraya gelecek olan — adını bildiğin — kişi için bir karşılama toplantısı tertipleriz. O zamana kadar — onun yoluna sakın çıkma.»

«Peki.»

«Ve ne olursa olsun, bu gün oynanan trajedi pek işe yaramadı sayılmaz. Orada, ormanda bize açılan cennetin kapılarını görmedin mi? Trampetleri duymadın mı?»

«Bütün trampetleri duydum.»

Stephen eğilip genç kıızı bir kez öptü ve hemen arkasını döndü. Luis'in yardımıyla çabucak ata atladı. Azgın hayvan, başını geriye atıp kuyruğunu sallamaya başladı. Hâlâ dizginlerini tutmakta olan Luis atın kulağına fısıldadı ve endişeyle Stephen'e baktı.

«Emin misiniz, m'sieur? Yabancılardan hiç hoşlanmaz ve gök gürlediği zaman bana karşı bile garip davranır.»

«İdare ederim. Gavarnie'ye vardığım zaman

gök gürlesin, gürlemesin, sakinleşmiş olacaktır! Bırak gitsin Luis — ve teşekkürler.»

Luis geri çekildi.

Doru at, kulaklarını başına yapıştırıp burnundan soluyarak yana ve arkaya hareket etmeye başladı. Başını eğip dizginlerden kurtulmaya çalışıyordu. Fakat binici çok sıkı tutmuştu dizginleri ve bilinli bir tekmeyle hayvanı yola getirdi. Atla binicisi arasındaki çekişmeyi seyreden Luis hayvanın itaat ettiğini görünce memnurlukla güldü.

Şimdi Stephen, olduğu yerde daireler çizen atı, patıkaya doğru sürmeye çalışıyordu. Hayvanın başını gitmesi gereken yöne çekip sol topuğunu sapladı. Sımsıkı tutulduğu halde Foix, tekrar sola hamletti ve binicisini boşta kalan omuzundan aşağıya atmak için çalıştı.

«Mahvedeceğim seni,» dedi Stephen neşeyle ve tekrar yola sokmaya çalıştı.

Bu kez Foix, bir ok gibi yerinden fırladı, uzun bir atlayıştan sonra ön ayakları dimdik tutarak, toz bulutunun içinde fren yaptı.

Neredeyse çığlık atacak olan Jenny, Luis'in gözlerinin parladığını gördü ve topuklarını tekrar hayvanın kanına bastıran Stephen'in güldüğünü duydular.

«Haydi, bebeğim, »dedi Stephen dişlerinin arasından. Sonra hayvanın ensesine dizginleri hızla vurdu ve nal sesleri arasında toz bulutunun içinde vadiye doğru inip gözden kayboldular.

Jenny'ye anlamı belli olmıyan kara gözleriyle

bir kez daha bakan Luis, geriye kalan atlarından birine atladı ve genç kıza bir tek kelime bile söylemeden atını nehire doğru sürdü. Nal sesleri vadi-
de yankılandı.

Vadi birdenbire boşalmış ve sessizleşmişti... Jenny çabucak dönüp manastır bahçesinin kapısını açtı.

XVIII

sabır

Yağmur başlamıştı. İri damlalar, teker teker, yumuşak ve güçlü darbelerle cama çarpıyorlardı. Pencerenin ardında, vadi garip yeşil bir ışıkla aydınlanmıştı. Koyu laciverde bürünen gökyüzü, yağmurun solgun berraklığı ile yer yer kesilmişti.

Manastır terkedilmiş gibiydi. Rahibelerin bir kısmı, binanın öteki kanadında ders vermekle meşguldüler, diğerleri ise sessizce özel işlerine başlarını eğmişlerdi. Jennifer, yemekhanenin üstüne çıkan koridora giderken yolda hiç kimseye rastlıyamadı. Banyo yapıp çamurlanmış ve buruşmuş elbisesini değiştirmişti. Şimdi, akşam serinliğine karşı korunmak için omuzlarına mantosunu atmış, koridorun en sonundaki pencerenin önünde oturmuş, karanlık vadiyi görebilmek için gözlerini kısıyordu.

Yağmurun gümüş oklarından başka birşey görülmüyordu.

Elleri kucağında, hareketsizce oturuyordu. Düşüncelerini de durdurmuş gibiydi; bekleyişi öğretiyordu kendi kendine... bekleyiş...

Dışarda, boş vadide ıslak yağmurdan başka birşey yoktu.

Fakat hayır; Jennifer yanılmıştı. Orada bir şey vardı. Bir şey — bir insan — Petit Gave'dan yukarıya, manastırın kapısına doğru koşarak geliyordu.

Rüzgar, pencerenin üstünden sarkan asma dallarını sarstı ve damlaların daha süratli bir şekilde cama çarpmasına sebep oldu. Jennifer gözlerini iyice kısıarak aşağıya baktı. Yağmura karşı, etekleri otları hışırdatan pelerinine sarılmış koşan insan hayali bazı hatıralar uyandırdı genç kızın hafızasında. Fırtına başlayınca, yarı suçlu bir tavırla, Petit Gave'dan yukarıya koşmaya başlayan Celeste... Öyleyse Stephen'in sözleri doğrudu: Celeste ve Luis — doğrudu bu. Kızın kucağında çiçek demeti taşıdığını farkedince Jennifer'in dudakları büküldü. Herhalde, kilisenin bahçesindeki taze mezarında yatan zavallı ölü için yine mavi çiçekler... Eğer çiçek getirmek, Celeste'in dışarı çıkıp sevgilisi ile buluşması için bir mazeret ise, kızın suçlu bakışları ve tereddüt dolu hareketlerinin anlamı ortaya çıkıyordu. Ayrıca muhasebeci görünürlerde olmayınca serguya çekilmekten kaçınmadığı da gözden kaçmıyordu.

Gözünün önünde başka hatıralar da canlandı — Dona Francisca'nın genç kıza bakarken gözlerini

bürüyen şiddetli sahip olma hissi; Celeste'in mezarı karşı olan sevgisini gördükçe, yüzünde okunan sabırsız bir kıskançlık ifadesi; küçük, kırmızı dua kitabı «Tanrının hediyesi...» Celeste kapıya yaklaştığı anda Jennifer ayağa kalktı. Vadiyi serederken yakalanmak istemiyordu. Çabucak odasına doğru yürürken beynini uyuşturan düşüncelerinin arasında genç kıza karşı şiddetli bir acıma hissettiğini farkettti... Öylesine genç, öylesine toy... ne yapacağını şaşırmış bir durumdaydı herhalde bir tarafta kilise hayatı ve din aşkı, diğer tarafta genç çocuğun vaad ettiği sevgi dolu, aşk dolu güneşli hayat. Küçük kilisede gözyaşları döktüğüne hiç şaşmamak gerekir. Ve atının üstünde oturan Luis gözlerinin önünde belirince, bütün tehlikeleri göze alıp onu görmek için kiliseden kaçtığına şaşmamak gerekir diye düşündü Jennifer...

Celeste herhalde sevgilisinden tam vaktinde ayrılmıştı; manastır halkını dine davet eden çanın sesinde belirli bir sembolik ton vardı. Rüzgarla uzaklara uçan üç nota. Ve yine üç nota. Jennifer gözlerine inanamıyarak saatine baktı. Tecessüdü İsa duası mı? Saat altı mı? Stephen gideli iki saat olmuştu, fakat yolda ne bir ışık, ne bir araba, ne de bir kurtarma ekibi görülüyordu.

Paniğe kapıldığını hissederek dudaklarını ısırırdı. Bussac, Gillian'a bir kötülük yapmazdı; bu konuda herkes haklıydı; ve eğer onu da beraberinde alıp götürürse, izi kolay bulunurdu. Ona kötülük yapamazdı. Tek tehlike Dona Francisca idi, fakat

saat on buçukta akşam duası bitinceye kadar Gillian emniyette sayılırdı.

Acaba emniyette sayılır mıydı?

Kilisenin çanı hiç aralıksız çalıyordu şimdi. Jennifer aynaya bir göz attı, saçlarını hafifçe tараdı ve muhasebecinin yerinde olup olmadığını anlamak için yola çıktı.

Loş koridorda adımları yankılandı; tahta basamaklar gıcırdadı; boş yemekhanenin yer karoları tıkırdadı. Tünel, ıslık çalan rüzgâr ve uzaktan akseden çan sesiyle doluydu.

İlk ve yüzlerce mumla aydınlatılmış kilise başka bir dünya gibiydi. Yanan mum ve tütsü kokuları arasında titrek ışığın gölgeleri dolaşıyordu. İlahinin notaları sıklaştı ve sesi yükseldi. Yüksek mihrabın üstündeki melekler ve azizler ışığın altında dalgalandılar. İlahi sona erip çan sesi durduğu anda Jennifer duvarın kenarında gölgeli bir köşeye diz çöktü.

Dona Francisca herkesden biraz uzakta, her zamanki yerinde, arkasındaki paravanın kabartma heykelleri gibi dimdik ve hareketsiz oturuyordu. Mum ışığıyla aydınlanan yüzü, soğuk ve her türlü iyilik ve kötülükten uzak bir heykel yüzü gibi hissiz ve ifadesizdi. Yepyeni bakışlarla kadını süzen Jennifer irade kontrolünün dudaklarını, ellerini, göz kapaklarını... etkisi altına aldığını farketti. Kadının bütün benliği bekleyişin verdiği sabırla yerinde tutuluyordu. Fakat göğsünün üstündeki yakut nabız gibi atıyordu.

Hâlâ yağmur yağıyordu. Aydınlik binanın etrafı iyiden iyiye kararmıştı; pencerelerin dışı şimdiden gece rengine bürünmüştü; ve simsiyah kesilen camlarda yalnızca mumların ve mihrap lambasının aksi vardı. Yağmur damlaları bütün güçleriyle duvarlara çarpıyor, rüzgâr açık kepenkleri tıkırdatıyordu; fakat kilisenin içinde mumlar titremeden yanıyordu. Müzik gitgide yükseliyordu. Diz çöküp oturan Jennifer, önündeki iskemlenin arkalığını sımsıkı tutmuş, düşünmeye, çiftlik binalarını, kapalı kapıyı, karanlıkta Gillian'ın yüzünü gözlerinin önünden silmeye çalışıyordu. Stephen ve polisler tam vaktinde oraya varmış olacaktı. Jenny'nin yapacağı birşey kalmamıştı. Beklemekten başka birşey gelmezdi elinden.

Nasıl olduysa ayin sona erdi ve sessizce yemekhaneye doğru yürüdüler. Baş rahibenin yanında oturduğunu farkettiler Jennifer. Acıkmış olması gerekiyordu, fakat kızarmış kuzu eti, ağzında kül tadı bırakmıştı; elmalar ise Ölü Denizden gelmiş bir meyva kadar tatsızdı Jennifer için. Geleneksel olarak akşam yemeklerinde bir rahibenin dini bir eseri yüksek sesle okumasına memnun olmuştu. Dona Francisca'nın yanında, baş rahibe tarafından gündüz yaptığı işler konusunda sorguya çekilmek işine gelmiyordu doğrusu. En yakın pencereye doğru bir göz attı — gereksiz bir hareket, çünkü lambaların aksettiği camlar, simsiyah birer duvar gibiydi. Kitap okuyan rahibenin monoton sesi kulaklarına geliyordu; masanın uzak bir köşesinde oturan Dona

Francisca yarı kapalı gözleriyle genç kızı seyrediyordu ve dolu tabağına bakarak beklerken kalbinin boğazında attığını hissediyordu Jennifer...

Ve yemek bitti. İskemleler itildi, teşekkür duası okundu, baş rahibenin ardından siyah — beyaz giysili rahibe grubu odadan çıktı, Dona Francisca arkasına bakmadan onları takip etti ve Jennifer pencereden pencereye koşarak kalbini sıkıştıran bekleyişe devam etti. Gerçi koridor daha önce de boştu, fakat şimdi karanlığın içinde alay edercesine boşalmıştı. Kalbi düzensiz atıyordu. Merdivenin başında bir an duraklayıp kapalı kapıların sıralandığı koridora baktı ve vadiye açılan pencereye doğru uçarak sessizce gitti.

Hiçbir şey. Karanlıktan başka hiçbir şey yok.

Arkasını dönüp odasına koştu ve başını pencereye dayıyarak gözlerini karanlığa dikti. Hayal kırıklığına uğramanın verdiği acı ile camı sonuna kadar açıp dışarı sarktı. Rüzgâra karşı pencerenin kanadını eliyle tuttu ve güney tepelerine doğru yükselen çam ormanının arasında beklediklerini görebilmek için gözlerini zorladı. Ağaçların uğultusu ve yağmurlu rüzgârın pencereye getirdiği çiçek kokuları ile karşılandı Jennifer. Başka hiç bir şey yok.

Epey geç olmuştu artık. Jennifer geri çekildi ve kaybettiği soğukkanlılığına tekrar kavuşmak için boş yere çabaladı. Eğer çiftliğe gidip Bussac'ı durdurabilmişlerse, Gillian'ı yanlarına alıp manastıra doğru gelmeleri gerekmez miydi? Yoksa orada bekliyecekler miydi? Üç saat sonra akşam duasının

sona erdiğini bildiren çanın soğuk sesini mi bekliyorlardı? Birdenbire bitkinlik kapladı benliğini. Pencereyi kapatırken dudaklarını ısırıyordu. Bitmek bilmiyen üç uzun saat vardı önünde...

Pencere kapandığı anda karanlığın arasında bir ışık parladı. Genç kızın kalbi yerinden fırladı, fakat aynı anda ışığın ormandan değil, tam arkasından odanın içinden geldiğini farkettil. Elinde bir mum tutan Celeste'in kapının ağzında durduğunu gördü, arkasını döndüğü anda.

Jennifer pencereyi sıkıca örttü ve mumun ışığı sabitleşti. Işığın üstünden genç kız anlamı okunmıyan, kara gözleriyle onu süzüyordu.

«Sizinle konuşmak istiyorum,» derken sesi kaba olarak nitelenebilirdi.

Jennifer pencereden uzaklaştı. «Pekalâ.» Sesi yorgundu ve karşısındakinin teklifi ile fazla ilgilenmemişti. Bütün dikkati karanlığın içindeki ormanda toplanmıştı. «Ne oldu?» Yatağının üstüne oturup bekledi. Bekleyiş saatlerini böyle de geçirebilirdi.

Celeste kapıyı örtüp arkasını dayadı. Mum hâlâ elindeydi. Uzayıp kısalan, altın rengi ışıktaki çok güzel görünüyordu. Üstelik duruşu da oldukça dramatikti. Yorgunluktan bayılacak hale gelen Jennifer, bunu korku ve şüpheyile farkettil.

«Mumu yerine koysan iyi olur,» dedi.

Celeste itaat etti ve şamdanı komodinin üstüne yerleştirdi. Meryem Ana'nın yüzü gülümseyişle aydınlandı ve dua kitabının altın yaldızlı süsleri zenginçe parladı.

Oldukça yüksek ve tabii olmıyan bir sesle söze başladı Celeste: «Bu gece sevgilimi görmek için dışarı çıktım.»

«Evet. Gördüm seni.»

Kara gözler büyüdü. «Öyleyse — biliyorsunuz?»

«Oh, evet. Dün gece de gördüm gerçi ama niçin çıktığımı bilmiyordum. Bence,» dedi Jennifer yorgun yüzüne kısa bir gülümseme yayılırken, «yakalanmak istemiyorsan, onu daha seyrek görmelisin.» Fazlasıyla şaşırان Celeste, kapının önündeki kahraman pozundan sıyrıldı ve yatağının üstüne oturup şüpheyile Jennifer'e baktı.

«Yani söylemiyecek misiniz?»

«Ben mi? Hayır. Beni ilgilendiren bir mesele değil bu. Fakat eğer söylersem — yani baş rahibeye bunu bildirirsem — sonucu ne olur?»

Canı sıkılan Celeste omuzlarını silkti. «Fazla bir şey olacağını sanmıyorum. Baş rahibe dine karşı içten bir tutkum olmadığını bir çok kez söyledi bana. Ona kalırsa, buradan ayrılp bir işe girmem ve normal bir hayat yaşamam daha iyi olurmuş. Bir gün evlenip çocuk sahibi olunca daha mutlu olacağımı söylüyor.»

Jennifer şaşkınlığını saklamaya lüzum görmedi. «Fakat Allah rızası için Celeste, baş rahibenin senin gizli kaçışlarını hoş göreceğini düşünerek kendini kandırıyorsun, değil mi? Muhakkak ki -»

Genç kız sözünü kesti: «Yanlış bir hareket yapmıyorum.»

Jennifer kaşlarını kaldırdı ve cevap vermedi.

Kara gözler dimdik gözlerinin içine baktı ve bir an sonra Celeste utanarak başını eğip gözlerini kaçırdı. «Yanlış sayılmaz. Çünkü hareketlerim gizlidir.»

Bakışları karanlık pencerenin ardındaki boş vadiye dalmış olan Jennifer sessizdi. Celeste ile vicdanı arasındaki mücadele, söylediği gibi onu ilgilendirmezdi. Fakat dönüp baktığı anda kızın gözlerindeki şaşkınlık ifadesi acıma hissi uyandırdı benliğinde ve yardım etmeye karar verdi.

Nazik bir sesle konuştu: «Fakat bir süre sonra karar vermen gerekeceğini biliyorsun, değil mi Celeste? Böyle devam edemezsin! Ne kendine, ne Luis'e, ne de baş rahibeye karşı dürüst davranmıyorsun. Eğer rahibe olmak için gereken şartlar sende yoksa ve baş rahibe de bunu biliyorsa, niçin gidip ona söylemiyorsun -»

Celeste parmaklarını yatak örtüsüne gömdü. Ani bir hareketle doğruldu.

«Ona söylemeyiniz!»

«Söylemeyeceğime söz vermiştim zaten,» dedi Jenny. «Bu senin görevin. Ve yerine getirmen gerektiğini de biliyorsun. Karar vermelisin. Eğer rahibe olamıyacaksan, baş rahibenin nasihatini dinle ve buradan ayrılıp daha normal bir hayata atıl. Onun da — mükafatları vardır.»

Celeste cevap vermedi, parmakları pamuklu yatak örtüsünü katlamaya devam ediyordu. Sonra zorla konuşmaya başladı: «Fakat rahibe olacak şartlar var bende. Dona Francisca böyle söyledi.

Asla benim buradan ayrılacağımı duymak istemiyor.»

İstediginden daha keskin bir sesle cevap verdi Jennifer: «Bunun kararını verecek olan sensin. Luis'i seviyor musun?»

«Evet,» diye fısıldadı Celeste ve gözleri yaşlarla doldu.

Jennifer genç kıza baktı. Tabii aşıktı: nasıl engel olabilirdi hislerine? Luis de nasıl karşı koyabilirdi buna? Jennifer genç çocuğun davranışlarını hatırladı ve «Benimle veya benimkiyle bir ilgisi var mı?» diye soran sesi kulaklarında çınladı. Eğer Celeste, kötülük kuyularında yaşayan, ikna kaabiliyeti çok olan bu kadından başkasının sözünü dinlememekte ısrar ederse, Luis'in çok uğraşması gerekirdi genç kızı çekip alabilmek için.

Dona Francisca'yı kilisede gördüğü zaman yüzündeki ifadeyi yanlış okumamışsa, Celeste'i avucunun içinde tutmak için bütün gayretini harcıyacağı belliydi. Bu arada başka tehlikeler de vardı...

«Luis evlilikten bahsetti mi hiç?» diye sordu birden.

Celeste başını kaldırdı ve çok dokunaklı bir şekilde gururla gülümsedi :

«Oh, evet.»

«Seni geçindirebilecek mi?»

«Evet, tabii! Arglès'de amcasının bir çiftliği varmış. Luis söylüyor. Bir yığın kümes hayvanı bile varmış. Amcasının oğlu olmadığı için herşey Luis'e kalacak. Luis diyor ki biz -», Gülümsemesi bir

anda yokoldu ve katı bir sesle sözlerine devam etti: «Fakat, tabii imkansız bu. Bir insan daha yüksek, daha ulu bir hayata atılmaya hazırlanınca evlilik imkansızlaşır.»

«Rahibe olabileceğinden emin misin?»

«Elbette. Dona Francisca olabileceğimi söyledi.»

Jennifer dudaklarını ısırdı ve sakin bir sesle cevap verdi; «Luis'in hesabına çok üzüldüm.»

Celeste şaşırmişti: «Luis için mi?»

«Tabii,» dedi ve nazık bir sesle ekledi: «Senin Dona Francisca'dan hoşlanmam gayet normaldir, Celeste — eminim ki o da seni çok seviyor... Fakat düşün bir kere. Biliyorsun ki Dona Francisca bu manastıra kabul edilmek için yıllarca uğraştı ve — ve bir çok şeyler bunu engelledi.»

Şaşkın bakışlarla Jennifer'i seyreden genç kız başını salladı.

«Bunu izah etmek çok güç ama gerçek olabileceğine ben inanıyorum. Dona Francisca, seni, kendi gençliği gibi görüyor olamaz mı? Yani seni ve senin hayatını hiç düşünmeyip eline geçen ikinci bir fırsatı değerlendirmek için seni kullanıyor mu acaba?» Jenny durakladı. «Baş rahibe senin rahibe olmak için gereken şartlara sahip olmadığını söylüyor. Tıpkı bir zamanlar Dona Francisca'ya söylemiş olduğu gibi. Şimdi ise Dona Francisca senin rahibe olman konusunda ısrar ediyor. (Dürüst ol, şimdi.) İçten bir bağlılığın olmadığı halde burada kalman için ısrar ederken... nasıl diyebilirim?... ken-

di benliğini sende mi buluyor acaba...»

Fakat kızın gözlerindeki şaşkın ifadeyi gördünce sustu. Gülünseyerek devam etti: «Biliyorsun Celeste, bu konuda baş rahibe en tarafsız hakim sayılır. Niçin kalbinin sözünü dinlemek istemiyorsun? Bilhassa baş rahibe dinlemeni tavsiye ettiği zaman?»

Bir an için genç kız tereddüt etti, fakat sonra inatla devam etti: «Dona Francisca, baş rahibe ile aynı fikri paylaşmıyor. Biliyorum, çünkü defalarca bu konuyu tartışmış olduklarını bana kendisi söyledi. Baş rahibe yaşlı, hatta çok yaşlı, fakat Dona Francisca iyi kalbi olduğu kadar da akıllı ve beni herkesden daha iyi tanır!»

«Luis'i biliyor mu?»

Celeste kağıt gibi bembeyaz oldu bir anda. «Hayır.»

«Öyleyse seni pek iyi tanıyor sayılmaz değil mi?» dedi Jennifer kuru bir sesle. Muhasebecinin adını söylediği anda benliğini saran iğrenme ve nefret duyguları karşısında şaşırmıştı. Ellerini sımsıkı kenetliyerek başını pencereye doğru çevirdi. Hislerine engel olup muhasebeci hakkındaki suçlamalarını bu zavallı çocuğa karşı yapmamaya uğraşıyordu. Fakat beynini yoran kendi düşünceleri ona yetiyordu. Kendisi için gayet basit gelen, fakat Celeste için insan ve Tanrı arasında bir seçim yapmak gibi görünen bir meseleye çare bulacak güçte değildi ve söz hakkı yoktu.

Celeste izah etmeye çalışıyordu. Fısıltısının

arasında Jennifer kırık dökük birkaç Fransızca cümle anlıyabildi. «Öyle akıllı,» diyordu Celeste kendi kendine, «Dona Francisca... o tip bir hayat - bir koca, çocuklar...» Ve yine daha alçak sesle devam etti; ancak bir tek kelime duyabildi Jennifer: «Günah...»

Jennifer ayağa kalktı. Komodinin çekmecesini büyük bir gürültü ile açıp sigara paketini aldı ve yine gürültü ile kapadı. Odayı geçip sigarasını mumun alevine tuttu, içine çıktı ve doğrularak derin bir nefes verdi. Duman odanın içine yayıldı, keskin koku, odanın sakın ve kısır atmosferini bozdu. Fakat günlük hayat geri gelmişti — günah dolu hayat, Jennifer ile biraz önce geçen ve daha fazla dayanamıyacağı hisli sahnenin arasına girdi. Jennifer söze başladı: «Beni bunun için görmeye gelmedin, değil mi? Neden bahsedecektin?»

Celeste susmuş, şaşkın gözlerle Jennifer'i seyreliyordu. Genç kızın için için eğlendiğini sandı bir an.

Sigarasından derin bir nefes çekip sorusunu tekrarladı; «Neden bahsedecektin?»

Celeste ne yapacağını şaşırmıştı. Bir an tereddüt etti ve sonra bazı şeyler hatırlıyarak kızardı. Yatağının üstünde dimdik oturup konuşmanın başındaki sözlerini tekrarladı.

«Bu akşam Luis'i gördüm!..»

«Söylemiştin.»

«Ve o bana dedi ki -» yanaklarının rengi koyuldu ve güzel gözleri Jennifer'in gözlerinin içine

öfkeyle baktı, «bana dedi ki, siz ve sevgiliniz Madame Lamartine'in ölümü hakkında sorular sormaya devam ediyormuşsunuz.»

Jennifer'in dudaklarına götürmekte olduğu sigarası yarı yolda kaldı. «Ben ve kim?»

Celeste nefretle baktı karşısındakine. «Sevgiliniz. Kim olduğunu Luis söyledi. O adam sizin sevgiliniz değil mi?»

Jennifer yavaşça yatağın üstüne oturdu. «Ben — şey, evet sanırım sevgilim olur. Hiç düşünmemiştim...» Karşısında oturan kıza şaşırarak baktı. «Evet, sevgilimdir,» dedi ve gülümsedi.

Verdiği cevabı duymamazlıktan gelen Celeste devam etti: «Niçin hâlâ bu sorulara devam ediyorsunuz? Niçin Luis, Madame Lamartine'in ölümü hakkında şüpheli bir söylentiler dolaştığından bahsediyor?»

«Evet! Sizin ve İngiliz beyin bir esrarengiz durumdan şüphelendiğinizi söyledi — doğru değil mi? Bunun için mi bana bütün o soruları sordunuz? Beni ne ile suçluyorsunuz?»

«Seni mi? Hiçbir şeyle.»

«Doğru değil bu!» Celeste'in göğsü hızla kalp kıp inmeye başladı; yüzü kızarmış, gözleri yanıyordu. Çok güzel bir hali vardı. Jennifer gittikçe ağırlaşan bir kalble bir hissi fırtınadan kaçarken başka bir tanesine yakalandığını düşündü.

«Benim onu zehirlediğimi mi düşünüyorsunuz?» diye sordu Celeste heyecanla.

Jennifer sabırsızlığını belli etmemeye çalışarak cevap verdi: «Oh, Celeste saçmalama! Tabii ki böyle düşünmüyorum! Bunun seninle bir ilgisi yok! Temin ederim ki -»

«Öyleyse neden şüphe ediyorsunuz? Düşündüğünüz nedir? Ölümünde nasıl bir yanlışlık olabilir?»

«Hiçbir şey! Senin yapmış olabileceğin hiçbir şey! Lütfen inan bana Celeste! Hiç kimse senin bir an için bile Madame Lamartine'in kötülüğüne çalıştığını iddia edemez.»

«Fakat dün bana sorular sordunuz, ve bilmediğimi söylediğim zaman konuşmamakla suçladınız beni... Bildiklerimi sakladığımı söylediniz -»

«Mesele böyle değil! Seni sorguya çektiğim için özür dilerim. Şaşkına dönmüştüm ve herşeyi öğrenmek istiyordum. Fakat sana inanıyorum; cidden inanıyorum.»

«Öyleyse işin esrarengiz tarafı nedir?» diye ısrar etti Celeste.

«Bak,» dedi Jennifer yorgun bir sesle. «Seni ilgilendiren hiçbir şey yok bu meselede. Bizim — İngiliz beyin ve benim sorduğumuz bütün sorular yalnızca bizi ilgilendiriyor. Belki Madame Lamartine'in ölümü üstünde duruyoruz **ama seninle hiçbir ilgisi yok bunların.** Yemin ediyorum. Yeter mi bu kadar izahat?»

Fakat Celeste hâlâ yatışmamıştı. «Ben baktım ona,» dedi inatla. «Ve ölünceye kadar da yanında bulundum. Beni de ilgilendirir. Şüphelerinizin ne

olduğunu bilmek benim de hakkımdır.»

Sabrının taşıdığını belli etmemek için elinden geleni yapan Jennifer sakın olmaya çalışan bir sesle cevap verdi: «Sana anlatamam Celeste. Eğer benim teminatlarımı kabul etmiyeceksen, bu gerçeği kabullenmeye mecbursun. Sana hiçbir şey söyleyemem bu gece.»

«Bu gece mi?» Kızın sesi tizleşti ve oturduğu yerde dikleşti. Gerilmiş olan vücudu titremeye başlamıştı. Gözleri ateş gibi parlıyordu. Jennifer kızın isteri krizi geçireceğini korkuyla farkettili. Çabucak söze başladı! «Dinle, sevgili küçüğüm -»

Fakat kız kulak vermedi sözlerine. Vücudunu öne doğru atmış, suçlayan gözlerle Jennifer bakarak konuşmaya başladı: «Bu gece mi? Evet, bunu söyleyin bana **Madame l'anglaise?** Ne oluyor bu gece? Niçin böyle davranıyorsunuz? Yüzünüz bembeyaz, elleriniz titriyor ve gözleriniz — evet gözleriniz **bekliyor?**»

Jennifer sertçe sordu: «Ne demek istiyorsun?»

«Bütün gün böyleydiniz,» diye bağırdı Celeste. «Ben gördüm sizi! Dolaşıyor, gözetliyor ve bizim hakkımızda düşünüyordunuz — gördüm sizi! Oh, evet ben de sizi gözetledim! Ve şimdi bu gece... Neyi bekliyorsunuz? Niçin hep pencerelerden dışarısını gözetliyorsunuz? Vadide ne olmasını bekliyorsunuz — bu gece?»

«Celeste, Allah rızası için -»

Celeste bağırdı: «**Polisi mi bekliyorsunuz?**»

Dışarda koridorda bir rahibenin yumuşak ter-

likli ayak sesleri duyuldu. Jennifer titriyerek ayağa fırladı.

«Dilini tut, Allahın belası aptal kız!» Korku, zaten gerilmiş olan sinirlerini biraz daha gerince, sandığından daha fazla yaklaşmıştı bir sinir krizi geçirmeye, yoksa böyle konuşmazdı. Fakat bu kaba sözlerin etkisi oldu. Celeste yutkunarak yatağının üstüne oturdu; tekrar konuşmaya başladığı zaman hâlâ titriyen ve nefret dolu sesi alçalmıştı.

Başarıya ulaşmış bir sesle konuştu: «Haklıymışım, gördünüz mü! Luis İngiliz beyin bu saban **gendarme** ile görüştüğünü, akşam üstü ise polise gittiğini söylemişti. Ve artık hiçbir şey olmadığını söyleyerek beni kandırmaya çalışmayın!»

«Böyle birşey söylemedim ben! Yalnızca seni ilgilendirmediğini söyledim!»

Celeste yataktan aşağıya sıyrılıp karşısına dikildi. Gözleri mum ışığında vahşice parlıyordu.

«Fakat mesele manastır ilgilendiriyor değil mi, mademioselle? Ve sizin gibi bir yabancının başımızı derde sokmaya hakkı yoktur. Size engel olacağım ben!»

«Celeste nereye gidiyorsun?»

Genç kız eli kapının tokmağında geri döndü.

«Meselenin beni ilgilendirmediğini söylüyorsunuz... doğru olabilir — fakat ilgilenecek bazı insanlar da bulunabilir burada!»

Jennifer öne doğru ilerledi. «Hayır Celeste! Baş rahibeyi rahatsız etmenin sırası değil şimdi -»

«Baş rahibe mi?». Celeste arkasını dönerek vahşi bir bakış daha fırlattı omuzunun üstünden. «Ben Baş rahibeye gitmiyorum. İlgilenecek olan kişi Dona Francisca'dır ve görelim bakalım ona ne söyleyeceksiniz, **Madame l'ang'aise!**»

Hızla kapıyı ardına kadar açtı.

Jennifer'in atlayışı insiyaki oldu. Bir saniye içinde olay değişmişti; şiddetli tartışma şimdi tehlikeli bir kavgaya dönmüştü. Jennifer bir adımda odayı geçti Celeste'in kolunu yakaladı. Kızı zorla kapıdan uzaklaştırıp bir tekmeyle kapıyı örttü.

Kız, bir kedi gibi çekilip olduğu yerde dönüp, yüzüne baktı.

«Bırak beni!»

Nefes nefese kalan Jenny sakince konuşmaya çalıştı: «Dinle beni, lütfen!»

«Bırak beni!» Kız vahşice çırpınmaya başladı ve kolunu Jenny'nin elinden kurtarıp kendini tekrar, kapıyadoğru attı. Kilidi tuttuğu anda Jenny'nin eli, onu bir kez daha yakaladı.

«Bırak beni!» diye hıçkırdı Celeste kurtulmaya çalışırken «Söyliyeceğim... Dona Francisca'ya...» Kapının ardında ayak sesleri bir kere daha duyuldu. Bir kapının kilidi açıldı. «**Bırak beni!**» Ve Celeste çılgılık atmak için derin bir nefes aldı.

Jennifer son kozunu oynadı: «**Katili mi ikaz edeceksin?**»

Kızın çırpınmaları durdu. Hıçkırıkları kesildi. Jennifer ellerini çekip uzaklaştı. Jennifer'in başı dönüyordu. Yatağın üstüne oturup yere baktı. Si-

garası attığı yerde yanıyordu. Ayağıyla ezip söndürdü.

«Ne demek istiyorsun?» diye sordu Celeste.

Jennifer isteksizce başını kaldırıp yüzüne baktı. Kız hâlâ kapının önünde duruyordu, fakat artık dramatik bir hali yoktu. Artık güzel de görünmüyordu. Yüz hatları birbirine karışmış, sanki düşmesine engel olan yalnızca kapı imiş gibi bütün gücüyle arkasına yaslanmıştı.

Bir çocuk gibi alçak ve ifadesiz bir sesle konuştu : «Artık hepsini anlatmalısınız bana, biliyorsunuz.»

«Evet,» dedi Jennifer. «Evet, sana anlatmam gerekiyor. Otursan daha iyi olur.»

«Ben iyiyim.»

Jennifer gözlerini uzaklaştırıp yalnızca rüzgârın dolaştığı karanlık vadiye baktı pencereden. Ne bir ışık, ne bir hareket, Fakat artık endişelenemiyecek kadar yorulmuştu.

Celeste tekrar konuştu! «Anlatın.»

İçini çekerek anlatmaya başladı Jennifer...

Belki Celeste ile ilk görüşünde bile konuşmak bir hata idi, ama artık olmuştu bir kere. Jennifer'ın ikinci hatası korkunç suçlamayı yapmasıydı. Ve onu yaptıktan sonra üçüncü adımı da atmaktan başka çaresi kalmamıştı. Eğer Jennifer, bir ilaheyi ona tapan birinin gözünden düşürmenin yaratacağı tehlikeleri daha önceden bilmiş olsaydı, belki de bütün bu hataları yapmıyacaktı. Fırtınalı bir günden sonra bitkin düşerek, gözlerini karşısındaki genç kız-

dan kaçırıp karanlık pencereye dikti ve ifadesiz ve soğuk bir sesle hikayesini anlatmaya başladı.

Mavi çiçeklerden, kendi şaşkınlığından, itimat-sızlıktan, ve şüphelerini derinleştiren gerçeklerden bahsetti. Tablonun arkasında bulduğu mektubu anlattı. Kuzenin ölümü konusundaki esrarı çözmek için verdiği kararı ve geceyarısı dağlara çıkınca orada gördüklerini tekrarladı genç kıza.

«Ve kuzenimin orada ne yaptığını bilmiyorum,» dedi. «Fakat önemli değil bu: Yakında öğreneceğim. Önemli olan Dona Francisca'nın bu işlerdeki rolü. Boynuna kadar çamura battığı için bizim soru sormamıza engel olmak için elinden geleni yapacaktır. Çok tehlikeli bir oyuna girmiş. Ve ben o gece, kulübenin yanında durup kuzenim Gillian'ı öldürmesi için Pierre Bussac'a şantaj yaptığını duydum...»

Başını kaldırdığı anda cümlesi yarıda kaldı. Kelimeler dudaklarında dondu.

Celeste, vahşi bir hayvan gibi kapının önünde kıvrılmıştı, titrek ışıktaki cildi mum gibi görünüyordu. Alnının ve yanaklarının derisi çöküp, yüzünü bir maskeye benzetmişti. İri, kara gözleri bir hayaletin gözleri gibi bomboştu.

Jennifer'in kalbi burkuldu ve öne doğru eğilip ısrarla konuştu: «Böyle bakma, Celeste! Sevgili küçüğüm!»

Celeste'in dudakları arasından zor duyulan bir fısıltı çıktı : «Doğru mu bu?»

«Ben — evet, doğru. Fakat —»

«Bana — yemin — eder misiniz — doğru — ol-

duđu — için.»

«Celeste -»

«Yemin eder misiniz?»

Jennifer cansız bir sesle cevap verdi! «Santaj konusunda emin değilim, fakat diğer -»

«Cinayet. Duydunuz mu bunu?»

«Evet, duydum,» diyerek kımıldadı ve elini uzattı. «Ben — ben çok üzgünüm, Celeste. Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Hiç bilmemeni isterdim bunları.»

«Öğrendiğime memnunum.» Fısıltısı zor duyuluyordu. Jennifer kızın yüzüne baktı. Tereddütle konuştu: «Sanırım baş rahibe — istersen, seni götürüyim ona -»

«Hayır.» Celeste olduğu yerde doğruldu ve yatağın üstüne atılmış pelerinine uzandı.

«Ne yapıyorsun?» dedi Jennifer sertçe.

Fakat genç kız cevap vermeden kapıyı açtı ve bir gölge gibi karanlık koridorda kayboldu.

XIX

trajik başlangıç

Hava akımıyla yana eğilen mum, kapının çarpılmasıyla yere düştü. Karanlık odanın içine yanan mum kokusu yayıldı.

Jennifer korku dolu bir sesle; «**Aman Tanrım!**» diye hıçkırarak kapıya doğru atıldı. Heyecanlı parmakları bir türlü kilidi bulamadı. Bir süre ter içinde uğraştıktan sonra açabildi kapıyı. Koşarak koridora çıktı ve yemekhanenin merdivenlerine doğru ilerledi.

«Celeste!» diye seslendi ısrarlı bir fısıltı ile: «Celeste!»

Fakat genç kız çoktan kaybolmuştu. Ve nereye gittiğini tahmin etmeye uğraşmak gereksizdi, herhalde doğruca felâketine koşmuştu. Jennifer karanlık merdivenlerden koşarak inip yemekhanenin kapısından sızan ışığa yaklaştı.

Tahmin ettiği gibi yemekhane de boştu, fakat

yemek ve sıcak kokusu hâlâ kaybolmamıştı. Duvarın yukarısında, ufak bir lamba titrek bir ışık veriyordu. Tünelin kapısı açıktı ve içi fırtınanın soğuğu ve sesleri ile dolmuştu. Kiliseye giden kapıyı örten ağır perde sanki biraz önce biri geçmiş gibi sallanıyordu... Tabii. Kilise. Celeste orada olabilirdi. Yaralı gemiler için liman...

Elini perdeye uzatan Jennifer, acıma ve rahatlama arasında tereddüt ederek durakladı. Ve yapması gerektiğini düşünürken karar başkası tarafından verilmişti. Dona Francisca'nın keskin sesi duyuldu: «Nereye gidiyorsun?»

Jennifer'in vücudundaki bütün sinirler ayağa kalktı. Sanki elektrik cereyanına kapılmış gibi çekti elini perdeden. Sonra sesin perdenin diğer tarafından, kilisenin içinden geldiğini fark etti.

Olan olmuştu artık. Celeste ya istiyerek ya da tesadüfen muhasebecinin kollarına düşmüştü.

Jennifer perdenin kenarını yavaşça araladı. Kapının kanatlarından biri genç kızı maskeliyordu. Usulca, karanlıkta, perde ile kapı arasındaki boşluğa süzüldü.

Kalbi deli gibi atarak kilisenin içine baktı.

Kilise ayın için aydınlatılmış değildi, fakat duvarlardaki birkaç lamba ile mihrabın üstündeki kırmızı lamba parlıyordu. Yan taraftaki ufak dua yerinin kırmızı renkli lambası da gözü alıyordu.

Celeste, bu küçük lambanın altında dimdik duruyordu. İşini yarıda bırakmış olan Dona Francisca kızın yüzüne dikkatle bakıyordu. Tütsü kokan ağır

havanın içinde, hiçbir şeyden habersiz orgda Bach'ın bir parçasını çalan rahibe Marie-Claude'un sesi yayılıyordu.

Aklı karmakarışık olan Jennifer olduğu yerde donup kalmıştı. Müziğin hafiflediği bir anda Celeste'nin cevap verdiğini duydu. Jennifer'in daha önce hiç duymadığı soğuk, sert bir sesle konuşuyordu Celeste:

«Ben de size bunu söylemeye gelmiştim,» dedi. «Artık buradan gidiyorum, senora, hemen şimdi, bu gece ve bir daha asla geri dönmiyeceğim. Bir daha asla; duydunuz mu?»

Muhasebeci karşısındaki sanki çıldırmış gibi baktı kızın yüzüne.

«Celeste! Neden bahsediyorsun? Hasta mısın? Yavrucuğum — sevgili yavrucuğum — »

Kıza doğru bir adım attı, fakat Celeste kıpırdamadan sakın bir tavırla cevap verdi: «Yanıma yaklaşmayın. Bana dokunmayın.»

«Celeste!» Soğuk seste şaşkın bir ifade vardı. Sonra sesi öfkeyle hızlandı: «Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret ediyorsun? Çıldırdın mı sen? Kiminle konuştuğunun farkında mısın?»

«Oh, evet.» Cevap ölüm kadar nazik ve soğuktu. «Siz Dona Francisca'sınız. Yıllardır hayran olduğumu sandığım insan. Herşey bitti artık. Hayır, bana dokunmayın. Niçin size allahaismarladık demeye geldiğimi izah etmeye çalışıyorum... Çünkü bunca yıldır, çünkü bir türlü unutamıyorum —» sesi titredi ve korkuyla devam etti: «— hatta bu gece

bile bana karşı kendi usulünüzce iyi davrandınız.»

«Bu gece mi?»

Eliyle kuruyan boğazını tutan Jennifer, İspanyol kadının dikleştiğini ve mum ışığında gözlerinin kısıldığını farketti.

«Neden bahsediyorsun, Celeste? ‘Hatta bu gece bile’ ne demek?»

Genç kız ilk kez hareket etti; pelerinine sım-sıkı sarılmış olan bembeyaz elleri oynadı ve jesti oldukça güçlüydü. «Bunu anladınız değil mi? Öyleyse hepsi hakikat. Çok garip, ama bana söyler söylemez gerçek olduğunu sezmıştim.»

Dona Francisca alçak sésle sordu: «Kim söyledi sana?»

«İngiliz kız. Duyduklarımdan sonra burada kalmamı bekliyemezsiniz, değil mi?»

Kadın hücum eden bir yılan gibi saldırdı. Uzun kolunu kaldırdı ve genç kıızı omzundan yakaladı. Tıshyarak sordu: «Ne biliyor o?»

Celeste kımıldamadı: «Cinayet,» dedi alçak sesle...

Sessizliğin içinde ayin müziği uzaklardan kulaklarına geldi.

Sonra Celeste, kısa ve şiddetli bir hareketle omzunu kadının pençesinden kurtardı ve pelerinin ince kumaşı yırtıldı. Kadının eline güçlü bir yumruk indirdi ve bir çığlıktan daha etkili olan fısıltıyla konuşmaya başladı: «Şimdi gidiyorum ben! Sizden, sizin güzel sözlerinizden ve dindar davranışlarınızdan uzaklaşıyorum. Sevgilimle buluş-

mayaya gidiyorum — aah! Bunu bilmiyordunuz değil mi? Haftalardır, bu tepelerde buluştuğum bir sevgilim var — ve siz, Dona Francisca hiç şüphesiz günah dersiniz buna! Günah! Belki de öyledir! Aldırmıyorum! Eğer bu günahsa, sizin dindarlığınızdan daha iyidir!» Konuşmaya devam ederek usulca güney kapısına doğru geri geri yaklaştı. Mumların parlak ışığı üstünde yansıdı. Kapının önünde bir anda durakladı, ve yüzünde bir maske gibi katılaşmış olan nefret ifadesi eriyip yerini gözyaşlarına bıraktı. Bir kez daha konuşmak için dudaklarını araladı fakat boğazından ses çıkmadı. Önünü görmeden başını çevirdi ve hızla kapıyı açtı.

Siyah pelerin, bir bulut gibi etrafında havalandı. Bir an büyük kapının gölgeleri arasında, mum ışığında gözleri parlayarak içeriye baktı. Sonra gözden kayboldu. Dışardaki geceden gelen rüzgar mumların eğilmelerine ve ışıklarının titremesine sebep oldu.

Siyah ve fırtınalı geceye açılan kilisenin kapısı bir kaç kere ağır ağır sallandı.

Dona Francisca bir süre saldırıya hazır bir atmaca gibi olduğu yerde kalakaldı. Genç kızın iterek omuzundan uzaklaştırdığı eli hâlâ kapıya doğru bir pençe gibi uzanıyordu. Diğer eli ise göğsündeki yakutlu haça sarılmıştı. Sanki sihirli bir değnek ona dokunmuş ve siyah, eski, tahtadan bir heykel haline getirmişti. Gerilmiş yüzünün derin çizgileri ilkel bir sanatçı tarafından çizilmişti sanki.

Hareket ettiği zaman bile bu görüntü aynı etkiyi sürdürdü.

Kollarını, ağır ağır, taş bir bebeğın eklem yerlerinden kendi ağırlıkları ile aşağıya sarkan kolları gibi iki yanına sarktı ve orada kaldı. Elleri iradesizce oynuyordu. Bir kıvılcım gibi bir şey yere düştü ve yakut, halının üstünde göz kırptı. İpekli elbisenin gölgesinde kayboldu. Dona Francisca garketmemiştı bile. Gergin yüzü hâlâ ifadesizdi; göz kapakları inik gözleri ise bir yırtıcı kuşu andırıyordu.

Sonra yavaşça maskeye benzer yüz, Jennifer'in ardında saklandığı kapıya çevrildi.

«İngiliz kız...» dedi Dona Francisca alçak sesle ve genç kıza doğru yürüdü.

Jennifer hareket ettiğının farkında değildi, fakat İspanyol kadın kapıya doğru daha iki adım atmadan, saklandığı yerden sıyrılmış ve bir tavşan gibi taş tünelden bahçeye doğru koşmaya başlamıştı. Karanlık etrafını sardı, fakat kepenkleri yarı kapalı bir pencereden sızan ışık ona yolunu gösterdi. Yağmur durmuştu ve kaçışının sesleri ağaçları sarsmakta olan rüzgar tarafından örtülüüyordu. Başının üstünde elma ağaçları sallanıyordu ve altlarından koşarak geçerken portakal fidanları sağa sola ayrıldı. Demir kapıyı hızla çekip açarak korunun karanlık sığınağına daldı.

Karanlığa doğru insiyaki olarak dalmıştı, fakat ıslak tepecikler ayaklarına dolaşınca doğru yolda, mezarlıkta bulunduğunu anladı. Dosdoğru çiftliğe

ve Stephen'e gitmeliydi. Onları ikaz etmeliydi — fakat Jennifer yalnızca polisleri ve Stephen'i ikaz etmek için çiftliğine gittiğine kandırmaya uğraşmadı kendini. Üçüncü kez, teselli bulmak için Stephen'in kollarına doğru koşuyordu. İnsiyak ile mantık birleşti; genç adam oynadığı kahraman rolünü ne kadar inkâr ederse etsin, Jennifer'in bulunduğu her sahnenin kahramanı oydu. Ve Jennifer şimdi girdiği sahnenin ne tip olacağından hiç şüphe etmiyordu. Kimsenin yüzünde cinayet okunmuyorsa bile, avının peşine düşen İspanyol kadının yüzünde buna yakın bir ifade vardı.

Kadının avı... Gerçi fırtına Jennifer'in kaçışını maskeliyordu, ama aynı zamanda da avcının kovalayışını da örtüyordu.

Dona Francisca genç kızın çıkışını görmüş olamazdı; belki de hiçbir şey duymamıştı. Şu anda yemekhanenin üstündeki koridorda «İngiliz kızın» odasına doğru gidiyor olabilirdi — fakat aynı zamanda, avının arkasından, karanlık mezarlıkta siyah bir gölge gibi ilerliyor da olabilirdi... Jennifer'in ileriye doğru uzanmış elleri, dış kapıyı çevreleyen gül dallarının ıslak yaprakları ile karşılaştı. Dağılmış ve ıslanmış saçları bir kamçı gibi gözlerine indi. Dikenler ellerini, bileklerini çizdi, mantosunun eteklerine pençeler gibi yapışarak onu geri çekmeye uğraştı. Koluna ağır bir şey çarpınca, genç kız dehşet dolu bir çığlık attı ve aynı anda, rüzgârdan açılmış kapının kanadı olduğunu farkettiler.

Kapıdan geçip dağın çıplak yamacına doğru

atıldı.

Bussac'ın çiftliğine doğru. Stephen orada olacaktı. Stephen ve beraberinde Luz ve Gavarnie'den gelen polisler. Stephen...

Manastırın duvarlarından ve ağaçlardan sıyrıldığı için artık etrafını daha iyi görüyordu. Gittikçe artan bir dehşet fırtınasına kapılarak otlu patikadan çam ormanına doğru son hızla koşmaya devam etti. Fırtınanın içine daldığı zaman bile arkasına bakmaya cesaret edemedi. Manastır binalarının seviyesinden yükseğe çıkınca rüzgar bütün hızıyla genç kızı sardı ve sanki bütün ağırlığı sararmış bir yaprak kadarmış gibi etrafa savurmaya başladı. Kaygan otların üstünde tökezlenerek ilerliyordu. Bir keresinde yere düştü ve elleri çizildi, mantosunun etekleri kirlendi; fakat ne düşüşler, ne de yaraların sancıları hızını azaltmasına sebep olabildi. Ormana doğru, dalgalara kapılmış ufak bir yelkenli gemi gibi savrulurarak ilerledi. Önünü görmeden ilk çam ağacına çarptı ve bir saniye sonra ormanın sessizliğine girdi. Nasıl bir kaya dalgaların sesini maskelerse, ağaçlar da fırtınanın sesini kesmişti.

Ağaçların altında karanlık elle dokunulur bir hal almıştı. Bastığı yeri görmeden yürümeye mecbur kalmıştı Jennifer. Fakat durmaya cesaret edemiyordu. Arkasına bakmaya da korkuyordu. Siyah bir gölge görmekten, rüzgârın nefesinden başka bir nefesi hissetmekten fazlasıyla ürküyordu. Koşmaya devam etti.

Ve sonra ağaçların altından çıkıp çiftliğe giden dik patikada koşmaya başladı.

Dik ve kayalık yol her zaman tehlikeli idi. Şimdi ise yağmur suları minik dereler halinde yolun üstünden aşağıya akıyordu. Patikadan çok, bir dere yatağını andırıyordu, koşarak ilerlemeye çalıştığı yer. Devam et... yukarıya doğru... artık koşamıyordu. Çamurlara batmaya gayret ederek, dik kayalara düşmeden çıkmaya çalışarak yürüyordu.

Devam... yukarı... şimdi artık minik derelerin kaynağını geçmişti ve yağmurla ıslanmış düz taşların üstünde koşuyordu. Devam... devam... nefes nefese son kayanın köşesini döndü...

Ve kırbaç gibi şaklıyan rüzgârın altından, çiftliğin alçak binaları gözlerinin önüne serilmişti. Pencerelelere çarpan kepenklerin arasından ışık sızıyordu dışarıya.

«Stephen!» diye bağırdı Jennifer ve gözleri yaşlarla dolarak çakıl taşlarının üstünden geçerek eve yaklaştı.

Kulübenin kapısını açıp içeriye daldı. Sıcaklık ve yeni pişmiş ekmek ve et kokuları karşıladı genç kızı.

«Stephen!» diye tekrarladı bir kez daha ve kulübenin kapısı arkasından gürültüyle kapanırken küçük odanın titrek ışığında gözlerini kırptırarak durdu bir süre.

Masanın öbür tarafında gri gözlerinde şaşkınlık ve merak okunan genç kadın oturuyordu.

Odada başka kimse yoktu.

garip hikâye

Genç kadın, odanın ortasına yerleştirilmiş masanın yanında yüksek bir taburede oturuyordu. Yüzü hâlâ solgundu yüz hatları yorgun ve gergindi; el hareketleri ise kontrolsuz, beceriksizdi. Pişkin bir ekmeği kalın dilimlere kesmekle meşguldu. Ve masanın üstünde tabağın içinde dilimlenmiş büyük bir rosto vardı. Acele yenmiş bir yemeğin kalıntıları masanın üstündeydi ve odanın içi seyahat hazırlıkları yapıldığını gösteriyordu. Odada çok az eşya vardı; bir masa, birkaç tane iskemle, pencerenin altında battaniyelerle kaplı bir divan ve odanın bir köşesinde antika bir çalar saat. Pencerenin tam karşısındaki açık kapıdan boş yatak odası görülüyordu.

Genç kız konuşmadan önce ancak bu kadarını görebilmişti şaşkın bir halde olan Jennifer. Kız elindeki bıçağı masanın üstüne bırakıp sordu: «Made-

moiselle?» Ürkmüş ve şaşırılmış bir hali vardı - çok tabii bir durum.

Jennifer nefes nefese cevap verdi: «Daha gitmemişsiniz. Herşey iyi oldu. Gitmemişsiniz!»

«Hayır,» diyerek Fransızca cevap verdi genç kız. «Ben rahatsızdım ve kocam katırın sakat olduğunu anladı. Böylece gidemedik. Fakat niçin - »

Jennifer titriyerek masaya yaklaştı: «Öyleyse çok iyi. Oh, Gillian!»

«Mademoiselle?» Gri gözlerde şaşkınlık vardı yalnızca ve kapıya doğru baktığı anda korku da okunmaya başladı. «Niçin geri geldiniz? Bugün ne kadar öfkелendiğini gördünüz. Eğer şimdi gelip sizi burada görürse - »

Jenny'nin bembeyaz olmuş elleri en yakın iskemlenin arkalığını sımsıkı kavradı. «Yani... daha gelmedi mi onlar? O - onlar gelip onu almadı mı?»

«Onlar mı?» Kızın sesi tizleşti.

«İngiliz bey,» diye cevap verdi Jennifer. Yorgun beynini yeni korkular bürümüştü. «Ve polisler.»

«Polisler mi» Gri gözler kısıldı, sonra korkuya kapılarak büyüdü. «**Polis mi? Niçin?**»

Fakat Jennifer ona bakmıyordu. Başını kapıya doğru çevirmişti. Titriyen bir sesle cevap verdi : «Bir hata oldu herhalde. Buradan gitmemiz gerekiyor - hemen şimdi... O kadın yolda olabilir ve Bussac nerede Bussac?»

«Öteki vadideki çiftlikte. Corentin'in çiftliğinde. Yürüyerek gidecek halde değildim, ve o bir katır almaya gitti. Her an geri gelebilir.»

Sanki vücudunda bir kırbaç saklamış gibi doğruldu Jennifer. Yüzü heyecandan bembeyaz olmuştu. «Öyleyse hemen gitmeliyiz! Çabuk! Hiç vakit kaybetme, toplanmakla - vaktimiz yok! Dışarıyı kapkaranlık ve fırtına seslerimizi maskeler...» Öteki kız hareket etmeyince sözlerine devam etti: «Aman Tanrım, Gillian ne oldu? Nedir bu vaziyet? Hâlâ beni tanıyamadığını mı söyleyeceksin yoksa? Ben Jenny'yim, Gil, senin kuzenin Jenny! Şimdi tanıdın mı beni?» Elini masanın üstüne uzattı ısrarla. «İzahat verecek vaktim yok, Gil, fakat burada tehlikenin içindesin ve tek şansımız bu! İnan bana herhangi bir işe karışmış bile olsan önemi yok artık. Şimdi benimle gel, hepsini daha sonra hallederiz. **Fakat şimdi gelmen lâzım!**»

Fakat öteki kız, Jenny'nin ısrarlı elinden uzaklaştı. Yüzü korkuyla allakbullak olmuştu.

«Ben - ben hiçbir şey anlayamadım. Niçin sizinle gitmem gerekiyor? Neden bahsediyorsunuz? **Siz kimsiniz?**»

Ani bir rüzgar kepengin gürültüyle duvara çarpmasına sebep oldu. **Fakat** Jennifer bunu duymadı. Fırtına ve eve yaklaşmakta olan tehlike çok uzaklar da kalmıştı. Mavi gözler, üstü kalabalık masanın üzerinden gri gözlerle karşılaştı. Sessizlikte lambanın sesi duyuldu.

«Söyledim size. Kuzeniniz Jenny.»

«Benim kuzenim mi?» Kızın yüzü masa örtüsü kadar beyazlaşmıştı. Başını salladı. «Ben - hiçbir şey anlayamadım.

«Yani bana... Gillian **olmadığınızı** mı... söylemiye çalışıyorsunuz?»

«Neden - neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum. Benim ismim Marie Bussac'dır. Hiç kuzenim olduğumu hatırlamıyorum.» Masanın üstündeki bir tabağın yerini değiştirirken elleri titriyordu.

Jenny, odanın karardığını ve ufaldığını sandı, lambanın sesi de bir tıslamayı andırmaya başlamıştı. Titremeye başladı. Anlamıyarak sordu: «Marie Bussac mı? Marie?»

«Evet, mademoiselle. Fakat elbette. Bussac'ın karısıyım.» İşine devam etmek istercesine bıcağı eline aldı, fakat harekete geçmeden, bembeyaz bir yüzle Jennifer'e bakarak devam etti: «Lütfen, mademoiselle. İzah etmelisiniz. Polisler — niçin gelecekler buraya? Bizim hakkımızda ne öğrendiler? Allah rızası için, mademoiselle, bunları izah edin bana! Ve kimsiniz siz — gerçekten? Niçin geldiniz buraya?»

Jennifer titreyerek en yakın iskemleye oturdu. Islak saçlarını yüzünden geriye atarak aptallaşmış bir ifade ile kıza baktı. Kız masanın üstündeki kırmızı şarap şişesine uzandı ve bir bardağı doldurup Jennifer'e uzattı. Jenny şarabı memnuniyetle içti. Alkol, donmuş kanının beynine ve parmak uçlarına kadar dolaşmasına sağlamıştı.

«Ben, sizin kuzeniniz Jennifer Silver olduğumu sanıyordum, fakat artık emin değilim,» dedi ve tereddüt ederek devam etti: «Bunu bana yapmazsın değil mi Gil? Herhalde bana güvenin vardır? Eğer

sen de Bussac'ın kirli işlerine karışmışsan ve bundan dolayı burada onunla beraber kalıyorsun — ve — önemli değil bütün bunlar. Yardım edeceğime yemin ederim.»

Karşısında oturan kızın yüzü biraz daha soldu, hatlarını korku bürümüştü.

Aceyle cevap verdi: «**Sizi** tanımıyorum. Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.»

Jennifer fısıldıyarak **konuştu**: «Öyleyse siz onun ikizisiniz. Ve o öldü. **Fakat** siz hâlâ yaşıyorsunuz, Mademoiselle Lally Dupré!»

Kızın solgun yüzündeki ifade değişmedi.

«Ne dediniz bana? Başka bir isim mi? İcad ettiniz isimler ve yarattığınız kuzenler... siz **çıldır**dınız mı—».

Fakat Jennifer bunu duymadan bir çılgılık atarak ayağa kalkmıştı. «Tabii. Ne kadar aptalım! Sizde benziyen bir başkası olmayacağını daha önce de konuşmuştuk!»

Lambanın ışığı altına **gelip** mantosunun önünü açtı. «Marie Bussac veya **Madame** Bussac — her kimseniz — **benim elbisemin rengi nedir?**»

Kız Jenny'ye şaşkın gözlerle baktı. «anlı — anıyamadım. **Çıldır**dınız mı siz!»

«Hayır. Yalnızca bir soruyu cevaplandırın. Doğru bilerseniz, ben çekip gideceğim.» Elbisenin ıslak eteklerini ışığa doğru uzattı. «**Rengi nedir?**»

Gri gözler tereddütle bakındı. Kaşlar birbirine biraz daha yaklaştı. «Ben — gri mi? Çok açık, sarı-

yâ bakan bir gri?»

Jenny'nin gözleri yaşardı ve gözyaşları yanaklarından aşağıya süzüldü. Titriyen bir sesle cevap verdi: «Hayır. Hayır değil,» dedi ve mavi elbisenin üstünden çekti ellerini. Soğuk avuçlarını yanaklarına sürerek çocukca bir hareketle gözyaşlarını kuruladı. Lambanın üstünden Gillian'a baktı.

«Sen olduğunu biliyordum. Anlıyamıyorum Gil. Niçin bana itimat etmiyorsun?» dedi genç kız.

Bembeyaz elleriyle masanın kenarını kavrayıp tabureye kamburca oturan Gillian karşısındakine dikkatle baktı. Yüzünüzdeki korku ve yorgunluk çizgileri derinleşti. «Ben — ben bilmiyorum—» Ani bir hareketle ellerini yüziine kapadı: «**Oh, mon dieu que j'air peur! Je n'y comprends rien!**»

Jenny hareketsiz durdu bir süre. Derin bir nefes alarak cevap verdi. «Anlıyorum...»

Ellerini masanın üstüne dayayıp öne doğru eğildi: «Madame Bussac hiçbir şey hatırlamıyorsunuz değil mi?»

Gillian, ellerine gömülü başını yavaşça salladı. «Ne kadar zamandan beri buradasınız?»

Tekrar başını salladı.

«Ne zaman evlendiniz?»

«Ben — bir yıl önce. Niçin?»

«O mu söyledi size evli olduğunuzu?»

Boğuk bir ses cevap verdi: «Evet.»

Jenny dudaklarını ısırdı, fakat sesi nazikti: «Fakat Bussac'la evlendiğinizi hatırlamıyorsunuz, değil mi?»

Gillian başını kaldırdı: «Hayır, mam'selle. Daha önceydi...»

«Kazadan önceydi,» dedi Jenny alçak sesle. «Evet.»

Lambanın üstünden gri gözler kendi gözleriyle karşılaştı.

Geçmişini tamamen unutmuş birinin çocuksu ifadesi vardı genç kadının gözlerinde...

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Jenny rahatlamış bir ifade ile doğruldu. Hiç olmazsa karşısındakinin kim olduğunu öğrenmişti. Ve mesele bütün imkansızlığı ile önüne serilmişti.

Gillian'ı kurtarması gerekiyordu. Bussac'ın genç kadına karşı hisleri ve düşünceleri ne olursa olsun, onun yanında bırakmak düşünülemezdi bile. Herşey bir tarafa Gillian hastaydı... Herhangi bir şekilde sözünü dinletip kendisine inanmasını sağlamalıydı. Şaşkınlık dolu gri gözlere acıyarak baktı.

«Öyleyse olayları size hatırlatmama izin verin Marie. Benim, sizin kuzeniniz olduğum bir gerçektir, ama şimdi önemi yok bunun. Bana güvenmelisiniz. Bussac'dan korkmanız için hiç sebep yok. Eğer hemen benimle gelerseniz—»

«Ben ondan korkmuyorum. Fakat polis—»

«Niçin polisten korkuyorsunuz? Hiçbir şey yapmadınız ki siz. Onun yaptıkları için sizi mesul tutamazlar.»

Gillian kucakğındaki ellerini ovuşturdu. «Yapa-

bilirler. Yapabilirler. Onar beni de istiyor. Bordo'daki meselede—»

«O olaya karışmış olduğunuzu söyledi size değil mi? Böylece sizi herkesden uzak tutmanın bir yolunu bulmuş oldu. Anlamaya başlıyorum...» Masanın etrafında koşarak elini Gillian'ın omzuna koydu.

Fakat Gillian dışardan gelen bir sese başını çevirmişti. Fırtına kepenkleri duvara çarptırıyordu ve fırtınadan olmıyan bir çarpma sesini duyunca Jenniferin yüreği ağzına geldi.

Rüzgarla birlikte kapı ardına kadar açıldı ve vurularak kapandı.

«Eh, bien, mademoiselle?» dedi Bussac ciddi bir sesle ve kapının sürgüsünü kitledi.

XXI

ölüm ve genç kız

Birdenbire fırtınanın sesleri kesilip mutfağı derin bir sessizlik içinde bırakmış gibi geldi. Bir kütük tısladı; duvar saati tıkırdadı; lamba fısıldadı; fakat bütün bu sesler sessizliği bozmadı ve Jennifer elini Gillian'ın omuzundan çekip Bussac'ın gözlerinde parlıyan öfkeden kurtulmaya çalıştı.

«Niçin geri geldiniz?» diye sordu Bussac.

Gillian elini uzattı: «Pierre—»

Bussac duymadı bile. Masanın üzerinden Jennifer'e bakmaya devam etti. «Ne yapıyorsunuz burada? Karıma neler anlatıyordunuz?»

Hissettiğinden daha cesaretle cevap verdi: «Ona ne anlattığımı gayet iyi biliyorsunuz. O benim kuzenim, Gillian Lamartine' dir. Ve üstelik, siz de bunu biliyorsunuz, Monsieur Bussac.»

«Saçmalamayın,» dedi kabaca. «Size kendisi de anlatır ki—»

«Farkında olduğunuz gibi bana hiçbir şey anlamamaz. Hiçbir şey hatırlamadığınızı çok iyi biliyorum Fakat benim kuzenimdir ve ben bunu ispat edebilirim.»

Bussac öne doğru bir adım attı ve Jennifer adamın gözlerinde korkutucu bir pırıltı gördü. Alçak sesle sordu: «Cidden ispat edebilir misiniz? Ve siz buraya... yalnız mı geldiniz, mamiselle?»

Jenny dudaklarını yaladı: «Ben — hayır, Ben—»

«Arkadaşınız nerede? Bugün dövdüğüm İngiliz bey nerede?» dedi Bussac.

Gillian ayağa kalkmış ve masaya dayanarak şaşkın bir ifadeyle konuşmayı izliyordu. Jennifer cevap vermeyince tatlı sesiyle söze karıştı: «Onun geleceğini söylüyor.»

Jennifer irkildi, fakat Bussac yalnızca güldü: «Bırak gelsin.»

«Polisle beraber. Hemen. Şimdi.»

Kısık ve tehlikeli gözleriyle Jennifer'e baktı Bussac: «Demek polise gitti?»

«Tabii.» Jenny'nin sesi tizleşmişti. «Buradan ayrılır ayrılmaz gitti. Ne bekliyordunuz? Hiçbir şey yapmıyacağınızı düşünecek kadar aptal değilsiniz Monsieur Bussac.»

«Hayır o kadar aptal sayılmam. Gideceğini düşünmüştüm. Fakat çarşamba günleri bu civarda polis bulunmaz. Bu gün Aristide izinlidir ve arabasıyla Luz'da eğlenmeye gider. Vasıta olmayınca arkadaşınız Luz'un biraz uzak olduğunu düşünecek-

tir.»

«Telefon var,» dedi Jenny sertçe.

«Ayrıca,» dedi yumuşak bir sesle. «Bir fırtına var. Saat üçten beri telefon hatlarının kesik olduğunu söyledi Corentin.»

Jenny'nin yüz ifadesinden keyiflenerek gülümsedi Bussac. Genç kız konuşmak için ağzını açtı ve tekrar kapadı. Çaresiz kaldığını gösterir bir şekilde elini kaldırdı. Bu hareket Gillian'a dokunmuş olmalıydı ki herşeyden uzak duruşundan sıyrıldı ve Bussac'a dönüp koluna dokundu.

«Pierre — ne oluyor Pierre? Nedir bu olanlar? Beni tanıdığını söylüyor. Benim kuzenim olduğunu iddia ediyor.» Hangi şartlar altında olursa olsun insanın kalbini burkan bir ifadeyle Bussac'a bakıyordu. Jennifer'in içinden çılgılık atmak geldi. «Nedir bunların anlamı?» diye sordu Gillian.

Bussac, genç kızın koluna yasladığı incecik eli kendi eliyle örttü. Himaye ve şefkat hareketiydi bu. Sesi ve bakışı da yumuşaktı. Böyle bir gösteriye hazırlanmış olan Jennifer bile ani değişiklik karşısında şaşırıp kaldı. 'Bana kalırsa bu adam Gillian'ı seviyor' diye düşündü. **Bunun** için Stephen'in tekliflerini dinlemedi. Ve şimdi ben onu sevgilisinden ayırmaya çalışıyorum... Oh Tanrım oh, Tanrım, işler daha da karıştı. Ne yapacağız şimdi?

Bussac cevap verdi: «Hiçbir anlamı yok, **ma mie**. Ne söylediğini bilmiyen kendisidir. Seni başkasıyla karıştırdı. Ben sana kim olduğunu söyledim. Sen buraya aitsin. »

«Fakat bu kuzen—»

«Öldü. Öldü, beni duyuyor musun?». Hâlâ kızın elini tutuyordu, fakat sözlerini Jennifer'e doğru söylemişti. «Onun kuzeni manastırda ölen kadındı; sana bahsetmiştim ondan. Hatırlıyor musun?»

Jennifer dayanamadı: «Marie, beni dinle!»

«Sen kes sesini!» diye Bussac gürleyince Jenny itaat etmekten başka yapacak birşey olmadığını anlayıp sustu.

Gillian'ın elini avuçlarına alıp, kızın yüzüne doğru eğildi ve ikna edici bir sesle konuştu.

«Ma chère, polis hakkında söylediklerini duydu. Doğrudur. Bordo'da olanlar için polisin bizi aradığını daha önce de söylemiştim sana. Hatırlıyorsun, değil mi?» Gillian anlamadan başını salladı. «Artık buldular bizi. Bu kez ve o İngiliz aynasızları üstümüze çekti. Bunun için buradan ayrılıp gidiyoruz. Daha önce söylemedim sana, çünkü korkutmak istemedim. Fakat şimdi son sürat gideceğiz.» Gülmüsiyerek kızın elini okşadı ve elini çekti. «Artık gitmeliyiz. Biraz daha vaktimiz olduğunu sanıyorum, fakat ne kadar acele edersek o kadar iyi olur.»

«O — ne olacak?»

Bussac şimdi Jennifer'e gülmüsiüyordu. Gölgesi o ayı dolduran kendinden emin, kocaman bir insan halini almıştı lambanın ışığında. Alçak sesle konuştu: «O, benim işlerime karışmak istedi. Sıyrılmayı pek kolay bulmıyabilir...»

Gillinan ani bir hareket yaptı: «Ona dokunmayacaksın, Pierre!»

Bussac gözlerini Jennifer'den ayırmadan cevap verdi: «Oh hayır. Dokunmıyacağım...» Fakat gözlerinin ifadesi tehlikeliydi.

Jennifer ürkek bir sesle söze karıştı: «Sizin işlerinizi unutacağımızı söylemiştik. İşlerinize karışmak istemiyoruz. Bütün arzumuz kuzenimin güvenlik içinde olması...»

«Senin kuzenin öldü, küçük aptal,» dedi Bussac kaba bir sesle. «Ve bunu ne kadar önce kabul edersen senin için o kadar iyi olur. Karıma gelince, benim yanımda daima güvenlik içindedir.»

«Nereye götürüyorsunuz onu?»

«Bu benim bileceğim bir iş.» Arkasını dönüp karısına hitap etti: «Şimdi, bu kadar saçmalık yeter, yola çıkma zamanı geldi. Hazır mısın, Marie?»

Kız başını salladı.

«Corentin'in katırını aldım, samanlıkta duruyor. Eyerini takabilecek misin? İyi. Mümkünse acele et. Dışarda bir lamba var.»

Sözlerini yerine getirmek için arkasını dönerek gözü bembeyaz bir yüzle ateşin yanında duran Jennifer'e takıldı. «Hemen geliyor musun?»

«Evet, evet. Şimdi git. Çabuk ol.»

Kapı kapandı. Lambanın ışığı bir an titredi ve tekrar düzeldi Jennifer titrek bir sesle konuştu: «Monsieur Bussac, lütfen dinleyin beni — **lütfen** bir dakika...»

«Eh, bien?» Paltosunu köşedeki askıdan almış ceplerine yiyecek paketlerini doldurmakla meşguldu. Kapı ile Jennifer arasında duruyordu tabii, bu

arada.

Genç kız kendini zorlıyarak sakin bir sesle konuştu: «Bir birimize dürüst davranalım Monsieur Bussac — dinliyen kimse yok artık. O gece Lally Dupré'yi bekliyordunuz. Görünce tanıyabilecek miydiniz?»

Bussac tereddütle cevap verdi: «Hayır.»

«Öyleyse siz — ve Dona Francisca — ikiniz Marie dediğiniz bu kızın Lally Dupré olduğunu sandınız. Fakat ben sorulara başlayınca Dona Francisca sizin çiftliğinizde kimi sakladığınızı çabucak anladı. Ölen kadını tarif etmesini isteyince Gillian'ı tarif etti bana. Tahmin etmişti ve dün akşam doğruca buraya gelip misafirinizi daha önce İspanya'ya göndermenin aptallık olduğunu, şimdi ise kendi elinizle ölüm fermanını imzalamış olduğunuzu söyledi. Marie, Madame Lamartine idi ve onu burada tutmak akıl kârı değildi. Dona Francisca'yı buraya kadar takip ettim — biliyorsunuz. Konuştuklarını duydum. Ve siz Monsieur Bussac fırtınalı gecede neler olduğunu herhalde biliyorsunuzdur.»

«Biliyorsam bile ne olacak?»

«Hiçbir şey,» dedi Jennifer. «Yalnızca benim gerçeklerden bahsettiğimi de biliyorsunuz şimdi.»

«Oh, evet,» dedi Pierre Bussac ilgisiz bir sesle. «Gerçeği anlatıyorsunuz.»

«Öyleyse, Allah rızası için, size bir zorluk çıkartmıyacağımı söylediğim zaman inanın bana. Bu yolculuk için sağlığının uygun olmadığını herhalde farkettiliz. Ona bir masal uydurun — yapabilirsiniz-

niz bunu — ve benimle gelmesini sağlayın.»

Adamın sesi kabaydı: «Allah kahretsin, ne demek istediğimi anlamadınız mı? Onun yanımda olmasını istiyorum!»

«Hakkınız yok!»

«O benim karımdır.»

«Gerçekten mi?»

Aşağıya eğdiği gözlerinin arasından genç kıza baktı: «Ne demek istiyorsun?»

«Buraya üç hafta önce geldi. Sanırım araba kazasında yaralandı ve hafızasını kaybetti. Sizinle bir yıldır evli olduğunu söyledi bana. Niçin ona bu yalanı söylediniz Monsieur Bussac?»

Kısa bir sesizlik oldu. Sonra adam sakın bir sesle cevap verdi: «Pekâlâ. Sen istedin; öğren istediklerini. Aşağı yukarı hepsini doğru tahmin ettin. Marcel Dupré'nin çetesi Lally'yi İspanya'ya sokabilmem için para verdiler bana. Lally benimle Gavarnie'nin aşağısında Chaos denilen yerde buluşacaktı. Lamartine adlı bir kadın arabasıyla geleceğini duymuştum. Katırla oraya kadar indim o gece, fakat Lally yoktu. Biraz sonra nehir boyunca yürüdüm ve araba kazasını gördüm. O — Marie — oradaydı. Karanlıkta gerçek Lally Dupré'yi görmemiş olacağım. Marie arabanın yanında yatıyordu. İlk önce ölü olduğunu sandım, fakat sonra yalnızca bayılmış olduğunu anladım. Kağıtlarını, çantasını — kimliğini belirtecek bazı şeylerini aradım, fakat bulamadım. Ve kadının Lally Dupré olduğuna karar verdim — yapılan tarife uyuyordu. Lamartine de-

nen kadın herhalde kendi eşyalarını toplayıp gitmiş dedim kendi kendime. Hiç kimse görmeden önce Lally'yi oradan uzaklaştırmam gerekiyor ve üstelik...»

Bu arada paltosunu giymişti Pierre Bussac. Her zamankinden daha iri yarı bir görünüşü vardı. İleri doğru bir adım atıp yumruklarını masaya dayadı. Gözleri kapkara bir ışıkla parlıyordu.

«El fenerinin ışığında, saçları dağılmış, elbiseleri yırtılmış bir halde yatıyordu otların üstünde. Çok güzeldi ve onu arzulamaya başlamıştım.» Dişleri göründü. «İşte— böyle. Beni anlıyor musun solgun İngiliz kızı? **Onu arzuladım.**» Kara gözleri genç kızın gözlerine dikildi. «Ve onu alıp buraya getirdim. Sabahleyin manastırda yatan diğer kadını öğrendim. Çok endişeliydim, çünkü başka şartlar altında sabah olmadan önce kadını İspanya'ya geçirmiş ve her türlü delilden uzaklaşmış olacaktım. Fakat seyahat edecek hali olmıyan bir kız kalmıştı başıma. Fakat şansım yaver gitti,» diyerek sırttı. «Her zamanki gibi. Manastırdaki kadın dilini tuttu. Belki Lally, polisin niçin kaza yerindeki diğer yaralı kadın hakkında soru sormadığını merak etmiştir, fakat eline geçen fırsatı kaçırmamak için soru sormamıştır. Eğer **senora'nın** benim yanımda olduğunu bilseydi... fakat tabii hiç kimse onu bilmiyordu,» dedi ve durakladı Bussac. «Herneyse, kendini kurtarmak için sesini çıkartmadı. Bence, yanındaki diğer kadını hatırlıyamıyacak kadar hastaydı ve hatırlıyamadan öldü. Şansıma.»

«Ve yine şanslısınız,» dedi Jennifer tatsız bir sesle. «Kuzenim hafızasını kaybetti.»

«Dediğiniz gibi. Başka türlü olsaydı benim yanımda kalmazdı, değil mi? Ve üstelik hiçbir şey hatırlamadığını görünce, İspanya'ya gitmek için acele etmediğini de öğrenmiş oldum. Ona, benim karım olduğunu söyledim — gerçi kasabada başka dedikodular da dolaşıyordu, fakat çiftlikten fazla uzaklaşmamasını tembih ettim.»

«Ve anladığıma göre, ona Bordo'daki banka soygununa karışmış olduğunu söylediniz?»

«Tabii. Yanımda tutmak için bir sebep göstermem gerekirdi. Ayrıca bunun doğru olduğunu da düşünüyordum. Cinayetden bahsetmedim; yalnızca buradan uzaklaşmamasını sağlayacak kadar gözü-nü korkuttum. Ve kim olduğunu öğrenince de hikâyemi değiştirmeyi düşünmedim. Sonunda ikisi de aynı yere geliyor değil mi? Benimle burada kaldı, ama Allah bilir çiftlik hayatını biraz güç ve alış-tıklarının dışında bulmuştur... Beni de öyle...»

İri vücudunu doğrulturken genç kıza gülüm-sedi. «Anlattıklarımın sizi sarsacağını düşünmüştüm, mademoiselle l'anglaise... İngiltere'nin Uyuyan Güzel'i... hepiniz birbirinize benziyorsunuz. Bu bakış onda da var... oldukça heyecanlandırıcı buluyorum.» Gülümsemesi genişledi. «Hayır, bana öyle bakmayın. Şu anda aklımda başka şeyler var.» Ve dönüp masanın çekmecesini açtı.

«Siz — **igrençsiniz.**» dedi Jennifer titriyerek.

Çekmecedan bir el feneri alıp cebine atmıştı

Bussac. Omuzlarını silkti. «Böyle mi düşünüyorsunuz? O beni beğeniyor halbuki.»

«Onu nereye götürüyorsunuz?» diye sordu boğuk bir sesle.

«Bulamıyacağınız bir yere.»

«Onlar sizi takip edeceklerdir.»

«Benim gittiğim yolda takip edemezler,» diyerek kısaca güldü. «Eğer İspanya'ya giden özel bir yolum olmasaydı sınır bekçilerini bunca yıl nasıl atlatırdım sanıyorsunuz?»

«Sersem!» diye bağırды Jennifer. «Eğer oraya geçebilseniz bile ebediyen saklanamazsınız ki.»

«Olamaz mı? İspanya büyük bir yerdir. Bütün param orada ve arkadaşlarım var.»

«Bir gün kendine gelecektir,» dedi Jennifer acımasız bir ifadeyle. «Herşeyi hatırlıyacaktır. O zaman sizin yanınızda kalacağını düşünüyor musunuz?»

«Niçin olmasın? Ona karşı çok iyi davranıyorum.»

«Delisiniz siz,» dedi son bir gayretle. «Kanundan kaçamazsınız.»

Bussac eski haline bürünerek homurdanmaya başladı. «Kes sesini küçük aptal! Onu buradan tutarak kendimi attığım tehlikelere bir anda yollamak için göğüs gerdim sanıyorsanız. Boş yere nefes tüketmeyin, *petite anglaise*. Benimle beraber gelecekl!»

«Ve ben?» diye sordu Jennifer bir sesle.

Yan gözle genç kıza baktı: «Sen burada kala-

caksın. Fakat bizi gözetliyebilmen için serbest bırakmıyacağım seni. Sana dokunmıyacağımı söylemiştim ve sözümü tutacağım. Fakat bir süre için seni sahneden uzaklaştırmam gerekiyor. Seni burada aramak akıllarına gelinceye kadar biz sınırı geçmiş olacağız.»

Bussac iskemlenin arkasından bir kanga! ip alıp Jenny'ye doğru yaklaştı.

Daha bir adım atmadan önce kulübenin kapısı tekrar açıldı. Gözlerinde bir limit ışığı beliren Jenny kapıya doğru döndü. Fakat gelen Gillian idi; yanaklarına renk, gözlerine parlaklık veren fırtınadan nefes nefes kalmış bir hali vardı.

«Katır hazır, Pierre,» dedi Gillian.

«İyi. Mantonu al. Gidiyoruz.»

Gillian yatak odasına doğru koştu. Bussac elinde ip ile masanın etrafını dönüp Jennifer'e yaklaştı. Genç kız kendini geriye attı, adamın elinden kurtuldu ve masanın diğer tarafına geçip yüzüne baktı. Bussac küfrederek tekrar atıldı. Eliyle kızın kolunu yakaladı, fakat genç kız tekrar kurtulup kaçtı. Çocukların kovalamaca oynamaları gibi gölgeli cdanın içinde lambanın verdiği ışıktaki birbirlerini kovalıyorlardı. Odada ayak seslerinden, kısa nefeslerinden ve köşede saniyeleri sayan saatin tik — taklarından başka bir ses yoktu... fakat Jennifer için korkunç sessizlik kendi sessiz çığlıkları ile bozuluyordu — **Stephen! — Stephen! Stephen! — Gelecekti; gelmesi gerekirdi! gelecekti!**

Korkunç oyun devam etti.

Bussac genç kızı yakalamak için masanın üstünden uzanınca gölgesi bütün odayı doldurdu. Jennifer geriye doğru sıçrarak pencesinden kurtuldu. Adam dengesini kaybedip öne doğru eğildi. Lamba sallandı. Bussac, masanın üstüne abandığı anda Jennifer bir ok gibi gölgelerin arasından fırlayıp kapıya yöneldi. Yakalandığı anda eli tokmağın üstündeydi. Adam, kızın kollarını arkadan yakaladı ve kapıdan uzaklaştırdı. Jennifer bütün gücüyle çırpıyor, tekmeler atıyordu. Bussac küfrederek ellerinin yerini değiştirdi. Bir koluyla sımsıkı vücudunu sarmış, diğeri ile kolunu sıkıyordu. Kapıldığı paniğin arasında Jennifer hayal meyal Gillian'ın sesini duydu: «**Pierre:**» Ve Bussac'ın vahşi sesle verdiği cevap duyuldu: «Haydi git. Ben hemen gelirim. Şelaleye kadar olan yolu biliyorsun.»

«Fakat bu kız?»

«Bizi takip edebileceği için serbest bırakamam. Susturmam lazım. Allah . rızası için Marie—»

«Pekala.»

Kapı açıldı. Rüzgar içeriye doldu. Jennifer bir kez çığlık attı: «**Gillian! Dur, gitme!**»

Bussac eliyle genç kızın ağzını kapadı. Kapı çarptı. Bir kaç saniye sonra rüzgarın uğultusu arasında uzaklaşan nal sesleri duyuldu.

Jennifer, adamın kaslarının gevşediğini hissetti. Başını hızla çevirdi ve boynunu tutan el gevşedi. Korkmuş bir hayvan gibi, düşünmeden, bütün gücüyle ısırды ve dişlerinin arasında derinin parçalandığını hissetti. Bussac küfrederek elini çekti ve vü-

çudunu saran kolunu biraz daha sıktı. Jennifer'in kıpırdıyacak hali kalmamıştı. Bussac bir eliyle çenesinden tutup gözgöze gelinceye kadar başını yukarıya kaldırdı.

Genç kız korkusunun arasında adamın güldüğünü gördü.

«Uyuyan Güzel, demek?» dedi boğuk bir sesle «Demek sen de ısırabiliyorsun, küçük şeytan?

«Kim düşünebilirdi bunu Ne yazıkki sana görgü kurallarını öğretecek kadar yaktım yok.»

Jennifer ne olduğunu anlıyamadan önce, Bussac başını eğdi ve kızı hırsla öptü.

Bir an itiraz edecek gibi oldu, sonra gölgeler onu kucağına aldı adamın kolları arasında gevşedi.

Dalgınlığı birkaç saniyeden fazla sürmüş olamazdı, fakat Bussac süratli davranmıştı. Gözlerini açtığı anda yatağın üstünde arkaüstü yatıyordu. Lamba ışığının tavanda meydana getirdiği gölgelere takılmıştı gözleri yarı hasta vaziyetinde. Saatin tiktakları, uzaklaşmakta olan nal sesleri gibi oldukça acele ve yüksek sesliymiş gibi geliyordu kulağına...

Gillian.

Hatıraları canlandı. Dönmek istedi, fakat ellerinin bağlı olduğunu ve hareket edemez hale getirildiğini farketti. Bütün vücudu kurşundan yapılmış gibi ağırlaşmıştı... aciz... kaskatı... İnanamaz bir şekilde kulübenin yatak odasında, elleri bağlı, ağzında bir tıkaçla yattığını anladı.

Kendisine bu şekilde davrananlara karşı kor-

kunç bir öfke hissetmek oldu ilk tepkisi. İp vahşice bağlanmamıştı, fakat duğumler bileklerini kesiyordu, tıkaç ise genç kıızı korkutmuştu. Ağzına bir şey tıklmış ve üstüne de bir eşarp bağlanmıştı. Diline tazyik yapıyor, ağzını kurutuyor ve dişlerinin kenetlenmesine sebep oluyordu çenesini sımsıkı saran eşarp. İtiraz etmek için bağırmaya çalıştı ve başını güçlkle, ışığın geldiğı yarım aralık kapıya doğru çevirdi.

Deli gibi atan kalbi ve korkuyla büyüyen gözleri ile seyretti...

Pierre Bussac iri vücuduyla kapının önünde durmuş, ışığı gölgeliyordu. Jennifer'e bakmıyordu bile. Hareketsiz durmuş, bütün dikkatini elindeki bir şeye vermişti...

Bir mektup mu? Jennifer yırtılmış kıvrımları tanıdığını hissetti. Cebinde bulmuş olmalıydı mektubu... Evet, ne olduğunu şimdi anlamıştı genç kıız...

Elindeki Isaac Lenormand'ın mektubuydu.

Bu yeni keşfinin Bussac'a neler ifade edeceğini tahmin etmeye çalıştı. Dona Francisca'nın şantaj aletlerinin bir kısmı şimdi onun elindeydi. Ve Jennifer'in de bunu okumuş olduğunu herhalde tahmin etmişti. Ve diğer parçanın nerede saklı olduğunu genç kıızın belki bildiğini de düşünebilirdi. Fakat eğer bu gece gidiyorsa ne Jennifer'in bilgisi, ne de Dona Francisca'nın yenilgisi onun için önemli olmayabilirdi? Ve genç kıza dokunmayacağına söz vermişti... Çok kötü bir adam değildi; Gillian'a karşı davranışları bunu ispatlamaya yetmez miydi? Doğru, Gil-

lian'a kendini kabul ettirmesi pek hoş yollardan olmamıştı, ama yalnızca kendi arzuları ve hisleri için yaşıyan bir adam sayılabilirdi. Arzuları ve nefretleri eşit ve basitti. Nefretleri? Bir gece önce Dona Francisca ile konuşurken yüzünün aldığı ifadeyi hatırladı ve rahatlardı Jennifer. Saf nefret, yıllarca bastırılmış bir öfkenin aniden patlak vermesi... bununla karşılaştırılınca bu geceki davranışları çok nazik ve kibar olarak nitelenebilirdi. Ona dokunmıyacaktı. Yalnızca genç kızı bir silre içinde oyunundan uzaklaştırmak istiyordu. Böyle söylemişti kendisi. Dokunamazdı Jennifer'e. Dokunmıyacaktı...

Bussac mektubu cebine tıktı ve yatağa doğru döndü. Gölgesi büyüyüp bütün odayı kapladı. Öne doğru bir adım attı; gölge irileşti, duvarı ve tavanı kaplayıp beklemeye başladı.

Olduğunu yerde başını çevirmiş dinliyordu.

Dışardan, gürültüsü gittikçe azalan rüzgarın sesi geliyordu. Taşların üstünden yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Stephen!... sessizce atılan bir çığlıktı bu. Geceyi doldurup, fırtınayı bastıran bir çığlık... **En sonunda! Stephen!**

Dış kapı çabukça açıldı. Yattığı yerden Jennifer gelenin kim olduğunu göremiyordu, fakat Bussac'ın bütün vücudu kasılmıştı. Lambanın ışığının altına doğru ilerledi ve odanın kapısını arkadan kapadı.

XXII

ölüm dansı

Kapı kapanmadı ve sessizce geriye doğru salı-
lanarak tekrar aralandı. Gillian'ın bıraktığı yerde
duran ekmeği yakut gibi kıpkırmızı parlıyan şarap
şişesini ve lambanın altında duran bıçağın çelik
parıltısını görebiliyordu Jennifer. Masanın ayak-
ları ardında ise şöminenin sönmekte olan odunları
titreyerek yanıyorlardı.

Bussac, görüş açısından uzaklaşmış, kapıya
doğru yaklaşmıştı. Jenny odunların hava akımından
dolayı kıvılcımlar saçtıklarını gördü ve dış kapı ses-
sizce kapandı.

Bussac'ın kısa bir nefes alarak konuştuğunu
duydu: «Sen; Şimdiden mi? Bu kadar erken nasıl
gelebildin?» Alçak sesle söylenen sözler arasından
ayak sesleri ve ipekli bir kumaşın hışırtısı duyuldu.

Jenny bağları arasında kımıldadı. Unutmuştu
— inanılmaz bir şekilde karanlık gecede peşine ta-

kılan diğerk tehlikeyi tamamen unutmuştu. Dona Francisca'nın alçak sesi duyuldu: «Gönderdin mi?»

Gerçi alçak sesle konuşuyorlar, fakat çok öfkeli olduğu belliydi ve Bussac'ın cevabı kendini savunuyordu: «Neden bahsediyorsunuz?»

«Aptallık etme: Hayvanın sesini duydum! Nereye gitti?»

«Sizin onu bulamıyacağınız bir yere, hanımefendi!»

Kısa bir sessizlik. «Sana söylediğim gibi mi davranacaksın?»

«İstediğim gibi davranacağım. Ve şimdi gidin buradan. Ben de gidiyorum.»

«Beklerim. Geldiğiniz zaman konuşacaklarım var.»

Alayla cevap verdi. «Öyleyse çok beklersiniz. Geri dönmiyeceğim.»

«Ne demek istiyorsun? Hayır, bekle. Bekle! Sersem! Ne yapmak istiyorsun? Düşünmüş olamazsın herhalde—»

Kabaca sözünü kesti Bussac: «Tekrar başlamayalım. Sersemlerden ve sersemliklerden yeter derecede bahsetmiştik. Ve bu sersemlik kapandı artık, Siz istediğiniz gibi davranabilirsiniz, fakat ben gidiyorum. Şimdi yolumdan çekilin.»

«Pierre Bussac! Bunu yapamazsın!»

«Yapamaz mıyım? Kapıdan ayrılacak mısınız, yoksa ben sizi ayrılmaya mecbur edeyim mi?»

Kadının sesi nefret ve öfkeyle titriyordu: «Bana elini sürmeye sakın kalkışma, sersem herif!»

Bussac güldü. Sesinde kendine güven ve zafer vardı. Herhalde ses tonu kadını sarmıştı: «Benimle beraber burada oturup polisi mi beklemek istiyorsunuz?»,

«Polis mi? Burada mı?»

«Evet. Burada.»

Nefret dolu bir sesle cevap verdi: «O İngiliz kız...»

«Bildiniz.» Bussac'ın ayak sesleri duyuldu ve gölgeleri köşede gözlerden gizlenen Jennifer, adamın onu meydana çıkarmasını bekledi. Fakat dağcı yalnızca masanın yanına yaklaşmıştı. Elini, söndürmek üzere lambaya uzattığını gördü Jennifer. Omzunun üstünden konuştu Bussac: «Gidecek misiniz?»

Fakat kadın çabucak yaklaşmıştı. Uzun etekleri ateşin ışığında parlayıp söndü. Masanın üstünden Bussac'a doğru eğildiği anda Jennifer'in görüş açısı içine girmiş oldu. Alttan gelen ışıkla aydınlanan yüzü, dramatik gölgeler içinde kalmıştı.

Nefes almadan konuştu: «Hayır. Bekle. O kız gerçekten bir şeyler öğrenmiş mi?»

«Sanırım, aşağı yukarı herşeyi biliyor,» dedi soğuk bir sesle.

«Benim hakkımda mı?»

«Oh evet. Dün gece buraya gelmiş ve konuşmamızı dinlemiş.»

Dona Francisca ellerini hafifçe masaya vurdu. Bıçak yerinden sıçradı ve ışıktaki parladı.

«Bu gece de geldi mi?»

«Evet.»

«Ve sen ne yaptın ona? Hikâyesini anlatması için serbest mi bıraktın?»

Kısa bir duraklama oldu. Bıçak kadının ince elinin yanında parlıyarak yatıyordu. Jennifer'in bütün vücudu kalbinin çarpıntısına uyarak sallanıyordu. Karanlık, korkusuyla canlanmıştı; ve onlar da bunu hissetmemelik edemezlermiş gibi geliyordu. Sonra Bussac ağır ağır konuştu. «Onu burada tutmanın bir anlamı yoktu. Zaten anlatmıştı herşeyi.»

Kadın keskin bir sesle inledi ve dudaklarını ısırıldığı anda dişleri parladı. «Öyleyse — ben de burada kalamam. Sorguya çekilmek istemiyorum. Sorguya çekilmememi gerektini sen de biliyorsun.»

Tatsız bir sesle cevap verdi Bussac: «Sizin için çok kötü bir durum. Benim kazancımın yarısını elimden almak için bana şantaj yapmadan önce bunları düşünmeliydiniz. Eşit derecede suçlara katılmadan önce durup iyice kararlarınızı tartmalıydınız — ve elmasın elması keseceği bir zaman geleceğini de hesaba katmalıydınız, Dona Francisca!»

Bussac da masaya yaklaşmıştı. Kadına doğru eğildiği anda Jennifer adamın yüzünü gördü. Stephen'e saldırdığı anda gözlerini bürüyen, çıplak bir öfke vardı yine, fakat şimdi bunu gölgeliyecek ne korku, ne de tereddüt bulunuyordu ifadesinde. Karşısındaki Dona Francisca'nın bunca zamandır susta durdurmaya alıştırdığı yaratık değil tehlikeli bir hayvandı. Bakışları karşılaştığı anda herhalde Dona Francisca da bunu farkettiler ki, gözleri büyüye-

rek biraz geri çekildi.

«Saçmalıyorsun. Eşit suçmuş! Asla eşit değildi, asla! Ben yalnızca sorguya çekilmek **istemiyorum** ve belki de senin paranla aldığımı iade etmem gerekecek.

«Öyle mi?» diyerek güldü Bussac.

Öfkeyle cevap verdi: «Bana dokunmazlar! Benim bütün yaptığım senden — basit bir canı, bir kâtilden — para almak ve iyilik için bunu kullanmaktı. İyilik için! Kendime hiç harcamadım. Tanrının evi için kullandım parayı!»

«Böyle olabilir, fakat parayı nasıl kazandığımı biliyordunuz. Canilerin, katillerin kaçmasına yardım ettiğimi biliyordunuz. Siz de canilere yardımcı oluyordunuz, Dona Francisca...» Tatsız bir sesle devam etti: «Gerçeklerin aksesuarları derler buna, değil mi?»

Burun delikleri titriyerek derin bir nefes aldı ve ince dudakları biraz daha inceldi. Kadının yenildiğini gören Jennifer korkusu arasında biraz olsun sevinmişti. Dona Francisca kendine has kesik hareketleriyle öne eğilince lambanın ışığı yüzünü aydınlattı. «Herneyse, Pierre Bussac, ikimiz de aynı işin içindeyiz. Elmas elması başka yollarla da kesebilir dostum! Sen gidip beni terkedersen, ben burada oturup polisi beklemeyeceğim!... Beni de götürmen gerekiyor!» Sesi ısrarlı bir fısıltı halini aldı: «Gittiğin yolu biliyorum,» dedi Dona Francisca. «Beni de beraber götür — İspanya'ya...» Ve üzüntü olarak nitelenebilecek bir ifade geldi sesi-

ne.

Fakat bunu farkettilse bile duymamazlıktan geldi. Kadının yüzüne kahkahalarla güldü: «Hayatının pahasına bile götürmem!» dedi. «Git artık. Vaktimi harcıyorsun ve gitmeden önce yapacağım — bir şey var benim.»

İspanyol kadın ani bir hareketle doğruldu ve yüzünü eski korkunç nefret ifadesi kapladı! «Öyleyse git, sersem! Benim korkacak neyim var? Paranı iyi niyetle aldığıma yemin edebilirim — vicdanını rahatlatmak için vermiş olabilirsin! Tabii bir skandal kopacaktır, fakat bu gibi şeyler çabuk unutulur ve ben ben olarak kalacağım! Sen gitmiş olacaksın ve kim inanır o soluk yüzlü İngiliz kızına!» Gözkapakları kalktı ve gözleri onniks gibi sert ışıldadı. «Ve senin yakalanman için çalışacağım, Pierre Bussac! İspanya'da bile sana erişebilirim, dostum! İspanya'da ben ve ailem hâlâ önemli kişileriz! Göreceksin Pierre Bussac benim hâlâ dişlerim var!»

Bussac'ın sesinde bir gülümseme vardı. «Eğer Lenormand'ın mektubunu kastediyorsanız, dişlerinizin çekilmiş olduğunu öğreneceksiniz.»

Sessizlik.

«Ne demek istiyorsun?»

«Şu.» Bir kağıt hışırtısı duyuldu. Kadın aceleyle konuştu: «Bu yalnız yarısı. Bende diğer...»

«Hiç şüphesiz. Fakat yarım bir mektubun faydası olur mu bilhassa imzasız olursa?»

«Nereden buldun bunu? Ver onu bana!» Kadı-

nın eli bir bir yılan gibi uzandı, fakat Bussac da aynı süratle mektubu uzaklaştırdı ve tekrar güldü. «Oh, hayır, alamazsınız. Bu benim hürriyet için pasaportumdur, **senora ve sizin iyi davranmanızı** gerektiren bir ferman! İspanyol hilelerinizi deneyebilirsiniz, fakat şunu bilin ki beni yakalatırsanız, siz de okkanın altına gidersiniz. Ve eğer kendinizi benim — nasıl diyebiliriz — mesleğime karşı masum olarak görüyorsanız, bir kere daha düşünün. Cinayete yardım, sevgili hanımefendi! Bu mektubun saklı olduğu yeri bilen bir şahit var-»

«Bu bir şey ispat edemez! Benim elimde değildi!»

«Değil miydi? Manastır hayatında, özel hayat diye bir şey yok, öyle mi? Fakat bahse girerim, bunun bulunduğu yerde biraz daha araştırma yapmak verimli olacaktır!»

Dona Francisca tıslar gibi kısa bir nefes aldı. Bussac kalın sesiyle kabaca güldü. «Çok derinden vuruyor, değil mi? Özel geliriniz, özel mirasınız, benden çaldığınız paralar... Dupré çetesinin ödediğinin yarısı dahil olmak üzere — **Bordo bankasından çalınan paralar, üstelik hepsinin seri numaraları polis evraklarına geçmiş!**»

«Hayır!» Derin bir nefes gibiydi sesi. Gri yüzünde gözleri siyah kuyular halini almıştı.

«Gerçek. Bu akşam öğrendim. Corentin, Aristide Celton'dan duymuş.» Bussac'ın dişleri göründü. «**Aynasızlar** definenizi bulmadan önce oraya koşsanız daha iyi olmaz mı? — belki de bizim kü-

çük şahit almıştır onları?»

«Hayır!» diye bir çığlık attı kadın, dinleyicilerin kanını donduran bir çığlık. Kısa kısa nefes alıyordu. Yüzü ter içinde kalmıştı ve oturduğu yerde büzülmüştü. Yüzünü kaplıyan öfkeli maskede korku ve kızgınlıktan başka bir şey daha vardı... yarı korku, yarı memnunlukla seyreden Jenny, hayal diye reddettiği bir deymi hatırlamıştı. **Şeytanların kurbanı**... insanlık trajedisinin kaynağı olan güçlü olma hissi öylesine sarmıştı ki bu kadını, ruhunu şeytana terkettiği belliydi. Ve şimdi bu rüya, kum tanecikleri gibi parmakları arasından sıyrılıp gidiyordu, alay edencesine.

Elleri...

Elleri, görmeden dolaştı masanın üstünde. Sağ eli yanında duran bıçağa dokundu. Hâlâ şuursuz bir tavırla parmakları bıçağın üstünde kıvrıldı... Çelik bıçak avucunda, eriyen bir alev gibi parladı.

Bussac başını başka tarafa çevirmişti. Lambayı söndürüyordu. Lambanın fitili, tütredi, alçaldı ve kırmızı bir iplik haline geldi. Sonra karanlığa gömüldü ve şöminenin ışığı odaya hakim oldu. Kadın kırmızı ışığın karşısında siyah bir gölge gibiydi. Bıçak görünmüyordu.

Masanın etrafını dolaşıp Bussac'ın yanına geldi. İpekli kumaşın hışırtısı duyuldu. Adamın kolunu yakaladı.

«Bu şekilde gidemezsin.» Sesi boğuk ve garipti; neredeyse yalvaracaktı. «Beni de götürebilirsin. İstersen -»

«Sen mi? Senin cehenneme kadar yolun var, hanımefendi!» dedi ve güldü Bussac. «Şimdi sen kendi ölümüne git ve bırak beni kendi yoluma gideyim.»

Ve kadının tökezlenmesine sebep olacak kadar sert bir hareketle kolunu çekti.

Dona Francisca, bağırarak masanın kenarına kadar geriledi. Bir dakikalık sessizlikten sonra boğuk, acaip sesiyle İspanyolca konuşmaya başladı. Ani bir hareketle arkasını dönüp kadının yüzüne baktı Bussac.

Ve adam döndüğü anda, Dona Francisca saldırdı.

Üstüne atılmıştı. İki gölge birbirine kaynaştı. Bir şey parladı ve hafif bir sesle kayboldu. Bir küfür, bir inilti ve Bussac olduğu yerde, katilinin ayakları dibine yığılırken gölgeler birbirinden ayrıldı.

Ateşin karşısında, hareketsiz, simsiyah, bir şekil gibi durdu bir süre Dona Francisca. Sonra ağır ağır arkaya doğru uzaklaştı ve Bussac'a baktı. Kırmızı ışık yüzünü aydınlattı ve elindeki bıçağın parlamasına sebep oldu.

Ve Jennifer gördü.

Kadının çenesinden aşağıya salyalarının aktığını gördü Jennifer. İnce dudaklarının, çürük bir tahtadaki bir yarık gibi aralandığını gördü. Gözlerini gördü.

Kaın başını kaldırdı ve bakışlarını kulübenin mutfağına doğru gezdirdi. Jennifer'in yattığı odanın kapısına takıldı kaldı bir süre gözleri.

Baktığı anda, mutfaktan gelen bir rüzgâr dalgası kapının hafifçe aralanmasına sebep oldu. Ateşin ışığı gölgelerle oynadı. Kapı biraz daha açıldı. Kadın, şimdi genç kıza bakıyordu; alevler yükselip gözlerini aydınlattı ve korku ifadesini genç kıza gösterdi.

Nefes almadan gözlerini kapadı Dona Francisca.

Kapı tekrar gıcırdadı.

Kapının gıcirtısı, kadına, bomboş bir evde ayaklarının dibinde yatan bir ölüyle beraber olduğunu hatırlattı ve başka bir kadın da dağlarda kaçıyordu yalnız başına...

Acıyla inler gibi bir kısık ses çıkardı ve arkasına dönüp dış kapıya doğru atıldı Dona Francisca.

XXIII

çıplak dağda bir gece

Terkedilmiş bir ev; yerde yatan bir ölü ve çıplak dağlarda kaçmakta olan bir kadın... Daha önceki olaylar kabus olarak sayılırsa, şimdi ki dehşetin ta kendisiydi. Meleodram? Bu deyim, böyle olayların meydana gelmediği başka bir devire aitti. Fakat bu olmuştu. Gerçekte bütün olanlar. Jennifer de içindeydi; şimdi burada.

Titriyerek sancıyan vücudu, hissizleşmiş beyni, öldürülen adama dikilmiş gözleri ile yatıyordu genç kız. Gerçekte bu. Gözünün önünde cereyan ediyordu. Jennifer'in başından geçiyordu. Burada ve şimdi.

Stephen'i ve Luz'a kadar olan uzun yolu unutmuştu; Gillian'ı ve hatta onu kovalıyan eli bıçaklı kadını bile düşünmüyordu. Korku içinde, durmuş gibi gelen zamanı yaşıyarak yatıyordu. Fakat duvardaki saat saniyeleri vurarak, karanlık odanın

içinde saatlerin geçtiğini bildirmeye devam ediyordu.

Terkedilmiş bir evdeki bir farenin çıtırdısı gibi garip bir sesi çıkararak kapı birkaç santim daha aralandı. Ocaktaki kütüklerden biri kırıldı ve sarı kıvılcımlar, genç kızın bakışlarının sabitleştiği noktayı biraz daha aydınlattı. Kapı tekrar gıcırdadı. Odadaki başka bir hareket ise genç kızın bütün tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu. Alevlerin ışığında adamın hareket ettiğine yemin edebirdiniz...

Hareket ediyordu.

Jenny başını çevirdi ve gözleri dışarı uğrayınca kadar dikkatle baktı. Vücudu kaskatı kesilmişti. Nefesini tuttu. Bütün dikkatini mutfağın zemininde yüzükoyun yatan adama vermişti. Yepyeni bir dehşetle ürperdi.

Hareket ediyordu. Jenny'nin gözleri önünde, adamın omuzları ve başı oynadı bir süre. Sonra bir eli hareket etti; zeminde sürüklendi ve ağır ağır vücudunun altına doğru yaklaşarak bıçağın açtığı yaranın üstüne kapandı. Kısılmış dişleri arasından adamın ıslık gibi nefes aldığı duyuldu. Sonra, kendini koruyan bir kirpinin top halini alması gibi Busac yarasının üstüne toparlanarak yattı.

Sonra birdenbire adamın yeni bir güç kazandığı görüldü. Öteki eli yere indi ve vücudunun üst kısmını yavaş yavaş yerden kaldırdı. Uzun bir süre, kasları gerilmiş bir vaziyette durdu, sonra bir dizine dayanarak, doğruldu. Acıdan inliyordu. Bir an,

sarfettiği güç çok fazlaymış ve tekrar yuvarlanacakmış gibi geldi, fakat masaya tutunmayı başardı. İnsiyaki olarak eli masasının üstüne gitti ve seyrederken bile ter dökmeye başlayan Jennifer'i şaşırtan bir güçle ayağa kalkıp masaya yaslandı. Kesik kesik nefes alıyordu.

Ve bir süre, eliyle yaralı yerinin üstüne vurmaktan başka bir hareket yapmadan durdu. Hırıltılı nefesleri, köşedeki saatin sessiz tik-takları ve ateşin kendisine has çıtırdıları, biraz önceki fırtınanın gürültülerinden daha fazla sinir bozucuydu. Ve ipleri arasında hareketsiz yatan Jenny, canlanmaya çalışan adamı seyrederken fırtınanın evin etrafındaki son gürültüleri de duyuldu ve fırtına Gillian'ı kovalayan karanlık bir düşman gibi dağlara doğru ilerledi...

Pierre Bussac başını kaldırdı. Bir eliyle hâlâ yan tarafını tutarak ağır ağır vücudunu doğrulttu. Diğer eliyle masanın üstünü araştırdı; ev eşyalarının tanıdık sesi, elektrikli sessizlikte garip bir şekilde yankılandı. Aradığını buldu bir süre sonra. Sancısından kurtulmak istercesine başını salladı ve ağır ağır masanın üstünden bıçağı alarak yatak odasına doğru yöneldi.

Kabusun bu kısmı daha önce de cereyan etmişti. Bir kez daha ipleri arasına büzülmüştü Jennifer, adamın yattığı yere yaklaştığını görerek. Fakat artık korkunun sonuna gelmişti ve hiç etkisi kalmamıştı. Ve Jennifer hissizleşmişti artık. Gelecek darbeden korunmak istercesine sırtını hafifçe

gererek yatıyordu. Gözlerini adamdan uzaklaştırdı. Bütün yaptığı bu oldu.

Pierre Bussac iri vücuduyla kapının kenarına yaslandı. Nefesleri sıklaşmıştı. Sonсуza kadar orada dayanıp durmuş gibi geldi genç kıza, adam, gücünü toparlayıp yalnızca bir kez tökezliyerek odayı geçinceye kadar.

Dışardan gelen sesleri dinlercesine başını çevirince, parlıyan bakışlarını gördü Jennifer. Sonra gölgesi yatağın üstüne düştü. Bileklerini aradığını hissetti. Adam, Jennifer'i kenara çekti ve bıçağın soğuk çeliği bileklerini bağılayan iplere dayandı.

«Marie,» diye fısıldadı Bussac boğuk bir sesle, «Marie'nin ardından gidiyor...»

İpler gevşedi, ayrıldı ve düğümler çözüldü. Bussac, mutfak bıçağı ile ayak bileklerini bağılayan düğümleri kesmeye başlarken Jennifer hissizleşmiş elleriyle ağızındaki bağlağı çözüp çıkarmayı başardı. Ağızına doldurulan tıkaçı tükürerek çıkardı ve diliye kuruyan dudaklarını yaladı. Bileklerine kan gelmesi için ovuşturmaya başladı.

Bussac, boğuk sesiyle konuşmaya devam etti: «Yakalıyacak... Marie'yi.» Düğümleri kesmeye devam etti, fakat hem bıçak körleşmişti, hem de elleri titriyordu. Jennifer: «Bıçağı bana ver,» demek için ağızını açtı, fakat boğuk bir sestен başka birşey çıkmadı kuruyan boğazından. Öne doğru eğilip Bussac'ın karşı koymayan parmaklarından bıçağı aldı ve yeni bir güçle iplerine kesmeye başladı. Bussac olduğu yerde doğruldu.

«Marie...» dedi bir kez daha ve sarhoş gibi yalpalıyarak odayı geçip mutfığa doğru yürüdü.

Ve Jennifer serbest kalmıştı. Bağlı olarak çok uzun süre — bitmek bilmeyen korkulu dakikalar — kalmış olamazdı, çünkü ipler henüz kaslarını uyuşturmamıştı. Ayakları karıncalanıyor, bütün vücudu ağrıyor ve hafifçe başı dönüyordu, fakat ayağa kalkıp oldukça düzgün adımlarla Bussac'ın ardından mutfığa kadar yürüyebilmişti.

Elinde bir bardak konyak ile karşıladı Bussac genç kızı.

«Gitmen lazım,» dedi yarı fısıldıyarak. «Yardım etmelisin, ben yaralıyım. Allahın belası İspanyol bıçakladı beni. Yardım edeceksin bana. Al, bunu.» Bardağa biraz daha konyak koyup Jennifer'e uzattı. Bardağı hiç tereddüt etmeden aldı ve büyük bir yudum içti. İçki yaralı ağzını yaktı ve bir alev gibi bütün vücudunu dolaştı. Titriyerek bir yudum daha içti; bu kez alkol yepyeni bir ateşle doldurdu içini, parmaklarının ucuna kadar bütün damarlarında kanın akımını sağladı.

Jennifer boğuk bir fısıltı ile cevap vermeyi başardı: «Evet. Kadın elinde bıçakla çıktı buradan. Herşeyi yapabilecek kadar çıldırmış bir hali vardı. Yol nerede? Gideceğim yolu tarif edin bana.»

«Asla bulamazsın. Orası benim gizli... geçidimdir. Göstermem gerekir yolu sana...» Fakat eli hâlâ yaralı yerine yaslanmıştı ve yüzü, şöminenin aydınlığında ölmüş bir adamın yüzü gibi solgun ve çöküktü.

Jenny hıçkırarak konuştu! «Aman Tanrım... Nereden bıçakladı? Gösterin bana.»

«Bırak beni, kadın,» dedi Bussac kabaca. «Vaktimiz yok.»

«Saçmalık etmeyin. Bu halde on metre bile yürüyemezsiniz,» dedi genç kız sert bir sesle.

Jenny, adamı iterek bir iskemleye oturttu. Pal-tosunu açtı ve bir tarafında kararmış bir ıslak leke bulunan gömleğini yırtarak çıkarttı. Yavaş yavaş su damlıyan bir musluk gibi kan damlacıkları ağır ağır yaranın ağzında toplanıyor ve etrafa sızıyordu.

Korkuyu atlatmış olduğu gibi şaşkınlık hissin-den de sıyrılmıştı Jenny. Sanki her gün bıçak yaraları tedavi edermiş gibi sakin bir hareketle gömleğin temiz bir tarafını yırttı, üstüne konyak damlattı ve usulca yaranın etrafını temizledi.

Pierre Bussac kımıldamadı, fakat eliyle yarasının üstünü sımsıkı tutmaya devam etti.

«O İngiliz,» dedi duyduğu acıyı yansıtan, ama yine de alaycılığından vazgeçmiyen boğuk sesiyle. «O... bile... belki... işimize yarıyabilirdi. Belki de vasıta bulmuştur.»

«Bir atı vardı. Luis'in.»

Bussac gülmeye çalıştı. «O atlarla pek fazla uzağa gidemez.»

«Aygır,» dedi Jenny kısaca.

Adam şaşırmış gibi kıpırdadı. «O mu? Herşeyden sonra... demek erkekmiş.»

«Savaş zamanında, başkaları, evlerinde oturup

kaçaklara yardım ederek para kazanırken memleketinin uğruna yaralanacak kadar erkek,» dedi Jenny dişlerinin arasından.

Konyaklanmış bezi ateşe attı ve bez mavi bir alev çıkararak yandı.

Bussac'ın gözlerinde duyduğu acıyı ve endişeyi gölgeliyen bir neşe pırıltısı vardı. Jenny istemediği halde saygıyla yüzüne baktı. Cesur bir adam. Faraların Kralı? Hayır, Stephen yanılmıştı. **Bir erkeği herşey için olduğu gibi kabul edin...**

«Sussanız daha iyi olacak,» dedi Jenny. «Benliğinizdeki bütün enerjiye ihtiyacınız olacak.»

Gözlerindeki pırıltı sönmedi: «Pekala, Karlar Kraliçesi... pekala. Belki ikiniz de... kârlı bir pazarlık etmiş olacaksınız...».

Jennifer dinlemiyordu bile. Topuklarının üstüne oturmuş, ilkel mutfakta kalın bir sargı yapabilmek için işine yarıyacak birşeyler arıyordu. Kendi cebindeki temiz mendil; gayet iyi, yaranın üstüne konabilirdi. Başka ne olabilir? Gözleri masanın üstündeki beyaz örtüye takıldı, hatırladığı kadariyle temizdi. Örtünün bir köşesinden tutup çekince, masanın üstündeki herşey, bardaklar, kaşıklar, ekmekler, et dilimleri... gürültüyle yere yuvarlandı. Bussac, karşısındakini şaşırtan bir çabuklukla örtü çekilirken konyak şişesini havada yakalamıştı.

Becerikli parmaklarla Jennifer, örtüyü katladı, mendili etrafına sardı ve yaranın üstüne sıkıca bastırdı. Adamın vücudunun titrediğini hissetti, fakat Bussac'ın bütün söylediği: «**Çabuk ol!**» idi, şi-

şeyi ağzına dikip büyük bir yudum içerken.

«Bir eşarp,» dedi Jennifer. «Bağlamak için bir eşarp var mı?»

Bussac başıyla işaret etti. «Kapının arkasında.»

Genç kız koşarak odayı geçti, karanlık köşede asılı elbiselerin arasında bir eşarp aradı. Bir an sonra buldu aradığını. Birkaç dakika sonra genç kız düğümleri sıkarken, Bussac ayağa kalkmış paltosuna sarınıyordu. Ateşin ışığında yüzü solgundu, fakat aynı zamanda kararlı bir ifade vardı gözlerinde. Acıya karşı koyabilecek bir güçle yürümeye başladı.

Jennifer ayağa kalkarken, adamın kolu omuzlarına sarıldı ve kapıya doğru çekti genç kıızı.

«Viens donc.»

Sonra, fırtınalı karanlığa çıkıp dağların daha koyu karanlıklarına doğru ilerlemeye başladılar.

Bussac, kulübenin köşesinden dönüp dik yamacı tırmanın patikanın yolunu gösterdi. Fırtınanın en şiddetli kısmı geçmiş gibiydi, fakat rüzgâr hâlâ kuzeyden esiyor ve iri damlalar halindeki yağmuru da beraberinde sürüklüyordu. Etraf zifiri karanlık sayılmazdı, arasına bulutlar dağılıyor ve yıldızların ışığı yeryüzüne kadar iniyordu. Fakat yol çok engebeli idi ve Bussac'ın feneri olmasaydı Jennifer herhalde çıkamazdı bu patikayı.

Binaların önünden geçerken, iki gölge, kapının karanlığından kendilerini sıyırdılar; sesleri araştırmaya çıkan köpekler. Jennifer çok korktu, fakat Bussac küfrederken ikisini de yerlerine gönderdi.

«O kadın -» dedi Jennifer şimdiden yorulmaya başlayarak, «yolu — gizli yolu biliyor mu?»

«Biliyor. Bir gün hastalanmıştım... yıllar önce ve o tedavi etti beni... o ve şimdi ölmüş olan başka bir rahibe. Bütün dert o zaman başladı... ateşim yükselince gerektiğinden çok konuşmuşum... ve o, Allah kahretsin, dinlemiş ve unutmamış... ve tabii delilin yerini aramış...»

«Mektup mu?»

«Evet. Şimdi... nefesini sakla kızım... Onu... yakalıyamıyacağız... galiba...»

Bussac karanlık ve dik yokuşu süratle tırmanıyordu. Çektiği sancı yalnızca hırıltılı nefesinden belli oluyordu. Ve eli biteviye yarasını bastırıyordu. Jennifer gözlerini, önlerinde dansederek ilerliyen el fenerinin sarı ışığına dikmiş, adamın yanında yürümeye çalışıyordu. Yolu görebiliyorlardı, fakat etraf çamurlu ve ıslak taşlarla kaplıydı; arkalarından hızla esen rüzgar da ilerlemelerine pek yardımcı olmuyordu. Bir keresinde Bussac'ın ayağı kaydı. Hemen kendini topladı, fakat herhalde yaralı tarafını acıtmıştı ki, Jennifer, adamın dişleri arasından bir küfür savurduğunu duydu. Fakat duraklıyarak yardım etmek için ona döndüğü anda, Bussac boğuk sesiye itiraz etti: «Hayır. Acele et...»

Acele... ve artık otlaklar bitmiş kayalar başlıyordu. Birdenbire çevrelerini dağlar sardı. Ulu tepeler göğe kadar uzanıyor ve rüzgârı kesiyorlardı. Kayalardan meydana gelen yüksek duvarlarda yağmurun ve fırtınanın gürültüleri yankılanıyordu. Ve

her taraftan akarsu sesleri geliyordu... ileride, geride, aşağıda, her kayanın çatlağında, aralığında, beyaz ipler gibi sular gürüldüyerek akıyordu.

Acele... hiçbir zaman çok kuvvetli olmıyan fenerin ışığı artık iyiden iyiye zayıflamıştı. Jennifer nefes nefese kalmıştı. Ter içindeydi bütün vücudu ve ısırıldığı dudaklarında tuz tadı vardı. Fakat süratini asla azaltmadı. Şüphe ve tereddüt için kaybedilecek vakti yoktu; bu kovalamacanın sonucunun ne olacağını düşünmek genç kızın aklına bile gelmemişti. Herşey — Dona Francisca, Gillian, yanındaki adamın tehlikeli olabileceği — herşey, acele etme gereğinden unutulup gitmişti.

Bir süre önce patikadan ayrılmışlardı. Bussac arkasını dönüp Jennifer'e yalnızca kayalarla kaplı bir araziymiş gibi gelen yere gözünü kırpmadan dalmıştı. Bir keresinde, yere düşmüş bir ağaç yollarını kesmiş, bir keresinde dizlerine kadar buz gibi suyun içine dalmışlardı, fakat katırın geçebildiği her yerden onlar da geçecekti. Ve Bussac hiç duraklamadan, rüzgarlı gölgeler arasından yolunu bulup ilerliyordu.

Fakat yamaç dikleşip yürüyüş zorlaştıkça, Jennifer, adamın kuvvetten düştüğünü farketti. Zaten yaralı adamın o kadar yolu, bu hızla gelebilmesi bir mucize sayılırdı. Çok dik bir kayayı tırmanmadan önce durakladıkları zaman Jennifer, yaralı adamın, elindeki fenerin titrediğini gördü ve nefeslerinin çok sık ve kesik olduğunu hissetti. Eliyle yarasını tutuyordu ve artık vücudu dimdik duramıyordu. Fa-

kat kızın arkasından kayayı tırmandı, mücadelesi yürüyüş devam etti.

Patika — denebilirse tabii — onları derin bir hendekten geçiriyordu. Sağ taraftaki kayalar, yürüyenleri korkutacak kadar yaklaşmıştı yola, soldaki taş yığınları onları, derinlerden sesi gelen nehre düşmekten koruyordu. Hendeğin içinde kayalar yolcuları koruyordu, fakat kayaların arasındaki aralıkların önünden geçerken veya önlerine ani olarak çıkan köşeleri dönerken, nefeslerini kesip adımlarını şaşırtan rüzgâr dalgaları onları karşılıyordu.

Fakat eğer hendeğin içinde hava durgunsa, yukarılarda tam anlamıyla canlıydı. Fırtına, dağların doruklarında çığlıklar atarak geziyordu. Rüzgâr dalgaları, yağmurla yüklü olarak sanki tepeden tepeye atlıyorlardı. Elektrikli fırtına çoktan sakinleşmişti, fakat onun altındaki akımlar kendi gökgürültülerini meydana getiriyor ve rüzgârla bulutlar açıldıkça yıldızlar karanlık gökte, şimşek kadar parlak görünüyordu. Ateş, hava, su... atmosferin üç elemanı güçlerini birleştirip yolcuları şaşırtmak ve yoldan çevirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı... Jennifer baş döndürücü yolda ilerlemeye çalışırken son çare olarak kayalara tutunduğunu farketti. Yalnızca toprak güven vericiydi... **gerçekten güvenli miydi?**

Bussac'ın elindeki fener titreyip adam olduğu yerde durunca, ilk ikaz işaretini almış oldu Jennifer. Adamın hıçkırarak konuştuğunu duydu: «**Sainte Vierge...**»

Çabucak arkasını döndü: «Ne oldu? Devam edemeyecek misiniz?»

Yıldızların ışığında, Bussac'ın eliyle hendeğin yukarı taraflarına doğru garip bir işaret yaptığını gördü.

Sonra o da duydu.

Fırtınanın gürültüleri, rüzgârın çığlıkları arasında Jennifer de duydu — daha doğrusu hissetti; bir sestен çok havayı dolduran bir titreşimdi dağların yerlerinden oynatan.

Dağlar hareket ediyordu.

Jennifer ikinci kez Bussac'ın kollarındaydı, fakat bu defa kendi arzusu ile adamın kollarına sığınıp başını omuzuna yaslamıştı. Bussac da titriyordu ve kendi güvenliği içinmiş gibi sımsıkı sarılmıştı genç kıza. Jennifer'in yanağı altında adamın kalbi bir piston gibi çarpıyordu.

Birbirlerine sarılıp dinliyerek durdular bir süre ilerdeki heyelanın sesi büyüdü, büyüdü... ve sonra zincirleme yankılar yaparak uzaklaştı. Fırtınanın gürültüleri zafer çığlıkları ile tekrar geceye hakim oldu.

Sesler kesildiği anda Bussac tanınmıyan bir sesle konuşmaya başladı: «Bizden ileride... Marie...»

«Dinle!» Jenny başını kaldırdı ve adamın kasıldığını hissetti. Bussac'ın kalb çarpıntısı bütün vücudunu sarsıyordu.

«Ne oldu?»

Jennifer adamdan uzaklaştı! «Bir çığlık duy-dum ve işte! Bu ne?»

Gecenin gürültüleri arasında çok hafif olarak nal sesleri duyuldu.

«Katır,» dedi Bussac boğuk bir sesle. Kızın bileğini sıkıca kavradı. «Marie! Çılgılık duyduğuna emin misin?»

«Evet. Birinin bağırdığını duydum.»

Bussac, dişleri arasından bir küfür savurarak kızın yanından ayrıldı ve yeni bir güçle, yaralı değilmiş gibi yola düzüldü. Fakat durakladı. Tökezlendi, olduğu yerde sallandı ve elini uzatıp taş duvara dayandı. Jennifer yanına koştu. Olanca gücüyle kabaya yaslanmıştı yaralı dağcı; yıldızların solgun ışığında yüzü acıyla buruşmuştu ve ılık gibi nefes verdiği ağzı simsiyah bir leke gibi görünüyordu. Yarasının üstüne bastırıldığı eline bakıyordu. Eli siyahlaşmıştı.

Söylenecek bir söz, yapılacak bir hareket yoktu. Jennifer omuzunu kolunun altına yerleştirip yardım etmek istedi. Fakat Bussac başını salladı.

«Ben — bittim.» Yalnızca boğuk bir fısıltı. Aşağıya doğru kayıyordu koca gövdesi. Başını ıslak taşlara dayıyarak öksürdü.

Jennifer bütün gücüyle ayağa kaldırmak için çabaladı.

«Bana yardım etmelisiniz! Duramazsınız artık! Monsieur Bussac -»

Nal sesleri, yakındaki patikadan geliyordu. Genç kız omuzunun üstünden bakınca bir şeklin ayışığını kestiğini gördü.

«Katır.» Bussac'ın nasıl yere düştüğüne dikkat

etmeden ellerini çekti ve patikanın ortasına atlayıp kollarını yana açtı.

Kayalık yoldan aşağıya kayarak koştu iri katır. Kulaklarını başına yapıştırmış, gözleri parlıyarak korkmuş bir hali vardı. Hızla yoldan aşağıya geliyordu; kırılıp etrafa saçılan taşların gürültüsü arasında kızın üstüne doğru yaklaşıyordu.

«Dur!» diyen Jennifer, olduğu yerden kıpırdamadı.

Daha hızlı yaklaşıyordu şimdi katır. Neredeyse üstüne çıkacaktı. Kızı gördü ve ani korkuyla burun delikleri büyüdü. Ön ayakları ile fren yaptı ve göğsü neredeyse Jennifer'in omuzuna değecek yakınlıkta durabildi.

Homurdanarak geri çekilmeye başladığı anda genç kız elini uzatıp dizginleri tuttu. Katırın başını aşağıya eğdi ve Bussac'ın bulunduğu yere doğru çekti. Hayvandan korkacak kadar vakti olmadığı için katır ona itaat etmişti.

Bussac, bıraktığı yerde oturuyordu. Ağırlığını kayaya vermiş, başını yana çevirip yanağını ıslak taşlara dayamıştı. Jennifer, dizginleri elinden bırakmadan yanına diz çöktü ve paltosunun yakasından tutarak hafifçe adamı sarstı.

«Monsieur Bussac! Kalkın! Katır burada! Binebileceğinizi tahmin ediyor musunuz? **«Monsieur Bussac! Aman Tanrım kalkmasına yardım et!**

Şiddetli bir titremeye sarsıldı. Bussac. Başını kaldırıp eliyle alnını ovuşturdu. Şaşırmış bir hali.

vardı. Nefesi çok hafif ve hızlıydı. Görmeyen gözlerle genç kıza baktı, sonra bakışları kızın arkasında duran katıra kaydı. Diliyle dudaklarını ıslattı ve boğuk fısıltı ile konuştu: «Eyer...»

Jenny başını kaldırıp hayvana baktı. «Ne demek istiyorsunuz? Eyere ne olmuş?»

Bussac derin bir nefes aldı. «Kolan gevşek, Marie üzengileri... yukarı... kaldırmış... ve dizginleri ensesinde... düğümlemiş.»

«Evet? Ne olur? Monsieur Bussac -»

«Anlamadın mı? Oraya... gidebilmiş. Hayvanı geri... göndermiş. Corentin'in katırı... ödünç alındı...» Tekrar öksürmeye başlayınca sesi hırıltılı bir küfürle kesildi.

«Evet, fakat -» Jennifer nefesini tuttu. «**Anlıyorum!** Yani Gillian — Marie — buluşma yerine varmış mı? Heyelanın öbür tarafına geçmiş mi?»

Bussac nefes almaya çabalarak başını salladı.

«Ve toprak kaydığı zaman katır geri dönmüş geliyordu... Duyduğum çığlık — duyduğum çığlık. Monsieur Bussac, heyelanın bu tarafından geliyordu. Eminim... bir çığlık ve nal sesleri, aynı anda duyuldu.»

«Dona Francisca. Belki de heyelana yakalandı. Veya katır... toprak kayınca karşısına çıktı... ve korkuttu onu...»

«**Heyelanın bu tarafında,**» dedi Jennifer derin bir nefes alarak.

Bussac biraz kımıldayıp omuzlarını kayaya da-

yadı. «Dinle.» Elini uzatıp şaşırtıcı bir kuvvetle kızın kolunu tuttu. «Bir şanstır. Sen gitmelisin. Ben gidemiyeceğim. Allahın belasası cehennem kedisi. Bittim artık ben.» Sanki vücudu zonkluyormuş gibi kızın kolunu sıktı bir an ve tekrar elini gevşetti. Sesi titrek, fakat sertti: «Toprağın nerede kaydığını galiba biliyorum. Bir yer vardı — neyse mühim değil. Burası ile şelalenin arasında ve muhakkakki yolu kapamıştı. Marie geçmiş olmalı. Şelalenin yanında bekleyip katırı geri gönderecekti.»

Durakladı. Jennifer'in kolundaki eli gevşiyordu, fakat adamın gözleri hâlâ öfkeliydi. «**Senora** ya üstünden tırmanıp geçecek ya da geri dönecek. İkisi de vakit alır. İlk olarak — senin oraya varman gerekiyor. Sanırım, gidebilirsin. Başka bir yol daha var.»

«Söyle bana.»

Bussac başıyla hafifçe yan tarafı işaret etti. Parmakları kızın koluna gömüldü! «Bir sonraki köşede... solda. İki sivri kayanın arasından bir patika geçer. Bunun altından... neredeyse nehrin kenarından geçer. Gitmek daha zor, fakat yol daha kısa. Eğer görebilirsen çok iyi.»

«Yeter derecede aydınlık etraf. Doğruca şelaleye mi gider?»

«Evet. Dinle şimdi.» Vücudunu doğrultmaya çalıştı Bussac. Yıldızların ışığında gayret ve acıdan yapılmış bir maske gibiydi yüzü. «İspanya'ya giden yol... şelalenin önünde taş bir köprü. Eğer yavaş giderseniz... emindir. Fakat şimdi... acele et-

melisin. Fırtına... nehir yükseliyor ve şelalenin suyu dolunca... köprüyü aşar...»

Kızı kendine doğru çekti. Sesi biraz daha zayıflamıştı.

«Onunla beraber karşıya geçin. Vaktinde orada olacaksın. Su yükseliyorsa, **senora** geç kalacaktır. Eğer geç kalmazsa, ve zamanında saklanamazsanız... şey, köprü dardır ve yol kesmesi çok kolaydır...»

«Evet,» dedi Jenny hoşluk bir sesle.

«Eğer o katil karı size yetişirse,»

«Evet?» Kızın sesi çatlak çıkıyordu.

«Tabii... onu öldürmen gerekiyor... Karlar Kraliçesi,» dedi Bussac ve eli gevşiyerek aşağıya düştü.

Hâlâ nefes alıyordu ve yardım etmek için Jenny'nin yapabileceği birşey yoktu. Katırın dizginlerini bıraktı ve bıçağı bulmak için Bussac'ın ceplerini karıştırdı. Bıçağın üstü sıcak ve yapış yapıştı. Kan... fakat dikkat etmedi bile: Bıçak elindeydi artık.

Bıçağı sımsıkı elinde tutarak doğruldu ve katırı bir kenara iterek yıldızların ışığında dar patikadan yukarı doğru koşar adımlarla ilerledi. Yalnızdı artık.

XXIV

köprü geçidi

Patikadan ayrılan yolu bulmak kolaydı. Sol tarafa dönünce, tabii bir merdiven gibi, çakıl taşlarının arasından kıvrıla kıvrıla aşağıya iniyordu. Jennifer, korkuyu unutturan bir gayretle son hızla yoldan aşağıya ilerledi.

Orada, burada, bazı sağlam ağaç kökleri yürümesine yardımcı oluyordu; sağlam toprağa basıncaya kadar bazen minyatür heyelanlara kapılıp bir süre kayıyor ve yere bastığı anda tekrar hiç tereddüt etmeden ilerliyordu. Herhalde vücudu çürük içinde kalmıştı, fakat farkına bile varmıyordu; Allah'a şükür şimdiye kadar yere düşmemişti. Ağaçlardan, kayalara ve tekrar ağaçlara doğru kısa, zig-zag çizen adımlarla bir süre ilerledikten sonra, patikayı andıran daha sağlam bir yere inebildi genç kız.

Eğer yoldan, dağ geçisinden daha büyük ve

daha hantal bir hayvan geçmişse bile hiç izi yoktu. Fakat taşların arasından yolu bulabilmek kolaydı ve önünü oldukça iyi gören Jennifer, epey hızla ilerlemeyi başarıyordu. Ellerinin yardımı olmadan bir tek adım bile atmıyordu; yakındaki selin gürültüsü ile patika sarsılıyordu ve hava, su damlacıkları ile soğuyup berraklaşıyordu. Suların diğer tarafında hendeğin, uzak duvarı, siyah bir dev gibi yükseliyordu. Genç kız, neredeyse — varolmıyan patikada ilerlerken sağ tarafta yükselen iri kayalara sımsıkı tutunmuştu.

Kısa bir süre sonra patika tamamen kayboldu. Jennifer, nefes almıya çalışarak durdu ve panik içinde etrafına bakındı.

Sonra durduğu yerdeki toprağın yumuşak ve kaygan olduğunu farkettti. Bileklerine kadar gevşek toprağa gömülmüştü ve her tarafta köpek dişlerini andıran keskin kenarlı kayalar görölüyordu. Aşağıda ve yukarıda yalnızca toprak ve kaya vardı. Heyelanın yolunu geçiyordu Jennifer. Dalgalanıp yer değiştiren toprağın üstünden dikkatle geçti ve yine patikaya çıktı.

Şimdi dağın yamacını, baş döndüren, bir keçi yolunu tırmanıyordu. Görülmeyen şelalenin gittikçe yükselen sesi yaklaşıyordu. Dik patikadan yukarı, acele etmekten başka birşey düşünmeden korkusuz adımlarla tırmandı. Çıplak dağın, çağlayan suların içinde, rüzgâr, yağmur ve karanlıktan oluşan bir kabusun arasında devamlı tökezlenerek nefes nefese ilerliyordu Jennifer.

Ve birdenbire, dik yokuşun, keskin virajlarından birini daha dönünce şelaleyi gördü.

Burada hendek batıya doğru ani bir dönüş yapıyordu ve derinliklerinde rüzgârdan eser yoktu. Sesi bile yoktu rüzgârın. Duyulan tek ses, suyun gürültüsüydü; hissedilen tek rüzgâr, biraz öteden, yüzlerce metre yükseklikteki uzak ve keşfedilmemiş yatağından çağlıyarak inen selin rüzgârıydı.

Hendeğin köşesinde, kayalara dayanıp duran Jennifer'e sular göklerden iniyormuş gibi geldi. Sonra dağ fırtınalarındaki ani değişikliklerden biri daha oldu ve rüzgâra kapılarak açılan bulutların arasından pırlırlı dolunay gözüktü. Şimdi sular sanki aydan aşağıya iniyormuş hissini verdi, şaşkın gözlerle etrafını seyreden genç kıza.

Ayışığında hendek, gayet net, siyah-beyaz görünüyordu. Her iki tarafta, çıplak, kısır kayalık tepeler yükseliyordu; karşıda ise, üstünden büyük gürültüyle selin aktığı yine çıplak kayalar vardı. Ne sağdan, ne soldan, ne de ileriden geçecek yol yok gibiydi.

Fakat yukarıda, şelalenin önünde, kavisli bir gölge gibi İspanya yolu görünüyordu. Küçük, taş bir köprü yıldızlı gecede kabuslu bir gölge gibi uzanıyordu. Köprüünün hemen arkasında, şelale, gürültülü bir beyazlıkla aşağıya kadar inip öfkeyle kayalara çarpıyor ve tekrar yüzlerce metre havaya yükseliyordu. Sonra aynı hızla, hendeğin dibindeki siyah göle akıyordu.

Jennifer gözlerini kırptı. Evet, işte oradaydı.

Şelalenin yanında, inanılmaz köprüünün sonunda, suların arasında ufak bir ışık görünüyordu. Bir fener. Titrek, sarı ışığı, yükselip alçalan suların ardından bir hayal gibi göze çarpıyordu.

Oradaydı. Gillian oradaydı. Bekliyordu.

Yağmurla ıslanan dudaklarıyla dua ederek koştu Jennifer.

Köprüünün seviyesine yükselen, son, dik yokuşa adımını attıktan sonra, aklına geldi, Gillian'a ne söylemesi gerektiğini düşünmek.

Gillian, en son, genç kızı, kulübelerinin mutfağında Bussac tarafından öfkeyle azarlanırken görmüştü — onun göziinde Jenny polisin yardımcısıydı, rahatça Fransa'dan uzaklaşmalarına engel olmya çalışıyordu. Genç kızın, Bussac'ın kaçma planlarına nasıl karıştığını anlıyabilecek ve kabul edebilecek miydi acaba Gillian?

Nefes almya çalışarak önünü kesen bir kayaya dayanıp yukarıya doğru baktı. Patika ayışışığında düzgünleşiyor gibiydi; şelaleye doğru uzanan, kolayca tırmanılacak, taştan bir merdiven; Hazreti Yakup'un merdiveni, ucu aya dayanmış...

Jennifer, paltosunun koluyla yüzünü sildi, sanki yorgunluğun verdiği hayalleri gözlerinden uzaklaştırmak istiyordu. Gözlerini fenerin ışığına dikip tırmanışın son kısmına başladı.

Fener olduğu yerde duruyor, elinde tutan kişi kımıldadıkca ışığı titriyordu. Fakat yeter derecede düzgündü. Gillian hâlâ oradaydı; emniyette. İspan-

yol kadın onun yanına gelememişti henüz. Şimdilik gayet iyi... Fakat, kendisine katiiyetle inanmıyan Gillian'ı nasıl kandırıp köprüyü geçirtecekti Jennifer? Herhalde olduğu yerde Bussac'ı beklemeyi tercih edecekti. Tahmin etmediği muhakkak olan bir tehlikeden onu nasıl uzaklaştıracaktı?

Geçirdiği korkulu dakikalar ve fiziki yorgunluk, doğru dürüst düşünmesine imkan bırakmamıştı. Bitkin bir halde son adımlarını atarken, gerçek bütün çıplaklığı ile gözleri önüne serildi bir anda.

Bussac, Gillian'ı İspanya'ya geçiremiyecekti.

Adam ya ölmüştü ya da can çekişiyordu. Gerçek olan tek nokta ise Bussac'ın artık bu oyunun dışında kalmış olmasıydı. Herşey, Jennifer ile Dona Francisca arasında halledilecekti. Genç kızın bütün yapacağı, Gillian'ı İspanyol'dan saklamak ve yardım gelince medeniyete — İngiltere'ye götürmek olacaktı. O korkunç köprüyü geçmek düşünülemezdi bile. Karanlıkta, hendeğin içinde veya dağın kovuklarında bir alay asker bile rahatça saklanabilirdi. Gillian'a bir masal uyduracaktı...

Jennifer, güclükle, kayanın üstüne tırmandı ve tökezliyerek fenere doğru koştu.

Gillian, feneri, yere, suyun yakınına koymuştu; sarı ışık ıslak taşların üstünde pırl pırl parlıyordu. Arasıra sular bir fıskiye gibi yükseliyor ve ışığın önünde, bir meteorun kuyruğu gibi aydınlanıyordu. Gillian ise görünürde yoktu.

Jennifer koşup fenerin yanına diz çöktü. Kovahyanın geleceği yöne vücudu ile siper aldı. Son-

ra, kayaların arasından siyah bir gölge sıyrıldı ve şelalenin gürültüsü arasında Gillian'ın berrak sesi duyuldu: «**Quoi donc, mam'selle?**»

Fenerle uğraşmakta olan Jennifer, aceleyle cevap verdi: «Çabuk, Madame Bussac! Bunu söndürün! Saklanmamız gerekiyor!»

«Fakat siz burada ne arıyorsunuz? Pierre dedi ki -»

«Pierre sonra gelecek. Yolda durduruldu. Sizi ikaz etmem için beni gönderdi. Ben sizin düşmanınız değilim, inanın. Siz çıktıktan sonra ben herşeyi ona izah ettim. Sizlere yardım etmek istiyorum. **Şimdi söndürün bunu!**»

Sesinde, yüzünde, titriyen ellerinde öyle bir ifade vardı ki, karşısındaki itaat etti. Gillian eğildi ve feneri söndürdü. Titrek, sarı ışık, kısıldı ve beyaz dolunay ile siyah dağları karanlıkta bırakarak söndü.

«Pierre nerede?» diye ısrarla sordu Gillian.

«Şimdi hemen gelececek. Biz saklanacağız ve sonra ona bulmak için geri döneceğiz. Biz -»

«Yoksa tehlikede mi?»

«Evet,» dedi Jennifer. «Geri dönmemiz gerekiyor.» Ayağa kalktı ve kuzeninin kolunu tuttu. «Gelin şimdi — saklanacak bir yer bulalım.»

Gillian hemen, daha önce saklanmış olduğu kayaların arasına girdi. Jennifer, sönmüş feneri alıp uydurduğu hikâyenin — tabii hikaye sayılabilirse — bu kadar kolay kabul edilmesine teşekkür ederek kuzenini takip etti. Gillian arkasını dönüp elini uzat-

tı.

«Venez donc,» dedi. «Buraya çıkabiliriz -»

Durakladı ve Jenny'nin omuzu üstünden bir yere takıldı gözleri. Jennifer arkasını döndü.

Yukarılarda bir yerde, heyelanın geliştiği yerde, yerlerinden oynatılan taşların tıkırdısı geldi. Sonra ayışığında, siyah, bir gölge görüldü. Siyah bir pelerine bürünmüş aceleyle ilerliyordu.

«Pierre geldi!» diye bağırdı ve berrak ayışığına doğru koştu Gillian.

Bundan sonra ne olduğunu, hatırlamıyordu Jennifer.

Feneri yere attı ve öne doğru atıldı genç kız. Ayışığında Gillian'ın yüzünün sevinçten, şaşkınlığa, şaşkınlıktan korkuya ve dehşete dönüştüğünü gördü. Dona Francisca büyük bir yarasa gibi elinde parlıyan bıçakla yokuştan aşağıya onlara doğru geliyordu. Jennifer'i gördüğü anda İspanyol kadın bir çığlık attı: «Sen! Biliyordum zaten! Sen!»

Avına doğru atılan iri, siyah bir kuş gibi, dik keçi yolundan koşarak inip kızlara yaklaştı.

Ve Gillian, korkuyla hıçkırarak döndü, şelalenin önündeki köprü sanki bir karayolu köprüsü, ayışığı da öğle güneşi kadar aydınlıkmiş gibi tereddütsüz adımlarla ilerledi. Ne yaptığını bilmeden Jennifer de dönüp onu izledi.

Sağ tarafta, ışığı kesen, gürültüyle akan su duvarı; sol tarafta, siyah göle dökülen şelale... köprü ise iki suyun arasına nasıl olmuşsa, düşüp yerleşmiş kaya parçalarıydı yalnızca. Şelalenin gürül-

tüsüyle sallanıyor gibiydi; yükselen su bulutları altında oldukça siyah ve tehlikeli bir görünüşü vardı taşların.

Ve bu korkutucu köprünün üstünden, adım adım kendini takip eden Jennifer'in önünden Gillian koşarak kaçıyordu. Yolun ortasına gelmişlerdi; ayışığında parlak bir bulut gibi görünen sulara gölgesi karanlık bir gökkuşağı gibi titriyerek düşen köprünün ortasındaydılar. Gürültü korkunçtu. Yalnızca hayal mi görüyorlardı, yoksa sel gitgide köprüye yaklaşıyor muydu? Birkaç saniyede bir, su dalgaları havalanıp uğultuyla taşların üstüne iniyordu. Köpükler yükselip düğümlenmiş ipler gibi bacaklarına çarpıyor, ve parlak damlacıkları gökkuşağına karışmak üzere havalanıyordu. Sel yaklaşıyordu. Taşlar kayganlaşıyordu. Gillian yolun üçte ikisini geçmiş, suların arasında, yüksekçe bir kayaya tırmanmaya uğraşıyordu. Arkasından gelen Jenny, duraklayıp omuzunun üstünden geriye baktı.

Dona Francisca köprüye erişmişti. Karşıya geçmekten herhalde korkarak durmuştu. Anlaşılmıyan birşeyler haykırıyor, fakat yerinden kımıldamıyordu.

Suyun gürültüsü arasında boğuk bir feryat daha duydu Jenny.

Gillian'ın kayanın üstüne erişip tekrar aşağıya kaydığını gördü başını çevirdiği anda. Vücudu taşların arasında sallanıyor ve elleriyle kaygan kayaya tutunmaya çalışıyordu. Neredeyse başaşağı derin, siyah göle yuvarlanacaktı.

Jenny, kuzeninin yanına yaklaşıp paltosundan yakaladı.

Selin gürültüsünü bastıran bir kahkaha duydu ve başını çevirdi genç kız.

Kadın köprüye ilk adımını atmıştı. Bembeyaz yüzünde, ağzı siyah bir sırtışla açılmıştı. Uzun eteklerini bir elinde toplayarak ağır ağır ilerlemeye başladı.

XXV

heyecan

Dona Francisca'nın arkasındaki siyahlık bir anda canlandı ve karanlıkların arasından bir gölge ileri fırlayıp taşları yerlerinden oynatarak, yokuştan aşağıya indi. Bir erkek yolun birkaç metresini bir adımda geçip ayışığında köprüye yaklaştı. Beyaz ışık, adamın koyu renk saçlarını, çevik vücudunu ve hafifçe topallamasına rağmen süratle koşan bacaklarını aydınlattı...

«Stephen!»

Suyun gürültüsü, Jenny'nin çığlığını bastırmıştı. Her zaman dudaklarından düşmeyen ve şimdi cevaplandırılan sessiz, güçlü dua...

Adam bir kez daha bağırdı. Ses, kayadan kayaya yankılandı ve suyun gürültüsü arasında kulaklarına kadar geldi.

Köprünün üstünde epey ilerlemiş olan Dona Francisca, dikkatle durdu ve arkasına döndü. Şid-

detli rüzgâr elbiselerini üstünden uzaklaştırmaya çalışıyordu sanki. Dengesini bulabilmek için kollarını yana açtı ve ıslanıp ağırlaşmış uzun etekleri vücudunu aşağıya doğru çekti. Stephen üç adımda ayışığıyla aydınlanan kayayı geçti ve köprüye geldi. Jenny, onun tekrar bağırdığını duydu: «Geri, dön, aptallık etme!»

Fakat kadın, bir kez daha döndü ve dikkati elden bırakıp süratle, elindeki bıçak ışıktaki parlhyarak kızlara doğru atıldı.

Stephen daha seri davrandı. Bir atlayışta köprüye çıktı ve dikkatsizce yürümeye başladı. Kadın bir kez daha arkaya baktı, sendeledi, sonra yine devam etti, fakat kalın, ıslak etekleri bacaklarına sarılarak hızla ilerlemesine engel oldu. İki adım... üç adım — ve Stephen kadının kolunu tutmak için uzandı. Yakalayamadı, fakat parmakları, elbisesinin koluna takıldı. Dona Francisca kolunu kurtardı ve ileri doğru bir hamle yaptı. Havada uçuşan tülü, Stephen'in yüzüne çarpıp tökezlemesine sebep oldu. Kadın bağırıyordu. Kızları neredeyse yakalayacaktı. Ya öç alma hırsı onu kamçılıyordu, ya kaçıp kurtulmak için paniğe kapılmıştı ya da başka bir sebep vardı — bunu asla öğrenemeyeceklerdi. Jennifer, bıçağın üstlerine doğru geldiğini görünce, vücuduyla kuzenini saklamaya çalıştı. Stephen'in kolları arkadan gelip kadını sımsıkı sardı bir anda. Bileklerini vahşi bir güçle kavradı ve geriye, kendine doğru çekti Dona Francisca'yı.

Fakat kadının hırsı ona beklenmedik bir güç

sağlanmıştı. Islak bilekleri genç adamın elleri içinde kayarak olduğu yerde döndü ve zehirli bir yılan gibi adama saldırdı. Jenny, genç adamın, bıçak vücuduna saplandığı anda kıvrandığını ve ellerini gevşettiğini gördü. Kadın bir kere daha saplamak için bıçağı yukarı doğru kaldırırken başındaki tül, Stephen'in yüzünü kaplayıp görmesine engel olmuştu.

Sonra, bıçağı saplarken kadının ayağı kaydı. Kolları birer kanat gibi sallanarak yükseldi. Fakat saldırmak için vücudunda toplanan güç, onu, Stephen'in kollarından kurtardı ve dengesini kaybedip köprüünün kenarında bitmek bilmeyen bir süre, denize atlıyan bir yüzücü gibi havada asılı kaldı. Gözleri irileşmiş, kollarını öne doğru uzatmış, elleriyle havayı tutmaya çalışarak tüyler ürperten bir çığlıkla suya düştü.

Bir an, dev bir siyah kuş gibi suların üstünde durmuştu. Ve arkasından da selin arasında kaybolup gitmişti. Ayışığında görülen gökkuşağı bir saniye titredi ve yine sabitleşti.

Jennifer'in yanında diz çökmüştü Stephen.

«Stephen — oh, Stephen!»

«İyi misin?»

«Evet. Fakat sen -»

«Yalnız bir çizik. Sonra.» Genç kıza sarılıp teselli ederken gözleri Gillian'a takıldı. Sesi şelalenin gürütüsünü bastırırcasına yükseldi. «Ona ne oldu?»

«Düştü.»

«Yardımcı olamaz o halde. Ve o kayaya sıkı tutun. Şelale yükseliyor. On dakika sonra üstümüz-

den aşacak.»

Gerçektir bu. Küçük köprüyü meydana getiren kayalar suyun altında kalmıştı. Hayal görmemişti Jennifer. Yağmur yukarıdaki kaynağını doldurdukça şelale yavaş yavaş üstlerine doğru yaklaşıyordu. Ve selin suları köprünün iç tarafına çarpıp fıskiye gibi havaya yükseliyordu. Arasıra, zayıf yapı suların şiddetiyle sallanıyordu. Stephen ile Dona Francisca'nın dövuştüğü yer şimdiden üç santim suyla kaplanmıştı.

Stephen bir ayağını bir girintiye yerleştirip diğerini sağlam bir taşla dayadıktan sonra Gillian'a doğru eğildi. Jennifer, kayalara tutunarak ayağa kalktı.

«Ben geri dönebilirim.»

«Olduğun yerde kal.» Genç adamın sesi itiraz kabul etmiyordu. «Geri geleceğim.»

Ve büyük bir gayretle Gillian'ı, itfaiyecilerin usulüyle omuzuna attı, kayaya tutunarak dengesini sağladı ve dönüp köprüyü geçmek üzere hazırlandı. Soğuk sular omuzlarına çarpıp, bacaklarını yalar-ken, Jennifer, kayanın yanında büzülüp kalmıştı... bütün vücudu buz gibi suyun etkisi altındaydı elleri hissizleşmiş, beyni, şelalenin gürültüsü ve suyun soğukluğu ile donmuştu. Stephen haklıydı. Artık yalnız başına köprüyü geçip geri dönemezdi. Yürümeğe kalkıştığı anda yükselmekte olan göle düşeceği muhakkaktı.

Ve böylece hissiz parmakları ile kayaları sımsıkı tutup omuzunda bir kömür çuvalı gibi Gillian'ı.

taşıyan Stephen'in emin adımlarla köprüyü geçmesini seyretti. Yalnız bir kez, ani bir su dalgası omzuna çarpınca sendeledi genç adam ve tekrar ayağını sıkıca kaygan taşlara basıp ilerlemeye devam etti.

Kıyıya varmıştı. Gillian'ı ayışığında parlıyan sağlam bir kayaya indiriyordu.

Jennifer ilk kez olarak karanlıkların insanlarla dolu olduğunu farkettil. Adamlar, gölgelerin arasından sıyrılıp Stephen'e doğru koştular. Herşey, daha sonraları genç kızın bir türlü inanmadığı bir hızla olmuştu; Stephen köprüye geldiği zaman diğerleri onbeş metre gerisindeydi en fazla ve şimdi Gillian'ı sağlam bir yere ulaştırmaya çalıştığı zaman eller uzanıp ona yardım etmeye başlamıştı. Genç kadını aldılar. Fenerler parladı. Bir ışık yanıp söndü. Gillian hızla emin bir köşeye götürülmüştü. Herkes etrafında diz çökmüştü...

Stephen, ıslak paltosunu çıkarmaya uğraşırken diğerleri köprüünün başına toplanmışlardı. İki kişi onun yanında gelmek için öne atıldılar, fakat Stephen adamları itip, tehlikeli yolculuğa tek başına çıktı.

Jennifer genç adamın gelişini seyretti. Yolun dörtte birini — yarısını geçmişti. Bir bulutun içinde yürüyordu. Arkasında yıldızlar buz parçası gibi parlıyorlardı. Ay soğuktan ufalmış gibiydi. Jennifer soğuktan titriyen vücuduyla büzülüp iyiden iyiye küçülmeye çalıştı. Gözleri bile soğuktan ağrımaya başlamıştı...

Sonra Stephen yanına geldi, eliyle genç kızın hissetmiyen vücuduna dokundu. Elindeki ipi kızın vücuduna sarmaya başladı. Islak ipi düğümlemeye çalışırken alçak sesle küfrediyordu.

Dişlerinin arasından konuştu Stephen: «Oldukça emin bir yol. İpin diğer ucu onların elinde. Sakin olarak yürü. Yalnızca karşıya bak.»

Genç kızın dişleri kontrol edilmez bir şekilde çarpıyordu. «Ve — sen?»

«Ben gelirim. Haydi yürü.»

Jennifer'in hayatında yaptığı en zor işti, kayayı bırakıp ipi tutarak köprüye doğru ilerlemek. Kasmış vücudunu doğrultmak bile kendi zayıflığı ile onu korkutmuştu. Gücsüz bacakları ile karşıya kadar yürümek benliğinde başarabileceğini hissetmediği bir işti... Paniğe kapılarak kımıldamadan durunca, Stephen'in elleri hemen kızın ellerini kayadan ayırdı ve köprüye doğru yöneltti vücudunu. Genç kız, bir ucu kendi beline bağlı, diğeri karşı kıyıdaki üç erkeğin elinde duran ipi nasıl tuttuğunu hatırlamıyordu. Ayışığında karşıdakileri rahatça görebiliyordu. İçlerinden bir tanesi sırtarak gelmesi için işaret etti. Başka biri elini uzatarak köprüye indi. Çok fazla uzakta sayılmazdı doğrusu.

Fazla uzak sayılmazdı... Kendine güveni yerine gelince ve Stephen'in elleri onu öne doğru itince, Jennifer ağır ağır onu bekliyen ellere doğru ilerlemeye başladı...

Bir kaç saniye sonra, bekleyen eli tutmuş ve sağlam kayalara doğru çekilmişti. İstekli kollar uzan-

dı ve genç kızı köprüden uzaklaştırdı. Bir soru yağmuru karşıladı Jennifer'i.

Fakat o dikkat bile etmedi. Islak bir balık gibi adamların kolları arasında döndü ve Stephen'in korkulu köprüden ilerleyip kayaya çıkarılışını seyretti.

Ve şimdilik, bu hikâyenin içinde, üçüncü kez, Stephen başını kaldırınca genç kızın kollarını açarak ona doğru koştuğunu gördü. Ve bütün hikâyelerde olduğu gibi üçüncü kez başarı şansın ifadesidir... Şimdi de böyleydi. Bütün engeller yıkılmıştı. Uyuyan Prenses artık uyanmıştı. Stephen kollarını açınca Jenny genç adama atıldı. Sanki karanlık gecede ikisi yalnızdılar, sanki dolunay, sırtıkan bir düzine çehreyi aydınlatmıyordu. Stephen genç kızı kollarıyla sımsıkı sararak göğsüne bastırdı. Bütün engeller yıkıldıktan sonra anlamıştı genç kıza ne kadar ihtiyacı olduğunu; Jenny, onun sabit temeli, alevli benliği iç huzuru... herşeyi idi...

Stephen kollarını gevşetti ve genç kız, gözlerini kırpıştırarak bir süre etrafını seyretti. Genç adam gülümsüyordu, fakat gözleri hâlâ alev alev yanıyordu ve Jenny, ıslanıp vücuduna yapışmış gömleğinin altından kalb atışlarını hissedebiliyordu. Bir koşucu gibi sık sık nefes alıyordu Stephen: «Seyircilerimiz var, sevgilim. Aldırış eder misin?»

Jenny bir kez daha gözlerini kırparak başını çevirdi. Yardıma gelmiş olanlar iki sevgilinin etrafına toplanmışlardı. Otlaklarına giren garip bir yaratığı

seyrediyorlardı. Ve oniki çift koyu renkli göz, hiç lemeye lüzum görmeden gözlerini dikmiş gençleri seyrediyorlardı. Ve oniki çift koyu renkli göz, hiç utanmadan hem takdir ederek, hem kıskanarak, onları seyrediyordu.

Mrs. Silver'in tek kızı, hafifçe kızararak, güldü ve tekrar Stephen'e baktı: «Aldırış etmek mi? Katiyen,» dedi neşeyle ve dudaklarını sevgilisine uzattı.

XXVI

final : sessizlik

Kulübenin mutfağı sıcaktı. Dışarda fırtına hafiflemişti ve yorgun rüzgar kepenkleri arasına hafifçe oynatıyordu. Bitkin düşmüş olan Jennifer, ateşin yanında bir koltuğa gömülmüş, Doktor Lebrun'un verdiği konyayı içiyordu.

Bussac'ın mutfağına kadar yaptığı yolculuk, şimdi beynini dolduran hayaller kadar bulanıktı. Hayal meyal, üstündeki ıslak giyisilerin çıkarıldığını, sıcak bir battaniyeye sarıldığını ve eline konyak karıştırılmış bir bardak sıcak kahve tutuşturularak ateşin yanındaki koltuğa oturtulduğunu hatırlıyordu.

Gayet iyi tanıdığı odaya gözlerini kırpıştırarak baktı. Etrafta polis olduklarını sandığı bir yığın insan koşuşturuyordu. Fakat ne endişe, ne de merak edecek hali vardı. Gözleri kapanmaya baş-

ladı. Uyku lu bir sıcaklık bütün vücudunu kapladı. Battaniyelerin altında, şömineden gelen sıcaklıkla kasları teker teker gevşiyen genç kız uykuya daldı...

...Biri soruyordu ve Stephen'in sakin ve yorgun sesi bunları cevaplandırıyor du. Jenny gözlerini açınca, genç adamın, omuzunu kendi oturduğu iskemleye, başını dizlerine dayayıp yanında, yerde oturduğunu gördü. Yeni kurulmuş, buruşuk pantolonun içinde bacakları şömineye doğru uzatılmış tı.

Stephen sigara içerek Luz'dan gelen komiser Jules Medoc ile konuşuyordu. Ateşin önünde, bir tabureye oturmuş olan Medoc'un halinde çok önemli bir toplantıyı idare ediyormuş gibi ciddiyet vardı. Kara gözleri canlıydı, hareketleri çabuk ve sertti. Buna karşılık, arasıra sigarasını ağzına götürerek Stephen'in kolu zorlukla kalkıyormuş gibiydi.

Genç adam sigarasından derin bir nefes aldı ve dumanını derin bir iç çekiş gibi ağır ağır üfledi.

«Hepsi bu kadar işte.» Konuşmanın bitişini gösterircesine izmaritini şömineye fırlattı. «Bütün bildiklerimi anlattım. Çoğu kendi fikirlerim ve tahminlerim idi, fakat Bussac'ın bu gece size anlattıkları ile karşılaştırılınca doğru oldukları meydana çıktı. Anlıyamadığım tek nokta ise niçin Bussac gibi bir adamın bu kadar uzun süre santaja boyun eğdiği oldu. Onun karakterine uymazdı bu. Fakat sizin anlattıklarınıza göre kadın kendini bir ortak olarak görmüş bütün işlerde.»

Jules Médoc başını salladı. «Doğru. İlk önceleri gayet masum bir şekilde işe karıştığı görülüyor. Yıllarca önce İspanya'da bulunan dostlarına yardımcı olabilmek için bir kaç kez kullanmış Bussac'ı. Bildiğim kadariyle onu hürriyetine kavuşturan da Bussac'dır. Sonra kadın, istila devrinde adamın bu işlerden ne kadar para kazandığını öğrenmiş ve ona yardım ederek kendi cebini de doldurmaya karar vermiş. İspanya'daki ilişkilerinden dolayı Bussac'a orada yardımcı olacak durumdaydı... yani, eğer Bussac 'yolcularını' orada emin ellere teslim edebilirse, daha fazla iş bulabilir ve ücretini daha yüksek tutabilirdi. Cidden inanıyorum ki, bir süre iyi niyetle hareket etti ve kötülüğe karıştığı halde lekelenmediğini düşünerek kendi kendini kandırdı.»

«Ve sonra Isaac Lenormand'ın başına gelenleri öğrenince işin içinden sıyrılamıyacak kadar batışığını anladı,»

«Belki de. Fakat ben öyle sanıyorum. Bussac'ın anlattıklarına bakılırsa, kadının ayrılmasından çok memnun olacağı meydana çıkıyor. Fakat elinde iyi bir delil olduktan sonra, kadın ondan daha fazla şeyler isteyebilecek bir duruma gelmişti. Ve istedi.»

«Ve Lenormand'ın öldürülüşünü affetti?»

Jules Médoc cevap verdi: «Vicdanına karşı yaptıklarını nasıl savunduğunu bilemiyeceğim. Sanırım, para ve güç hırsı benliğini öylesine sarmıştı ki, sonunda duracak hali kalmadı. Olur böyle. Arzular arzuları çoğaltır. Herhalde amacın araçlardan daha önemli olduğunu söyledi kendi kendine. Belki de ba-

şarılı oldu, fakat sanmıyorum.

«Yani sonunda vicdanının galip geldiğini mi söylemek istediniz?»

Jules Médoc ciddiyetle cevaplandırdı: «Uzun süre cehennem hayatı yaşadığını söylemek istedim. Bir insanın vicdanına karşı geldiği zaman acı çekmemesi mümkün değildir.»

Kısa bir sessizlik oldu ve büyük saatin tik-takları duyuldu.

Böyle bir fikri insan Fransızca olarak söyleyebilir ve garip kaçmaz, diye düşündü Jennifer yarı uykulu bir halde. Üstelik oldukça doğru bir düşünce. Saygılı gözlerle Medoc'a baktı.

Stephen konuşmaya başladı: «Oldukça çirkin bir beraberlik. Bir gün sona ereceği belliydi — ve erdi de — üstelik onları da beraberinde sona erdirdi. Ve artık tek yapacağınız iş üç kanatlı tabloyu sökmek olacak.» Gülümsedi. «Tabii, büyük bir dikkatle.»

«Elbette,» diye söz verdi, Medoc. «Çok büyük işler başardık bu gece monsieur ve size olan şükranımı asla unutmıyacağım mademoiselle,» diye genç kıza doğru ufak bir reverans yaptı.

Stephen başını çevirdi. «Uyandın mı Jenny? Nasılsın?»

Genç kız elini battaniyenin üstüne çıkardı ve Stephen elini sımsıkı tuttu. «Gayet sıcak ve mutlu.» Şöminenin öbür tarafındaki divanın üstünde yatan Gillian'a ve ona doğru eğilmiş doktora takıldı gözleri. Hatıraları, uykusunun arasında beynine üşüştü

ve bir anda uyandı Jennifer.

«Gillian nasıl, Stephen?»

Kızın sesini duyan doktor arkasını döndü. Stephen'den önce söze karıştı: «Nasıl mı? Şanslı. Doğrusu çok şanslı. Üçünüz de hakettiğinizden daha şanslısınız.»

Yana çekilip bir koza gibi battaniyelere sarılmış yatan Gillian'ı gösterdi. Titriyen gölgelerin arasında genç kadının yüzü çok solgundu, fakat düzgün bir şekilde nefes alıyordu ve gözleri açıktı. Gillian başını çevirince, ışık açık renk saçlarında parladı. Gri gözleri şaşkınlıkla büyümüştü. Bakışları doktorun, Jules Medoc'un ve Stephen'in üstünden geçip Jennifer'e takıldı...

Sonra gözleri biraz daha büyüdü. Gülümsüyordu.

Gillian zayıf bir sesle İngilizce olarak konuştu: «Her zamanki gibi yine Jenny mi?»

Bundan sonra olaylar çabucak gelişti. Medoc'un adamlarından ikisi doktorun idaresi altında Gillian'ı kucaklayıp dışarda bekliyen polis jeepine taşıldılar. Onları takip eden doktor yanlarından geçerken durup Jennifer'e baktı.

«Siz de hemen yatağa girerseniz iyi olur. Ve sizin genç adam da yatmalı bir an önce.» Jennifer geçirdikleri geceyi hatırlıyarak yerinden fırlamaya hazırlanırken doktor ufak bir salama benziyen elini kaldırıp kızı yerine oturttu. «Onun hiçbir şeyi yok,» dedi keskin bir sesle. «Bıçak ona dokunmamış bile. Yalnızca bir çizik. Eğer başka türlü bir izahat ve-

rirse, işi büyütüyor demektir.» Gülümsiyerek gençlere baktı: «Çok şanslısınız.»

Jennifer, sımsıkı tutuyordu Stephen'in elini. «Şanslı! Yeterli değil bu deyim, Doktor! Eğer o bizi bulmamış olsaydı... Şelaleye giden yolu nasıl bulabildin Stephen?»

«Senin fenerini takip ettik, sevgilim.» Kızın şaşkın bakışlarına kahkahalarla güldü. «Düşündüğün kadar saçma değil. Sizden çok geride değildik ve o tip yerlerde, bir ışığı kilometrelerce öteden görebilirsin. Hendekleri tırmandığımızı gördük uzun bir süre ve sonra kaybettiğinizi sandığımız anda Bussac'a rastladık ve o bize yolu tarif etti.»

«Bildiğiniz zaman gayet basit,» dedi doktor. Parlıyan gözlüklerinin üstünden bakıyordu. «İşte! Niçin ağlıyorsunuz?»

Jenny gözlerini sildi. «Ağlamıyorum.»

«Kadınlar! Onun iyileşeceğini söyledim size. Gerçekten iyileşecek. O kazaya kadar olanları hatırlıyor. Başka bir şey yok aklında.»

«Kaza mı? Otomobil kazası mı?» diye sordu Jenny.

«Evet. Bu olayda yaralandığımı sanıyor. Öyle anlattı bana.» Kalın beyaz kaşların altında mavi gözlerde nazik bir ifade vardı. «Hafıza kaybı,» diye açıklandı doktor. «Boşluk. Yalnızca boşluk.»

«Yani, »dedi Stephen. «Otomobil kazasından sonra yaralandığını mı sanıyor şimdi? Arada geçenleri hatırlamıyacak mı?»

«Şimdi söyledim,» dedi doktor sabırsızca. «Boş-

luk olduğunu belirttim. Burasını hiç hatırlamıyacak...» diyerek eliyle mutfığı ve bütün kulübeyi işaret etti. Eli yatak odasının kapalı kapısına gelince durakladı. «... onu da,» dedi doktor.

Gözleri kapıya takılan Jennifer battaniyelerin altında kaslarının gerildiğini hissetti.

«Belki daha sonraları hatırlıyabilir,» dedi doktor. «Fakat o zaman anlamı kalmıyacaktır. Daha kuvvetlenecek bünyesi. Şimdilik böylesi daha iyi.» Doktor kapıyı açtı ve başını salladı. «Şanslısınız, hepsi bu.»

Kapı ardından gürültüyle kapandı. Fakat Jennifer duymadı bile. Sesizlikte gözlerini Jules Medoc'a dikti.

«Pierre Bussac?»

Stephen nazik bir sesle cevap verdi: «O öldü Jenny. Hikâyesini anlatacak kadar yaşadı ve öldü. Sen uyurken buraya getirdiler.»

«Anlı — yorum,» diyerek başını çevirdi Jenny.

Jules Medoc şaşırarak sordu; «Böyle bir insan için mi ağlıyorsunuz?»

Jenny dikkatle adamın yüzüne baktı. «Bu şekilde öldüğüne çok üzıldüm, monsieur. Ben onun kaçmasını isterdim. Sanırım, yanlış düşünüyorum, fakat ne yapmışsa yapmış, Gillian'ın hayatını kurtardı, bu bana yeter. Lally Dupre, Gillian'ı fırtınalı gecede bırakıp gidince yine onu korumuştur, bu gece de korudu. O, belki bir katil olabilir, fakat kendine göre seviyordu Gillian'ı ve ben Bussac'ı daima şefkatle anacağım.»

Stephen kızın elini sıktı. «Öyleyse ben de,» dedi.

Odanın diğer tarafında bir gölge kımıldadı ve peder Anselm görüldü. O da yorgun gözüküyordu, fakat gözleri ıslıl ıslıldı. Stephen ile Jennifer'e büyük bir şefkatle bakıyordu.

«Tanrı, merhametlidir.» Bütün söylediği bu oldu, fakat Jennifer onun, Bussac hakkında konuştuğunu anlamıştı. Ötekinden bahseden yoktu — siyah, büyük bir karga gibi şelalenin sularına kapılıp giden kadının adı geçmiyordu hiç.

«Baş rahibe biliyor mu?» diye sordu Jennifer birdenbire.

Peder Anselm başını salladı : «Ben gittim manastıra. Daha doğrusu polis geldiği zaman oraya gitmek üzere yola çıkmıştım. O kız, Celeste -»

Jennifer ani bir hareketle doğruldu ve yere kayan battaniyelerini tekrar yukarı çekip şaşkın gözlerle papaza baktı.

«Celeste!» diye bağırdı. «Ne kadar feci! Onun varlığını unuttuğum bile! Aman Tanrım! Eminim ki, Luis'i bulmak için çıkmıştı manastırdan ve -»

«Evet, doğru,» dedi peder Anselm. «Ve çocuk onu doğruca bana getirdi. 'Benim için ona bakacaksınız' dedi gayet ciddi ve gururlu, 'benim karım olacak yakında ve kasabada dedikodu çıkmasını istemiyorum. Onun için sizin yanınızda kalsın.' Ve kızcağız şimdi benim evimde uyuyor. Yarın düğün hazırlıklarına başlamak üzere, tekrar baş rahibenin

yanına gidecek. Sen, sevgili yavrum,» — Jennifer'e bakan gözlerinde neşe pırıltısı vardı — «uzun bir süre uyudun. Bak.»

Papaz pencereye yaklaştı ve kepenkleri açtı. Günün ilk solgun ışıkları odaya dolup gaz lambasının ışığını örttü. Bir gece önce aynı yerde geçen kötü hadisenin delillerini teker teker aydınlığa çıkarttı. Jennifer'in örtüyü çektiği yerde kırık tabaklar ve yemek artıkları vardı; kan ve konyaya bulanmış bir bezin siyah kalıntıları; yerde, masanın yanında koyu renkli bir leke...

Medoc'la bir an bakışan Stephen aceleyle ayağa kalktı ve Jenny ile odanın hadiseleri hatırlatan karmakarışıklığı arasında durdu.

«Ve bizim,» dedi neşeli bir sesle, «uyuyacak hiç vaktimiz olmadı. Ve işte jeep de geri geldi.» Genç kıza bakarak İngilizce devam etti: «Herşey bitti artık Jenny. Ne olduysa oldu, bitti artık sevgilim ve yapabileceğimiz en iyi şey gidip derhal uyumaktır. Bu, duygusuzluk değil, gerektiği gibi bir davranıştır. Bizim için herşeyin sona ermiş olması gerekir. Trajedilerin sonu daima acı olur ama sonuna kadar beklemeye mecbur değiliz. Sen, ben ve Gillian — artık harekete geçebiliriz.»

«Evet,» dedi Jennifer. Birbirlerine gülümse-diler.

Dışardan, tepeyi tırmanıp vites değiştirerek çakılların üstünde fren yapan jeepin sesi geldi. Jules Medoc ayağa kalktı. gerindi ve sırtarak konuştu! «Çok şanslısınız, hepsi bu,» dedi.

Vadinin üst kısmında, bir kayanın oyuğuna oturdular. Düzgün çimenler yumuşak bir deniz gibi ayaklarını sarıyor, minik çiçekler beyaz dalgaları andırıyordu. Aşağıda, beyaz badanalı duvarları güneşte parlıyan manastır görünüyordu. Güneşte yanan kayaların arasından akan ince dereden başka birşey hareket etmiyordu vadide; bir de uzaklarda, binicisini otların üstünden manastırın gölgesine yaklaştıran kestane renkli bir at...

Bir kez daha, sıcak ve mavi havayı serin ve gümüşü sesiyle bölen kilisenin çanı çalmaya başladı. Jennifer, başını çevirmeden elini uzattı ve Stephen'in eli hemen karşıladı onu. Birkaç dakika, boş vadiye bakarak oturdular...

Arkalarından konuşma sesleri, kayaların üstünde yürüyen çizmeli ayakların sesleri ve terbiyeli bir tonda akademik tartışmalar yapan sesler geldi kulaklarına...

Kayayı dönünce, çantaları sırtlarında, çekiçleri ellerinde sağlam yapılı, yorulmak bilmiyen insanlar göründü: Miss Shell-Pratt ve Miss Moon. Yanlarından geçerlerken gözlerini yere dikmişlerdi; ağızları son sürat çalışıyordu. Çantaları, ağzına kadar hiç şüphesiz üşenmeden Cambridge'e kadar taşıyacakları taş parçaları ile doldurulmuştu. Orada günlerce taşları ayıklayıp üstlerinde Paragneiss veya Ultrametamorphic Orthogneiss ve karar veremedikleri zaman ise — No. 99. S.E., V. O. : Pry.: (?) diye yazılı özel bölmelere yerletireceklerdi.

Konuşmaya ara vermeden yaklaştılar.

«Tabakalanışı,» dedi Miss Shell-Pratt, «düzlem mi yoksa çizgi mi...» Yeşil bir kertenkele kayanın üstünde kayarak yokoldu. Büyük, siyah-kadife bir kelebek sarı bir çiçeğin üstüne kondu. «Düz çizgiler,» diye ısrar etti. Miss Shell-Pratt kayayı dik-katle inceliyerek, «Gotterhammer'in **Grand-komplex des südöstlichen Pyreneen-gebietes** notlarında belirttiği gibi...» Aynı anda gözleri Jennifer ile Stephen'e takıldı ve zafer kazanmış bir ifadeyle onların kimliklerini de bildiğini belirtti. «Ah! Miss Silver! Mr. Bridges!»

««Masefield,» diye düzeltti Stephen ayağa kalkarak.

«Ah, evet, doğru,» dedi Miss Shell-Pratt, 'beyni daima daha önemli konularla uğraşan bir insan havasıyla. «Çok ilgi çekici bir yer, öyle değil mi?»

«Evet, oldukça.»

«Yapacak çok şey var,» dedi arkadaşı Miss Moon. Ve hakikaten bakışları gençlerin arkasındaki kayaya doğru yönelmişti şimdiden. «Çok şey var,» diye tekrarladı ve tereddüt ederek elindeki küçük çekiçe baktı.

Fakat Miss Shell-Pratt daha kararlıydı. Hemen canlandı. «Evet, gerçekten. Burada epey iş var! Çok enteresan üstelik! Gitmemiz gerekiyor. Haydi, Moon.»

Beraberce aşağıya doğru indiler.

Stephen elini uzatıp genç kızın kalkmasına yardım etti. Bir kolunu kızın omuzuna sardı ve uzun

bir süre hareketsiz durup çıplak dağın yamacından aşağıya, yeşil ve altın renkli vadiye baktılar.

«Büyülü vadi,» dedi Jennifer alçak sesle. «Cennet...»

Ayaklarının altındaki minik çiçekler kımıldadı. Kertenkele kayanın üstüne çıktı tekrar. Oldukça hafif, fakat berrak olarak Miss Shell - Pratt'ın sesi kulaklarına kadar geldi: «Feldispatlar,» diyor-du itiraz kabul etmez bir sesle, «kireç, biotite ve augite karşısında daima allotriomorphicedir...»

Kertenkele kayboldu. Kelebek uzaklara uçtu. Herşeyden sonra Cambridge son sözü söylemişti.

SON

Pireneler'de geçen heyecanlı, hareketli bir roman...

Jennifer Silver, kuzinini görmek için Gavarnie'ye gider. Fakat oraya varınca, kendini bir entrika ağına yakalanmış bulur. Kuzini Gillian ortadan kaybolmuştur ve öldüğüne dair deliller vardır. Ama Jennifer buna inanmaz ve yaptığı araştırmalar, esrarengiz olaylarla dolu dramatik bir maceraya sürükler onu.

New York Times, Daily Telegraph, Manchester Evening News gibi ünlü gazetelerin eleştirmenlerince övgüye değer bulunan Mary Stewart'ın bu romanının da en az, yazarın yayınladığımız «HAYAL ŞATOSU» ve «SARMAŞIKLAR» adlı romanları kadar ilginizi cekeceğine inanıyoruz.

HABORA

kitabevi

kapak baskı basımevi
263807

20 Lira